

די נומערן

ווי אזוי צו זיין זיכער אז יאָשקע קערט זיך צוריק אין 2030

סי. לוק האמפריס

»א באַגלייטער באַנד צו «לערנען געשיכטע איידער עס געשעט

2026

אינהאַלטס־טאָבעלע

ווי אזוי צו לייענען דאס בוך	3
די ענטפער אויף איין בלאַט	4
גרונט־רעגולאציעס — I טייל	5
קאפיטל 1 — די רעגולאציעס פון ציילן	5
קאפיטל 2 — וועלכער קאַלענדאַר, און פארוואס	8
קאפיטל 3 — וואָס ציילט זיך ווי באַווייז	11
טייל צוויי — די צוויי זאצן	15
קאפיטל 4 — יחזקאל 4: צוויי תפיסות, צוויי אורטיילן	15
קאפיטל 5 — ויקרא 26: געמערט מיט זיבן	18
קאפיטל 6 — ישראל'ס זייגער	26
קאפיטל 7 — יהודה'ס זייגער	29
טייל דריי — די זיבעציק וואָכן	35
קאפיטל 8 — דניאל'ס זיבעציק וואָכן	35
קאָנווערענעץ — IV טייל	47
קאפיטל 9 — פיר זייגערס, איין יאר	47
קאפיטל 10 — פסח 2030: דער עקספּיראַציע דאַטע	52
פון יאָר ביז טאָג — V טייל	55
קאפיטל 11 — די פינף חדשים	55
קאפיטל 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
קאפיטל 13 — די סעודה סעקווענץ	63
קאפיטל 14 — וואו די צוויי קאַלענדאַרן שטימען איבער	66
טייל זעקס — קעגנערשאפט	69
קאפיטל 15 — די שטארקסטע אפּווארפן	69
אַנעקסן	75
אַפּענדיקס א — הויפט צייטפלאַן	75
אַפּענדיקס ב — יעדע קאַלקולאַציע, רעפּראָדוצירבאר	78
אַפּענדיקס ג — דער טאָג ציילט זיך	79
אַפּענדיקס ד — יום־טובֿ קאַלענדאַר 2025-2030, ביידע רעכענונגען	80
כראָנאָלאָגיע הערות — E אַפּענדיקס	81

ווי אזוי צו לייענען דאס בוך

גלויב מיר נישט

דאָס איז נישט באַשיידנקייט. דאָס איז די מעטאָדע. דאָס בוך מאַכט אַ ספּעציפֿישע טענה וועגן אַ ספּעציפֿישן יאָר, און דער איינציקער ערלעכער וועג צו מאַכן אַזאַ טענה איז צו געבן דיר די מכשירים צו קאָנטראָלירן עס און דערנאָך זיך אַרויסדרייען פֿון דיין וועג.

אַלזאָ, דאָ איז וואָס איך האָב געטאָן. יעדע נומער אין דעם בוך איז איבערגערעכנט געוואָרן פֿון אָנהייב. נישט קאָפּירט פֿון מײַן פֿריערדיקן בוך. נישט גענומען אויף פֿאַרטרוי פֿון די לערער פֿון וועמען איך האָב עס געלערנט.

איבערגערעכנט, פון די רויע איינגאבן, אין א ספרעדשיט וואָס רעכנט זיך איבער און זאָגט מיר ווען עפעס האָט אויפֿגעהערט צו צולייגן זיך. יענע ספרעדשיט האָט געכאפט צוויי פון מיינע אייגענע טעותים בשעת איך האָב עס געבויט. איך האָב ביידע טעותים איבערגעלאָזט אין רעקאָרד, אין קאָפּיטל 3, ווייל איר זאָלט וויסן ווי אַ בוך זעט אויס ווען זיין מחבר איז גרייט צו ווערן קאָריגירט דורך זיין אייגענער אַריטמעטיק.

דאָ איז וואָס איך בעט פֿון דיר אין צוריקקער. לייענט די ערשטע דריי קאָפּיטלעך איידער איר לייענט עפעס אַנדערש.

איך ווייס אז אזוי לייענט מען נישט א נבואה בוך. איר ווילט די דאטומען. די דאטומען זענען אין קאפּיטל 6, און איך וועל נישט מאַכן אז איך ווייס נישט אז איר וועט אנהייבן אנהייבן. אבער די ערשטע דריי קאפּיטלעך זענען וואו איך זאג אייך פונקטליך ווי אזוי איך צייל, פונקטליך וועלכן קאלענדאר איך ניץ און פארוואס, און פונקטליך וואס ציילט זיך אלס באווייז אין דעם בוך און וואס נישט. אויב איך זאג אייך ערשט די מסקנא און דערנאך די מעטאד, וואלט איר געווען גערעכט צו פארדעכטיגן אז איך האב אויסגעקליבן די מעטאד וואס פאסט צו די מסקנא. ממילא קומט די מעטאד ערשט, איידער איר וויסט וואוהין זי פירט.

דאָס איז דער אונטערשייד צווישן אַריטמעטיק און נומערלאָגיע. אַריטמעטיק זאָגט אירע כּללים איידער זי רעכנט. נומערלאָגיע געפינט אַ כּלל וואָס פּראָדוצירט די נומער וואָס זי האָט געוואָלט.

א נאטיץ וועגן טאן, ווייל נבואה ביכער האבן א רעפוטאציע. אויב איך קען, וואלט איך אויף דיר געשריען. איך גיי דיר זאגן אז דו מוזט יעצט האנדלען. איך טו נישט דרינגלעכקייט אלס א פארקויף טעכניק; איך זאג דיר דעם גאט'ס קאלענדאר און ווארן דיר צו האנדלען דערויף. איך גיי ארויסלייגן וואס איך האב געפונען אויף דעם וועג ווי איך בין געווארן טרענירט צו אויסלייגן אן אינטעליגענץ אפשאצונג: קוועלער, זיכערהייט לעוועלס. וואס דו טוסט דערמיט איז צווישן דיר און גאט. עס איז שטענדיג געווען. איך בין נישט פאראנטווארטלעך פאר דיין אייביקן אדרעס, דו ביסט. איך דאווען אז מיר זאלן זיין צוזאמען אין הימל, אבער אויב נישט, וועסטו טראכטן פון מיר יעדע 1000 יאר אויף אייביג און וויינען אז דו האסט מיר נישט אויסגעהערט.

נאך איין זאך, און דעמאלט וועלן מיר אנהייבן.

איר וועט געפֿינען, פֿאַרשפּרייט איבער דעם בוך, ערטער וואו מענטשן באַטראַכטן מײַן אַרגומענט ווי שוואַך. זיי זענען נישט באַגראָבן אין פֿוסנאָטן; זיי זענען אין הויפט טעקסט, אין דעם פונקט וואו זיי זענען וויכטיק. עס זענען נישטאָ קיין שוואַכע לינקס אין דער קייט, אָבער איר וועט געפֿינען עטלעכע וואָס איר מיינט יאָ. איר זענט נישט נאָריש; איר פֿאַרשטייט נאָך נישט .

סי. לוק האמפרים info@purelife2030.com

די ענטפער אויף איין בלאַט

פאר דער ארבעט, דער ציל. אזוי ווייסט איר וואוהין דאס גייט און קענט מיר זען אנקומען אהין.

יחזקאל ד' דערמאנט צוויי טורמע-אורטיילן. גאָט זאָגט דעם נביא צו ליגן אויף זיין לינקער זייט פֿאַר 390 טעג און אויף זיין רעכטער זייט פֿאַר 40 טעג — אַ טאָג פֿאַר יעדן יאָר — טראָגנדיק די זינד פֿון דעם הויז פֿון ישראל און דעם הויז פֿון יהודה. צוויי פֿעלקער, צוויי באַזונדערע אורטיילן, צוויי באַזונדערע זייגערס.

ויקרא כ"ו זאגט וועגן דעם עסקאלאציע כלל. פיר מאל אין איין קאפיטל זאגט גאט אז אויב די שטראף ברענגט נישט קיין תשובה, וועט ער באשטראפן "זיבן מאל מער". פיר ווארענונגען, פיר פארמערונגען.

קיין הויז האט נישט תשובה געטאן. אזוי זענען ביידע זייגערס געוואָרן מער ווי איין מאל.

ישראל'ס זייגער. די 390 יאר לויפן פון דער דורכגעפאלענער אשורישער באַלאַגערונג פון ירושלים אין 701 פאר דער ציווילער רעכענונג, און ענדיגן זיך אין 311 פאר דער ציווילער רעכענונג. קיין תשובה נישט. געמערט מיט זיבן: $2730 = 7 \times 390$ יאר, ווידער לויפן פון דעם ארגינעלן אנפאנג.

פאר דער ציווילער רעכענונג $2730 + 2030 =$ לספירה 701

יהודה'ס זייגער. די 40 יאר לויפן פון דער צלייבונג אין יאר 30 לספירה ביז דער באַלאַגערונג פון ירושלים אין יאר 70 לספירה. קיין תשובה נישט. געמערט מיט זיבן: 280 יאר, און עס ענדיגט זיך אין יאר 350 לספירה. נאך אלץ קיין תשובה נישט. געמערט מיט זיבן נאכאמאל — פערציג געמערט מיט זיבן צוויי מאל, $1960 = 7^2 \times 40$ יאר.

יאר $2030 + 1960 = 70$

צוויי ווייטערע זייגערס לאַגנדן אויף דעם זעלבן יאָר. צוויי טויזנט יאָר — פערציק יוביליען — פֿון דער צלייבונג פֿון 30 לספירה לאַגנדן אויף 2030. און אַ דור פֿון אַכציק יאָר, דער שפּאַן וואָס תהילים 90 גיט פֿאַר אַ שטאַרקן מאַנס לעבן, געציילט פֿון דער כנסת'ס דערקלערונג פֿון ירושלים ווי הויפטשטאָט דעם 23סטן יאָנואַר 1950, לאַגנדן אויף 2030. קאָפיטל 9 קאָנטראָלירט ווי ווייט די פֿיר זענען באמת אומאָפּהענגיק פֿון יעדן אַנדערן, און די ענטפֿער איז ווייניקער ווי איך האָב אַמאָל באַהויפטעט.

די אורטיילן עקספירירן ביי פסח. יהודה'ס זייגער האָט זיך אָנגעהויבן ביי פסח אין יאָר 70 לספירה, ווען טיטוס האָט פֿאַרמאַכט די מויערן פֿון ירושלים. פֿון פסח ביז פסח, 1960 יאָר, ברענגט אונדז צו דער פסח צייט פֿון 2030. דער זייגער פֿיקסירט דאָס יאָר; פֿיקסירן דעם טאָג אין יענער צייט נעמט אַ ווייטערדיקן שריט, געמאַכט אין קאָפיטל 10, וואָס לאַנדט אויף 21 ניסן — דער לעצטער טאָג פֿון מצות, 24 אַפּריל 2030.

דערנאָך פינף חדשים. התגלות 9:5 גיט א פּעריאד פון פינף חדשים אין וועלכע מענטשן ווערן געפייניגט און קענען נישט שטארבן — געטריבן, נישט פארניכטעט, צו תשובה. פון 24 אפריל 2030 ביז 27 סעפטעמבער 2030 איז 157 טעג אויף דער אינקלוזיווער ציילונג — פינף קאלענדאר חדשים און דריי טעג. קאפיטל 11 באהאנדלט די דריי טעג אנשטאט זיי אפצורודן.

וואָס איז יום תרועה. דער יום טוב פון טרומייטן. דער ווייטער יום טוב אין דער סדר וואָס יאָשקע האט נאָך נישט מקוים געווען — ער האט מקוים געווען די פיר פרילינג יום טוב פונקט לויטן פלאַן ביי זיין ערשטער קומען, און דריי האַרבסט יום טוב זענען נאָך פֿאַרבליבן.

אַלץ אַנדערש אין דעם בוך איז די אַרבעט פון ווייזן אַז יענע זיבן פֿאַראַגראַפּן זענען אמת.

גרונט־רעגולאציעס — I טייל

אויפשטעלן די מעטאָדע איידער איר וויסט וואוהין זי פירט.

קאפיטל 1 — די רעגולאציעס פון ציילן

עס איז דא א ווערסיע פון דעם בוך וואס לאַזט אויס דעם קאָפיטל. עס איז אַ ערגער בוך.

כמעט יעדער אַרגומענט וועגן נביאישע דאַטעס וואָס איך האָב ווען געזען צעפֿאַלן, איז דאָ צעפֿאַלן — נישט איבער טעאָלאָגיע, נישט איבער געשיכטע, נאָר איבער עמעצן וואָס האָט שטילערהייט געביטן ווי זיי האָבן געציילט אין מיטן. אַזוי איידער איך צייל עפעס, וועל איך אייך זאָגן די פֿיר כללים לויט וועלכע איך צייל. זיי גילטן פֿאַר יעדן חשבון אין דעם בוך אָן אויסנאָם. אויב איר כאַפט מיך ברעכן איינעם, האָב איך געמאַכט אַ טעות און איר זאָלט עס זאָגן.

כלל 1 — ציילן זענען כולל ביידע ענדפונקטן

ווען די שריפט זאגט אז א פּעריאד איז 1260 טעג, נעמע איך טאג איינס אלס דער אנהייב טאג אליין, און טאג 1260 אלס דער לעצטער טאג. ביידע ענדס ווערן געציילט.

דאָס איז נישט קיין באַקוועמלעכקייט. אַזוי רעכנט העברעיש אויס צייט, און די ריינסטע דעמאָנסטראַציע איז ברית מילה.

ויקרא יב:ג באפעלט אז א יינגל זאל ווערן באנייט דעם אכטן טאג. א קינד וואס ווערט געבוירן זונטאג ווערט באנייט דעם קומענדיגן זונטאג. ציילן די צייט איז פארביי און דאס איז זיבן טעג. די שריפט רופט עס דעם אכטן. דער טאג פון געבורט איז טאג איינס - דער אנפאנג דאטום ווערט געציילט.

אסתר טוט דאָס זעלבע און מאַכט עס אומפאַרמיידלעך. זי זאָגט צו מרדכי צו פאַסטן דריי טעג, טאָג און נאַכט (אסתר ד:טז), און דערנאָך זאָגט דער טעקסט אַז זי איז אַרײַן צום מלך "אויפן דריטן טאָג" (אסתר ה:א) — דעם דריטן טאָג פֿון אַ דריי-טאָגיקן פאַסטן, נישט דעם טאָג נאָכדעם. און דער יום-טובֿ פֿון וואָכן ווערט געציילט פֿופֿציק טעג פֿון ערשטפֿרוכט מיטן ערשטפֿרוכט אַליין געציילט, וואָס איז פאַרוואָס שבועות לאַנדט דאָרט וואו עס לאַנדט.

אַלזאָ: אינקלוסיוו, ביידע זייטן, יעדעס מאָל.

און איך האָפּ אז איר טוט — timeanddate.com ווען איר קוקט אויף מײַנע טעג-ציילן אויף דאָס, ווײַל דאָס איז דערפֿאַר — מאַרקירט דאָס קעסטל "אַרײַננעמען דעם סוף-דאַטע אין דער חשבון." יעדע ציילונג. יעדעס מאָל. לאַזט עס אָן מאַרקירט און איר וועט באַקומען אַן ענטפֿער. איין טאָג קורץ פֿון מײַנער און טראַכטן אַז איך האָב געמאַכט אַ טעות.

די דאזיגע כלל איז אויך וואו איך האב געמאכט איינע פון די צוויי טעותים וואס איך האב דערמאנט אין דער הקדמה. איך האב עס אליין געפונען, און איך דרוק עס אויס ווייל דער סטאנדארט אין דעם בוך איז גילטיג פאר מיר ערשט.

אין מיין ערשטן בוך, לערנען געשיכטע איידער עס געשעט, האב איך געדרוקט צוויי סקרינשאטס פון יענער וועבזייטל אלס באווייז. איינס פון זיי, וואס ווייזט די 1290-טאגיקע ציילונג, האט דאס קעסטל נישט אנגעצייכנט. די אנדערע, וואס ווייזט די 1260-טאגיקע ציילונג, האט עס אנגעצייכנט. צוויי פארשידענע רעגולאציעס, פיר בלעטער אפגעטיילט, אין א בוך וואס טענה'ן פאר פינקטלעכקייט.

ביידע סקרינשאטס פראָדוצירן די ריכטיקע ענטפֿער פֿאַר דעם דאָטע צו וועלכן זיי זענען פֿאַרבונדן. די מסקנה איז קיינמאָל נישט געווען אין געפֿאַר. די מעטאָדע איז געווען — אַ בוך וואָס ציילט אויף צוויי וועגן האָט בכלל נישט קיין צייל-רעגולאַציע.

דאס בוך ציילט זיך איין וועג.

כלל 2 — א טאג הייבט זיך אן ביי זון-אונטערגאנג, און די טאג-ליכט דאטום איז די וואס איך ניץ

דאָס קאָסט מיר אַ טאָג, אַזוי גיב אַ אַכט דערויף.

א העברעאישער טאג לויפט פון זון-אונטערגאנג ביז זון-אונטערגאנג. בראשית שטעלט דעם מוסטער אין ערשטן קאפיטל: "און עס איז געווען אונט און עס איז געווען מאָרגן, איין טאָג." אונט ערשט. דאס איז פארוואס יעדער יידישער יום-טוב אין יעדן קאלענדאַר וואָס איר וועט אלץ זען איז געשריבן ווי עס שפאָנט איבער צוויי פון אונדזערע דאָטעס - "אָוונט פון 27 מערץ" ביז אָוונט פון 28 מערץ.

דאָס שאַפט אַן אַמביגואַטי וואָס איז זייער וויכטיק ווען מען ציילט ביז אַ ספּעציפֿישן טאָג, און כמעט קיינער אַדרעסירט עס נישט. אויב אַ פּעריאָד הייבט זיך אָן אויף אַ יום־טובֿ וואָס גייט פֿון 27סטן ביז אָוונט דעם 27סטן, וועלכער איז טאָג איינס?

איך ניץ דעם טאָגליכט דאָטע. דעם 28סטן.

דער טאָגליכט טייל איז דער טייל פון טאָג וואָס אַ מענטש לעבט דורך וואָך, האַנדלט אין, און וואָלט באַשריבן ווי "דער טאָג וואָס עס איז געשען." ווען די שריפט דאָטירט אַ געשעעניש, דאָטירט עס דעם טאָג וואָס די געשעעניש איז געווען קענטיק. און עס פראָדוצירט אַ צייל וואָס פאָסט צו יעדער אַנדערער צייל אין דער סיסטעם. די אַלטערנאַטיווע טוט נישט.

דאָס איז פאָרוואָס, איבער דעם גאַנצן בוך, ווערט די תועבה פון חורבן אָדער פּויפּסט לעאַ'ס שטיצע פון דער ווידערגעבוירענער אַטאָמאַנישער אימפעריע באַשריבן ווי עס פאָסירט אין דעם פֿענצטער פֿון זון-אונטערגאנג דעם 27סטן מערץ 2027 ביז זון-אונטערגאנג דעם 28סטן מערץ 2027 — אָבער די 1290-טאָגיקע ציילונג הייבט זיך אָן דעם 28סטן מערץ 2027.

יענער איינציקער טאָג איז דער חילוק צווישן אַ צייט־ליניע וואָס שליסט זיך און איינעם וואָס איז אַפּגעקערט מיט איינס אומעטום.

כלל 3 — עס איז נישטאָ קיין יאָר נול

דאס יאר 1 פאר דער ציפעררעכענונג ווערט גלייך נאכגעפאלגט דורך דאס יאר 1 לספירה. עס איז נישטא קיין יאר צווישן. די קאנווענץ איז געווארן דיזיינט אין זעקסטן יארהונדערט דורך א מאנאך וואס האט געארבעט מיט רוימישע ציפערן, און רוימישע ציפערן האבן נישט קיין נול.

גרענעץ איז BC/AD די פראַקטישע קאָנסעקווענץ איז אַז נאָיווע סובטראַקציע אַריבער די פאַלש מיט איין יאָר, שטענדיק, און אין פונקט דער ריכטונג וואָס מאַכט אַ דאָטע-בעשטעכערס. נומערן אויסזען בעסער ווי זיי זענען.

איך וויל זיך נישט פֿאַרלאָזן אויף דעם ריכטיקן טאָג מיט דער האַנט. יעדע יאָר-שפּאַן חשבון אין דעם בוך ווערט געטאָן אין וואָס אַסטראָנאָמען רופן אַסטראָנאָמישע יאָר נומערירן, וואו 1 בק ווערט געשריבן ווי יאָר 0, 2 בק ווי 1—, און אַזוי ווייטער. אין יענער סיסטעם, 701 בק איז דאָס יאָר —700. צולייגן איז דעמאָלט געוויינטלעכע אַריטמעטיק:

$$-700 + 2730 = 2030$$

יארן positive און 2030 אין אַסטראָנאָמישער נומערירונג איז 2030 לספירה, ווייל פֿאַר שטימען די צוויי סיסטעמען איבער. די קאָנווערסיע איז מעכאַניש, עס ווערט געטאָן דורך אַ פֿאַרמולע אין דער וועבזייט וואָס באַגלייט דעם בוך, און דער "אויס-פֿאַר-איינס" טעות ווערט סטרוקטורעל אוממעגלעך אַנשטאָט נאָר געקוקט דערויף.

קוק עס אן אויף דער לענגערער זייט אויב איר ווילט. פון 701 פאר דער ציווילער רעכענונג ביז 1 פאר דער ציווילער רעכענונג איז 700 יאר. פון 1 פאר דער ציווילער רעכענונג ביז 1 לספירה איז נאך איין יאר, מאכנדיג 701. דאס לאזט איבער $2730 - 701 = 2029$ יאר צו לויפן פון 1 לספירה, לאנדענדיג אין 2030 לספירה. די זעלבע ענטפער. עס נעמט נאר לענגער און עס איז גרינגער צו פארפאטשקען.

כלל 4 – א יאר איז א יאר, און א טאג איז א טאג, סידן דער טעקסט זאגט אנדערש

נביאישע אריטמעטיק האט א שלעכטע רעפוטאציע און זי האט עס פארדינט. די רעפוטאציע קומט פון לערערס וואס קאנווערטירן פריי צווישן איינסן ווען די קאנווערזיע העלפט – א טאג ווערט א יאר דא, א יאר ווערט 360 טעג דארט, א "צייט" ווערט וואס עס דארף זיין – ביז יעדע נומער קען געמאכט ווערן צו דערגרייכן יעדע אנדערע נומער.

איר ניץ פונקט איין קאנווערסיע, און איר ניץ עס וויל דער טעקסט וואָס איר לייען פֿירט עס אויס עקספליצירט און זאָגט מיר אַז עס טוט דאָס.

אין יחזקאל ד'ו', זאגט גאָט וועגן די פערציק טעג: "איר האָב עס דיר באַשטימט פֿאַר פערציק טעג, אַ טאָג פֿאַר יעדן יאָר." דאָס איז נישט מיין מסקנה. דאָס איז די אינסטרוקציע, געגעבן אין דעם פֿאַסוק, וועגן ווי אַזוי צו לייענען דעם פֿאַסוק. אַזוי ווערן די 390 טעג יאָר און די 40 טעג ווערן 40 יאָר, לויטן אויטאָריטעט פֿון דעם פסוק אַליין.

אומעטום אַנדערש, אַ טאָג איז אַ טאָג. די 1260 טעג פון התגלות 11:3 זענען 1260 ליטעראַלע טעג. די 1290 און 1335 פון דניאל 12 זענען ליטעראַלע טעג. איר טו זיי נישט איבערזעצן אין יאָרן, און דאָס שטעלט מיר אין קאָנפליקט מיט אַ גאַנצער שולע פון אינטערפּרעטאַציע - די היסטאָריקער, וואָס לייענען די 1260 ווי 1260 יאָרן און שטעלן די גאנצע צרה אין דער מיטל-עלטער פאַרגאַנגענהייט. זיי זענען פאַלש. איר נעמען זיי דאָ אַזוי איר וויסן אַז איר בין נישט געקומען צו מיין לייענונג אין אומוויסנדיקייט פון זייער.

איר ניץ אויך נישט קיין 360-טאגיקן "נבואישן יאר". איר וועט כסדר טרעפן דעם געדאנק. עס קומט פון באמערקן אז 1260 טעג צעטיילט אויף 42 חדשים גיט 30-טאגיקע חדשים, און פון דארט בויען מענטשן א 360-טאגיקן יאר און הייבן אן צו פארוואנדלען גרויסע צייטן דערמיט. די באמערקונג אונטער דעם איז רעאל: 42 חדשים פון 30 טעג איז 1260, און דאס איז אבזיכטלעך אין טעקסט. די עקסטראפאלאציע איז וואו עס ברעכט זיך.

אבער קוקט וואס פאסירט ווען איר פארלענגערט עס. קאנווערטירט 2730 "נבואישע יארן" פון 360 טעג אין זון-יארן און איר פארלירט בערך 39 יאר איבערן גאנצן צייט-שפאן - 2730 יאר פון 360 טעג איז 982800 טעג, וואס איז נאר 2691 זון-יארן. לאזט דאס לויפן פון 701 פאר דער ציווילער רעכענונג און איר לאנדעט אין 1991, נישט 2030. אויב איר וואלט געוואלט א נומער וואס פאסט, איז דער 360-טאגיקער יאר דער ערשטער געצייג וואס איר וואלט אויסגענוצט, און עס ברענגט מיר נישט קיין ווייט פון וואו איר וויל גיין. ממילא נוץ איר עס נישט. די 390 און די 40 זענען געווענליכע יארן, די 1260 און 1290 זענען געווענליכע טעג, און די איינציגסטע איינהייט קאנווערסיע אין דעם בוך איז די וואס יחזקאל 4:6 גיט מיר.

די פיר כללים, צוזאמען

1. אינקלוסיוו — טאג איינס איז דער אָנהייב דאָטע; ביידע ענדס ווערן געציילט.
2. טאָגליכט דאָטע — אַ העברעישער טאָג הייבט זיך אָן ביי זון-אונטערגאַנג; איך צייל פֿון דעם טאָגליכט טייל.
3. קיין יאָר נול — יאָר־שפּאַנען אויסגערעכנט אין אַסטראָנאָמישער נומערירונג, צוריק קאָנווערטירט אין סוף.
4. נאָר איין קאָנווערטאַציע — טעג ווערן יאָרן נאָר וואו יחזקאל 4:6 זאָגט עס. נישט קיין 360-טאָגיק יאָר.

יעדע חשבון אין דעם בוך פאלגט אלע פיר. די באגלייטנדע וועבזייטל פארשטארקט זיי אין לעבעדיגע פארמלען, און עס וועט אייך זאגן אויב איינע הערט אויף צו האלטן.

איצט, איידער מיר ציילן עפעס, איז דאָ אַ שווערערע פֿראַגע. וועלכע קאָלענדאַר

קאפיטל 2 — וועלכער קאָלענדאַר, און פארוואס

דאָס איז די שוואַכסטע לינק אין דעם בוך, און איך לייג עס אין קאָפיטל 2 אַנשטאָט אין אַן אָפּענדיקס.

לאָמיר דיר זאָגן דעם פראָבלעם איידער איך זאָג דיר מיין ענטפער.

יעדע דאטום אין דעם בוך וואס פאלט אויף א העברעאישן יום טוב איז אפהענגיק פון וויסן וועלכן טאג יענער יום טוב פאלט. פאר די הארבסט יום טובים פון 2030 — דער ציל פון דעם גאנצן ארגומענט — שטעלט זיך ארויס אז דאס איז נישט וויכטיג, און איך וועל אייך ווייזן פארוואס אין סוף פון דעם קאפיטל, און דאס איז די בעסטע נייעס אין דעם בוך. אבער פאר איין דאטום איז עס זייער וויכטיג.

יענע דאָטע איז 27-28 מערץ 2027.

צוויי וועגן צו בויען א העברעאישן קאלענדאר

דער העברעישער קאָלענדאַר איז לבנה-זאָלאַר. חדשים גייען נאָך דעם לבנה; יאָרן מוזן גייען נאָך דער זון, אַנדערש פֿאַרשווינדן די שניט-פֿעסטן פֿון זייערע סעזאָנען. צוועלף לבנה-חדשים לויפֿן אַרום 354 טעג, עלף קורץ פֿון אַ זון-יאָר, אַזוי אַרום יעדן דריטן יאָר מוז מען אַרײַנשטעלן אַן עקסטערע חודש אָדער פסח גייט אַרײַן אין ווינטער.

?די פראגע איז: אויף וועלכער אויטאריטעט לייגט איר עס אריין

די אבזערוואציאנעלע ענטפער — די וואס ווערט גענוצט דורכאויס דער גאנצער ביבלישער תקופה און פאר יארהונדערטער דערנאך — איז אז דער ערשטער חודש איז דער וועמענס נייער לבנה פאלט די נענטסטע צום פרילינג-גלייכגעוויכט, באשטעטיגט דורך דעם צושטאנד פון דער גערשטן-גערעטעניש אין ישראל. דברים טז:א באפעלט ישראל צו "אפהיטן דעם חודש אביב" — און אביב איז נישט דער נאמען פון א חודש, עס איז א באשרייבונג פון גערשטן. עס מיינט די קערל אין דער אויער, גרין און רייפנדיק. דער חודש ווערט אידענטיפיצירט דורך קוקן אויף א פעלד. אויב די גערשטן איז נישט געווען גרייט, האט די סנהדרין צוגעגעבן א חודש, און זיי האבן עס געמאלדן, און יעדער האט עס געפונען דורך סיגנאל-פייערן און שליחים.

די אויסגערעכנטע ענטפער איז וואָס די יידישע וועלט האָט גענוצט זינט בערך דעם פערטן יאָרהונדערט לספירה. אונטער דרוק פון רוימישע רדיפות - די סנהדרין איז געוואָרן צעשטערט און האָט מער נישט געקענט שיקן קיין וואָרט מיט זיכערקייט - ווערט הלל דער צווייטער געגעבן קרעדיט פֿאַרן מאַטעמאַטיש פאַרריכטן דעם קאַלענדאַר. א ניינצן-יאָריקער ציקל לייגט אַרײַן א דרייצנטן חודש אין זיבן פאַרבעשטימטע יאָרן. קיין אַבסערוואַציע איז נישט נויטיק. עס אַרבעט אומעטום אין דער וועלט אָן א פונקציאָנירנדיקן געריכט אין ירושלים.

עס האט אויך פיר פארלענגערונגס-רעגולאציעס, די דחיות, וואס פארשיבן ראש השנה מיט א טאג אדער צוויי ווען עס וואלט אנדערש געפאלן אומבאקוועם — הויפטזעכלעך צו פארמיידן אז יום כיפור זאל פאלן נעבן א שבת, וואס וואלט געהייסן צוויי נאכאנאנדע טעג אין וועלכע נישט קאכן אדער קבורה מעג פארקומען.

דער פעסטער קאַלענדאַר פֿאַרדינט בעסער ווי די אַפּוואָרף וואָס ער באַקומט געוויינטלעך פֿון מענטשן אין מין לאַגער. דאָס איז געווען אַ נייטיקער אַקט פֿון באַוואָרעניש דורך מענטשן וואָס האָבן פרובירט צו האַלטן אַ נאַציעס גאַטסדינסט גאַנץ בשעת זייערע אינסטיטוציעס זענען חרובֿ געוואָרן. דאָס איז אַן אויסערגעוויינטלעכע שטיק מאַטעמאַטיק. עס האָט געהאַלטן די יום־טובֿים לעבעדיק פֿאַר זעכצן יאָרהונדערטער. עס פֿאַרדינט רעספעקט.

אבער די פארלענגערונגס-רעגולאציעס זענען אדמיניסטראטיווע. זיי עקזיסטירן צו מאכן די אויפהאלטונג פראקטיש. זיי זענען נישט אין ויקרא כ"ג.

פארוואס איך נוצ דעם אבזערוואציאנעלן קאלענדאר

דריי סיבות, אין סדר פון וואָג.

ערשטנס, דאָס איז וואָס דער טעקסט באַשרײַבט. ויקרא כ"ג שטעלט די יום־טובֿים לויט די טעג פֿון די חדשים. דברים ט"ז:א שטעלט דעם ערשטן חודש לויט די גערשטן. קיין איינע פֿון די פאַראַגראַפֿן ווייסט נישט עפעס וועגן אַ ניינצן-יאָריקן ציקל אָדער אַ כלל וואָס פֿאַרהיט יום־כיפור פֿון זיך צו באַגעגענען מיט אַ שבת. אויב איך לייען ויקרא כ"ג צו געפֿינען ווען אַ יום־טובֿ פֿאַלט, זאָל איך נוצן די מעטאָדע וואָס ויקרא כ"ג נעמט אָן.

צווייטנס, דאָס איז וואָס איז געווען אין קראַפט ווען די נבואות זענען געגעבן געוואָרן, און ווען די ערשטע פיר יום־טובֿים זענען מקוים געוואָרן. יחזקאל, דניאל און יוחנן האָבן אַלע געשריבן אונטער אַן אַבסערוואַציאָנעלן קאַלענדאַר. אַזוי אויך די בשורה־שרײַבער. יאָשקע איז געקרייציקט געוואָרן אויף אַ פסח וואָס איז באַשטימט געוואָרן דורך אַבסערוואַציע, נישט לויטן הלל ציקל, וואָס האָט נישט עקזיסטירט פֿאַר נאָך דריי הונדערט יאָר. אויב די ערשטע פיר יום־טובֿים זענען מקוים געוואָרן אויף אַן אַבסערוואַציאָנעלן קאַלענדאַר, דאָס איז דער קאַלענדאַר אויף וועלכן איך ערוואָרט אַז די לעצטע דריי זאָלן מקוים ווערן.

דריטנס — און דאָס איז די נישט-פֿלאַטערנדיקע סיבה — דער אויסגערעכנטער קאַלענדאַר דרייט זיך. דער ניינצן-יאָריקער ציקל איז זייער גוט אָבער נישט פערפֿעקט; ער לויפֿט לאַנג מיט בערך איין טאָג יעדע 216 יאָר. איבער זעכצן יאָרהונדערטער איז דער אַנגעזאַמלטער טעות רעאַל, און דאָס איז איין סיבה פֿאַרוואָס דער מאָדערנער רבנישער פסח פֿאַלט מאַנטשמאָל אַ גאַנצן חודש נאָך דער גלייכצייטיקער צייט. יענע דרייבונג איז אַ פֿאַקט פֿון דער אַריטמעטיק, אנערקענט דורך יידישע אויטאָריטעטן, און דאָס איז אַ לעגיטימע סיבה צו בעפֿאַרצוגן די אַסטראָנאָמישע מעטאָדע פֿאַר פֿראַגעס פֿון פינקטלעכער צייט.

אַזוי דער קאַלענדאַר וואָס ווערט גענוצט אין דעם בוך, נאָכפֿאלגנדיק די אַרבעט פֿונעם משיח 2030 פראַיעקט, אידענטיפֿיצירט דעם ערשטן חודש לויט דער לונאַרער קאָנדזשונקציע וואָס איז געווען דאָס נאָענטסטע צום פֿרילינג־גלייכגעוויכטיקייט, אויסגערעכנט אַסטראָנאָמיש פֿאַר

ירושלים-צייט.

איצט די קאסטן

דאָ איז וואָס יענע ברירה קאָסט מיך, געזאָגט אַזוי קלאָר ווי איך קען.

איך האָב דורכגעפירט דעם פאַרגלייך פֿאַר יעדן יאָר פֿון 2025 ביז 2030 — ביידע קאַלענדאַרן, יעדן יום-טובֿ, איינס לעבן דעם אַנדערן. דאָ איז דער אונטערשייד צווישן זיי, אין טעג:

יאָר	אונטערשייד צווישן די צוויי קאַלענדאַרן
2025	ביז 1 טאָג 0
2026	טאָג 1
2027	ביז 31 טעג 30
2028	ביז 2 טעג 1
2029	ביז 2 טעג 1
2030	טאָג אין פרילינג, נול אויף יעדן האַרבסט-פֿעסט 1

קוק אויף 2027.

אין פינף פון די זעקס יאר שטימען די צוויי קאַלענדאַרן איבער אינערהאלב א טאג אדער צוויי. זיי זענען נישט קיין קאנקורענט סיסטעמען וואס פראדוצירן גאר אנדערע רעזולטאטן. זיי זענען צוויי וועגן פון אפראקסעמאטירן די זעלבע לונארע רעאליטעט, און מערסטנס לאנדן זיי אין דעם זעלבן ארט.

אבער 2027 איז אנדערש. אין 2027 לייגט דער פעסטער קאַלענדאַר אריין זיין דרייצנטן חודש, אדר ב', און די גלייכגעוויכטיקייט-רעגל נישט.

די קאַנדזשונקציע וואָס איז די נאָענטסטע צום 2027ער גלייכצייטיגן פאַלט דעם 8טן מערץ, אַזוי דער ערשטער אַבסערוואַציאָנעלער חודש הייבט זיך אָן ביי זון-אונטערגאַנג יענעם אָוונט — טאָג-ליכט דאָטע 9טן מערץ, לויט כלל 2. דאָס שטעלט 14 ניסן, פסח, ביי זון-אונטערגאַנג . 21סטן מערץ צו זון-אונטערגאַנג 22סטן מערץ: טאָג-ליכט דאָטע 22סטן מערץ 2027.

דער פעסטער קאַלענדאַר שטעלט 1 ניסן דעם 8טן אַפּריל און 14 ניסן דעם 21סטן אַפּריל 2027. דרייסיק טעג באַזונדער, אין דעם איין יאָר פון זעקס וואו עס איז וויכטיקסט.

א. גאנצן חודש אפגעטיילט. און 2027 איז דער איינציקער אויסנאם יאר אין דער גאנצער קייט.

אַלזאָ דאָ איז די שוואַכקייט, געזאָגט הויך: די דאָטע 27-28 מערץ 2027 עקזיסטירט נאָר אונטער דעם אַבסערוואַציאָנעלן קאַלענדאַר. אויב דער פעסטער קאַלענדאַר איז דער ריכטיקער, איז יענע דאָטע פשוט נישט קיין יום-טובֿ, דער אַרגומענט פֿון "ערשטפּרוכטן" פֿאַרשווינדט, און דער אָנהייב פֿון 1290 מוז זיין ערגעץ אַנדערש.

דער אבזערוואציאנעלער קאַלענדאַר איז גערעכט, צוליב די דריי סיבות אויבן. דאס איז נישט

קיינ קליינע פראגע, און די מענטשן וואס זענען נישט מסכים זענען נישט קיין נארישע. דאס איז די לאסט-טראגנדיקע הנחה אונטער דעם נענטסטן פון מיינע צוויי דאטומען, און עס פאלט צופעליג אין דעם איין יאר פון זעקס וואו די אויסוואל מאכט א חודש'ס חילוק. אויב דאס שטערט אייך, זאל עס יא. עס האט מיך גענוג געשטערט צו פארברענגען א לאנגע צייט אויף דעם קאפיטל.

און איצט די גוטע נייעס

.קוק נאכאמאל אויף די לעצטע רייע פון יענער טאבעלע

אין 2030, שטימען די צוויי קאלענדארן פונקט איבער. נישט אַפּראָקסימאַטיוו. צום טאָג, אויף יעדן האַרבסט יום-טובֿ:

סעודה	אַבסערוואַציאָנעלער קאַלענדאַר	רבינישער קאַלענדאַר	פֿיקסירטער
יום תרועה (1 תשרי)	סטן סעפטעמבער 282030	282030	סטן סעפטעמבער
יום כיפור (10 תשרי)	טן אקטאבער 72030	72030	טן אקטאבער
סוכות הייבט זיך אן (15 תשרי)	טן אקטאבער 122030	122030	טן אקטאבער
דער 1,335סטער טאָג	סטן דעצעמבער 212030	212030	סטן דעצעמבער

זיך מיט דעם, וויל עס ענדערט וואָס איר מוזט אָננעמען כדי צו נעמען דעם רעשט פֿון דעם בוך ערנסט.

די דעסטינאציע איז נישט אפהענגיק פון מיין קאלענדאר

אַ ליינער וואָס אַפּוואָרפט אַלץ אין דעם קאָפיטל — וואָס מיינט אַז דער אַבסערוואַציאָנעלער קאַלענדאַר איז אַן עקסצענטרישקייט און דער פעסטער קאַלענדאַר איז דער איינציקער לעגיטימער העברעישער קאַלענדאַר וואָס עס איז דאָ — קומט נאָך אַלץ אָן צו יום תרועה דעם 28סטן סעפטעמבער 2030 און יום כיפור דעם 7טן אָקטאָבער 2030. יענע צוויי דאטומען זענען נישט קיין ארטיפאקט פון מיין מעטאד. דארטן קומען ביידע מעטאדן. איר קענט אוועקווארפן מיין קאלענדאר אינגאנצן און דער ענדפונקט בלייבט אומגעביטן.

דער אָנהייב איז אַפהענגיק פֿון קאַלענדאַר. די דעסטינאַציע איז נישט

דאָס איז פונקט דער פונקט וואו אַ נבואה־שריבער הייבט אָן צו גרייכן צו ווערטער ווי "וונדערלעך". די קאָנווערגענץ איז נישט קיין נס. דאָס איז וואָס צוויי לוינזאַלער סיסטעמען טוען ווען זיי פאַלן אין פאַזע, וואָס זיי טוען רעגולער — איר קענט זען זיי שטימען אין 2025, 2026, 2028 און 2029 אין דער זעלבער טאַבעלע. דער ווערט פון דער 2030-איינשטימונג איז דעפענסיווער, נישט באַווייזנדיק. עס באַווייזט נישט דעם דאָטום. עס נעמט אַוועק אַן אַפּאָזיציע דערצו: קיינער קען נישט אַפּזאָגן די סעפטעמבער און אָקטאָבער 2030 דאָטעס ווי דער רעזולטאַט פון אַ היים־געמאַכטן קאַלענדאַר, וויל דער נאָרמאַלער קאַלענדאַר פּראָדוצירט זיי אויך.

דאָס איז אַלץ וואָס עס טוט. עס איז גענוג

קאפיטל 3 — וואָס ציילט זיך ווי באַווייז

איך האָב פֿאַרבראַכט די ערשטע יאָרן פֿון מיין אַרבעטס־לעבן ווי אַן אינטעליגענץ־אַנאַליסט, איידער איך האָב עס פֿאַרבראַכט ווי אַ פֿרעדיקער. ערשט אַ קאַרעישער לינגוויסט, דערנאָך אַ דאַרי. די אַרבעט איז געווען צו קוקן אויף פֿראַגמענטאַרע אינפֿאָרמאַציע און זאָגן עפעס נוצלעך וועגן וואָס עס באַדייט, בשעת איך בין געווען קלאַר וועגן וויפֿל בטחון די באַווייזן האָבן טאַקע געשטיצט.

די דיסציפּלין וואָס דזשאָב לערנט, און די וואָס איך וויל ברענגען צו דעם בוך, איז אַז נישט אַלע אייערע טענות זענען גלייך שטאַרק, און זיך מאַכן אַנדערש איז ווי אַזוי מען ברענגט מענטשן צו טויט. אַן אַפּשאַצונג וואָס פֿרעזענטירט אַלץ אין דעם זעלבן זיכערן טאָן איז ווערטלאָז ווייל דער לייענער קען נישט זאָגן אויף וועלכע טיילן צו האַנדלען.

רובֿ נבואות־שריפֿטן האָבן פֿונקט דעם פֿראַבלעם. אַריטמעטיק, געשיכטע, אויסטייטשונג און ספּעקולאַציע ווערן געזאָגט אין איין קאָנטינוויערלעכער שטימע אין איין באַנד, און דער לייענער לאָזט עס אַליין אויססאַרטירן. אַזוי איך וועל עס סאַרטירן פֿאַר אַיך.

פיר שטאפלען

יעדע טענה אין דעם בוך פאלט אריין אין איינע פון פיר קאטעגאריעס, און איך וועל אייך זאגן וועלכע בשעת איך גיי אריין.

שטאפל 1 — אַריטמעטיק. פֿאַלגט נייטיק פֿון אירע אינפֿוטס. קען נישט זײַן פֿאַלש סײַדן אָן אינפֿוט איז פֿאַלש. $2730 = 7 \times 390$ איז שטאפל 1. אַזוי איז $2030 = 1960 + 70$. איר דאַרפֿט מיר נישט פֿאַרטרויען פֿאַר קיין שטאפל 1 טענה; איר דאַרפֿט אַ קאַלקולאַטאָר.

שטאפל 2 — היסטאָריש. גוט באַשטעטיקט אין די היסטאָרישע רעקאָרדס. סנאָכעריב'ס באַלאַגערונג פֿון ירושלים אין 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג איז שטאפל 2 — באַשטימט דורך דעם אַשורישן עפֿאָנימען קאַנאָן, סנאָכעריב'ס אייגענער פֿריזמע אינסקריפציע, און מלכים ב' י"ח-י"ט אומאַפהענגיק. די כנסת וואָלן פֿון 23 יאָנואַר 1950 איז שטאפל 2. די קען מען קאַנטראָלירן אין יעדער גוטער רעפֿערענץ אַרבעט, און איך נעמען די קוועלער.

טיער 3 — אינטערפֿערעטאַטיוו. אן טענה'דיגע לייענונג פֿון א טעקסט. שכל'דיגע, ערנסטע, גאט-פֿאַרכטיגע מענטשן זענען נישט מסכים. יחזקאל'ס 390 יאר הייבן זיך אן ביים באַלאַגערונג פֿון 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג איז טייער 3. אז ויקרא 26'ס "זיבן מאל" פֿאַרמערט די געדויער איז טייער 3. די צוויי טראַגנדיקע אַרגומענטן אין דעם בוך זענען ביידע טייער 3, דעריבער באַקומען זיי א גאַנצן קאַפיטל יעדער אנשטאט א פֿאַראַגראַף.

שטאפל 4 — פֿראַפֿעטיש. אַ צוקונפֿטיקע טענה אָפֿגעשטאַמט פֿון שטאפל 1 ביז 3. נאָך נישט ווערפֿיצירבאַר. אַלץ וועגן 2027 און 2030 איז שטאפל 4. איך האָלט די זאַכן מיט איבערצייגונג. אין פֿאַקט, איך האָלט די זאַכן ווי באַוווּזן.

א קייט איז אזוי שטארק ווי איר שוואַכסטע לינק, און די שוואַכסטע לינקס אין דער קייט זענען טייער 3. אירויש, אויב נאר אין מיין מיינונג, טייער 4 לינקס זענען מער פֿאַרלעסלעך ווי די טייער 3. ווייל גאָט האט זיי באַשטעטיקט צו מיר.

דער חילוק צווישן קאָנווערדזשינג און פיטינג

דער קערן אַרגומענט פֿון דעם בוך איז קאָנווערגענץ: פֿיר זייגערס, פֿאַרשידענע אָנהייב דאַטעס, פֿאַרשידענע לענג, פֿאַרשידענע מולטיפֿליערס, אַלע ענדיקן זיך אין 2030.

צוויי טענות קומען דערביי, און זיי זענען פֿאַרשידענע טענות.

דאָס ערשטע איז אַז איך האָב געפֿונען דאָס יאָר און רעווערס-ענדזשאַנירט פֿיר וועגן דערצו. דאָס הייסט קורווע-פֿיטינג, און דאָס איז דער נאָרמאַלער דורכפֿאַל-מאָדוס פֿון נבֿיאישן דאַטע-באַשטעטיקונג. מיט גענוג פֿרייהייט אין אַזערע פֿאַראַמעטערס, קענט איר דערגרייכן יעדן יאָר וואָס איר ווילט פֿון יעדן אָנהייב-פֿונקט אין דער תּורה. ווער עס יז וואָס מאַכט די באַשולדיקונג איז פֿאַרפֿיערט און אומטראַכטנדיק, נישט ווערט די דאַטן.

די צווייטע איז מער סובטיל און עס איז די וואָס וואָלט מיך מער געשטערט אין עמעצן אַנדערש'ס בוך: הסכמה צווישן קוועלער וואָס זענען נישט טאַקע אומאַפהענגיק איז ווערט פֿיל ווייניקער ווי עס קוקט אויס. פֿיר עדות וואָס שטימען צו איז שטאַרק. פֿיר באַריכטן וואָס אַלע גייען צוריק צו איין מקור זענען איין עדות וואָס ווערט איבערגעחזרט. איך נעמען דעם אָפֿאָזיציע ערנסט גענוג צו געבן אים אָן אייגענעם אָפֿטייל - קאַפיטל 9 קאַנטראָלירט יעדן זייגער פֿאַר געטיילטע קוועלער, געטיילטע אַנקערס און געטיילטע אינטערפֿערעטאַטיווע טריט, און דער געפינס איז אַז זיי זענען נישט פֿיר אומאַפהענגיקע עדות. איך זאָג דאָס דאַרט, אין אַ טאַבעלע, איידער ווער עס יז אַנדערש קען.

נעמט ערשט די קורווע-פיטינג אַבדזשעקשאַן.

נו, וואָס שייַדט קאָנווערגענץ פֿון פּאַסיק? דריי זאַכן, און איך וואָלט אַלע דריי אויך אָנגעווענדט צו יעדן אַנדערן סיסטעם:

זענען די פאראמעטערס אויסגעקליבן געווארן אומאפהענגיק פון דער ציל? די נומערן 390 און 40 ווערן געגעבן אין יחזקאל 4. דער פארמערער זיבן ווערט געגעבן אין ויקרא 26. די אכציק-יעריגע דור ווערט געגעבן אין תהילים 90:10. נישט קיין איינע פון די איז אויסגעקליבן געווארן דורך מיר. די איינציגסטע ברירות וואס איך מאך זענען די אנהייב דאטומען, און דארט לעבט דער ארגומענט טאקע — דעריבער פארברענגען קאפיטלעך 6 און 7 רוב פון זייער לענג צו פארטיידיגן אנהייב דאטומען אנשטאט צו טאן אריטמעטיק.

וויפיל גראַדן פון פרייהייט זענען דא? יעדער זיגער האט צוויי פרייע ברירות: וואו עס הייבט זיך אן, און וויפיל מאל דער מולטיפליקער ווערט געווענדט. אַכט פאַראַמעטערס איבער פיר זייגערס, און איך וויל זיין גלייך אז דער צווייטער איז אן עכטע ברירה — ויקרא 26 זאגט נישט וויפיל מולטיפליצירונגען צו דורכפירן.

אבער קוקט ווי גראַב יענער צווייטער קנעפל איז. דער מולטיפליקער איז זיבן, אַזוי יעדע נאָך אַפליקאַציע סקאַלט דעם גאַנצן זאַץ מיט זיבן. פֿאַר ישראל, אָנהייבנדיק ביי 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג מיט 390 יאָר: נול מולטיפליקער לאַנדט אין 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג, איינס לאַנדט אין 2030, און צוויי לאַנדן אין יאָר 18410. פֿאַר יהודה, פֿון 70 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג מיט פֿערציק יאָר: נול גיט 110 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג, איינס גיט 350, צוויי גיט 2030, דריי גיט דאָס יאָר 13790.

עס איז דא פונקט איין ווערט פער זייגער וואָס לאַנדט ערגעץ אין רעקאָרדירטער געשיכטע בכלל. דאָס איז נישט קיין קנעפל וואָס איר קענט שטעלן; דאָס איז אַ קנעפל מיט איין מעגלעכע פּאַזיציע. די אָנהייב דאַטעס זענען וווּ עכטע פרייהייט לעבט, וואָס איז וואָס קאָפיטלען 6 און 7 פאַרברענגען רובֿ פון זייער לענג צו באַשיצן אָנהייב דאַטעס אַנשטאָט צו טאָן אַריטמעטיק.

צי פראָדוצירט די סיסטעם טשעקס וואָס זי האָט נישט געדאַרפט דורכגיין? דאָס איז דער שטאַרקסטער טעסט, און דאָס איז דער וואָס איך וואָלט אָנגעווענדט אויף זיך אויב איך וואָלט געווען אין דיין אָרט. אַ פּאַסיק סיסטעם פראָדוצירט פונקט די ענטפֿערס וואָס זי איז געבויט געוואָרן צו פראָדוצירן און גאַרנישט מער. אַ סיסטעם וואָס באַשרייַבט עפעס עכטס טענדירט צו פראָדוצירן איבערראַשונגען — רעזולטאַטן וואָס פאַלן אַרויס דערפון אָן קיין ציל.

עס זענען דא דריי פון זיי אין דעם בוך, און איר וועט זיי טרעפן שפעטער. דער אונטערשייד צווישן דניאל'ס 1290 און יוחנן'ס 1260 שטעלט זיך ארויס צו זיין פונקט דרייסיק טעג, וואָס איז פונקט די לענג פון דער אפפירונגס-פּעריאָדע, און איך האָב עס נישט דאָרט געשריבן - עס איז דער אונטערשייד צווישן צוויי נומערן געשריבן זעקס הונדערט יאָר באַזונדער דורך צוויי מחברים. דער אונטערשייד צווישן 1260 און 1250 שטעלט זיך ארויס צו זיין פונקט צען טעג, און עס איז פונקט איין פאַר יום-טובֿים אין דעם גאַנצן העברעישן קאַלענדאַר וואָס זענען צען טעג באַזונדער, און די ציילן לאַנדן אויף ביידע זייטן פון אים. און דניאל'ס 1335 לאַנדט אויף דעם יאָרטאָג פון דער ווידער-איינווייגונג פון דעם בית המקדש, וואָס איך האָב נישט באַמערקט ביז די ספרעדישט האָט מיר געזאָגט.

קיינער פון די דריי האט נישט געדארפט ארבעטן. זיי זענען נישט דערפאר וואס די סיסטעם איז געבויט געווארן. ווען א מאדעל גיט כסדר ריכטיגע ענטפֿערס צו פֿראגן וואָס איר האָט נישט געפֿרעגט, איז דאָס די אונטערשריפֿט פֿון אַ מאָדעל וואָס פֿאַלגט עפעס עכטס.

וואָס איך האָב פאַלש געמאַכט

איך האָב געזאָגט אין דער הקדמה אַז בויען די וועריפיקאַציע וועבזייטל האָט געכאַפט צוויי פון מינע אייגענע טעותים. דאָ זענען זיי, ווייל אַ בוך וואָס באַהויפטעט צו זײַן קאָנטראָלירבאר זאָל ווײַזן וואָסערע קאָנטראָל עס האָט פראָדוצירט.

די צייל-רעגולאציע. באשריבן אין קאפיטל 1 — צוויי פארשידענע אינקלוסיווע/אויסשליסלעכע קאנווענשאנס אין מיין ערשטן בוך, פיר בלעטער אפגעטיילט. פארראכטן דורך דערקלערן איין רעגולאציע און עס אנווענדן אומעטום.

די חורבן פון דעם בית המקדש. אין לערנען געשיכטע איידער עס געשעט, האב איך געשריבן אז דער "בית המקדש איז חרוב געווארן" בעת פסח, יאר 70 לספירה.

דאָס איז פאַלש. יוסף בן מתתיהו איז קלאַר, און אַזוי איז די משנה. טיטוס האָט פֿאַרמאַכט די ווענט פֿון ירושלים ביי פסח, י"ד ניסן, בערך אין מיטן אַפריל 70 לספירה — די שטאָט איז געווען פֿול מיט פילגרימס, וואָס איז פונקט פאַרוואָס די באַלאַגערונג איז געווען אַזוי קאַטאַסטראָפֿיש. אָבער דער בית המקדש אַליין איז נישט פֿאַרברענט ביז 9 אָדער 10 אוו, בערך דריי און אַ האַלב חדשים שפּעטער, אין אָנהייב אויגוסט.

איך האָב צוזאַמענגעפּרעסט אַ באַלאַגערונג אין אַ געשעעניש. ס'איז אַ גאַנץ געוויינטלעכער טעות און ס'איז נאָך אַלץ געווען מײנער.

וואָס איז אינטערעסאַנט איז וואָס איז געשען ווען איך האָב עס קאַריגירט. יהודה'ס זייער דאַרף אַ צייט-שפּאַן פון פסח ביז פסח צו לאַנדן אויף פסח 2030. די באַלאַגערונג האָט זיך אָנגעהויבן ביי פסח. דער בית המקדש האָט פארברענט אין אויגוסט. אַזוי דער קאַריגירטער פאַקט - די באַלאַגערונג, נישט די פארברענונג - איז דער וואָס טאַקע פאַראַנקערט די ציילונג ריכטיק.

דער טעות האט געמאכט מיין אייגענעם אַרגומענט שוואַכער. דאָס פּאַסירט אָפטער ווי מענטשן דערוואַרטן, און דאָס איז אַן אַרגומענט צו קאָנטראָלירן דיין אַרבעט אפילו ווען דו האָסט ליב דיין מסקנא.

וואָס דאָס בוך באַהויפטעט און וואָס נישט

פיר זאכן, כדי מיר זאלן זיין קלאר איידער מיר הייבן אן.

איך טענה יא אז גאָט האט מיר געזאגט זאכן. איך וועל זיך באהאנדלען מיט דעם "קיינער ווייסט נישט דעם טאג אדער די שעה" טענה געהעריג אין לעצטן קאפיטל, אבער איך וועל עס נישט לאזן ליגן אומבאהאנדלט פאר אכציג בלעטער, ממילא דא איז די קורצע ווערסיע. דאס בוך נעמט אן א דאטום. עס קומט צו יענעם דאטום דורך אויספירן פון טעקסטן און געשיכטע, צוזאמענשטעלן אן אומצאָליקע פאקטן און זעהן ווי זיי פאסן צוזאמען.

איך טענה נישט אז קיין איין שורה פון דעם טענה איז א באווייז. נישט קיין איינע פון די פיר זייגערס וואלט מיך אליין איבערצייגט. יעדע איינע פון זיי קען זיין א צופאל; די ביבל איז א גרויס בוך און עס זענען דא א סך נומערן דערין. דער טענה איז די קאנווערגענץ. איך זאג דאס קלאר און איבערגעחזרט כדי קיינער זאל דאס נישט פארמישן מיט א בוך וואס לייגט זיין וואג אויף איין חשבון.

איך טענה יא אז מיינע אנהייב דאטומען זענען אומבאטרעפלעך. זיי זענען טיער 3. איך טענה דערפאר. איינער קען צוריק טענה'ן, אבער זיי וואלטן געווען פאַלש.

איך באַהויפטן נישט צו זיין עמעצער ספּעציעל. גאָט ניצט תשובה-געבנדיקע מענטשן. איך בין אַ מענטש וואָס האָט זיך גאָר געווידמעט צו דינען גאָט אין הייליקייט, איך בין נאָר ספּעציעל אין דעם אַז אַזעלכע מענטשן זענען זעלטן.

דאָס זענען די גרונט־רעגולאציעס. איצט דער אמתער אַרגומענט.

טייל צוויי — די צוויי זאצן

די צוויי לאַסט-טראַגנדיקע קאָפיטלעך, און די צוויי זייגערס וואָס זיי שטעלן צו לויפן

קאפיטל 4 — יחזקאל 4: צוויי תפילות, צוויי אורטיילן

יחזקאל ווערט געבעטן צו טאָן אַ מאַדנע זאַך.

און דו, ליג זיך אויף דיין לינקער זייט און לייג אויף איר די זינד פון דעם הויז פון ישראל; דו וועסט טראַגן זייער זינד פֿאַר די צאָל טעג וואָס דו ליגסט אויף איר. ווייל איך האָב דיר געגעבן אַ צאָל טעג לויט די "יאָרן פון זייער זינד, דריי הונדערט און ניינציק טעג; אַזוי וועסטו טראַגן די זינד פון דעם הויז פון ישראל ווען דו וועסט דאָס פֿאַרענדיקן, וועסטו זיך אַ צווייט מאל לייגן, אַבער אויף דיין רעכטער זייט און טראַגן די זינד פֿון דעם הויז פֿון יהודה; איך האָב עס דיר באַשטימט פֿאַר פֿערציק טעג, אַ טאָג פֿאַר יעדן יאָר." — יחזקאל 4:4-6

פאר דעם, אין ווערסן 1 ביז 3, ווערט אים געזאגט צו טאָן עפעס פרעמדער:

דיר אַ ציגל, לייג עס פֿאַר דיר און שרייב אויף אים אַ שטאָט, ירושלים. און ס'איצט, דו מענטשנקינד, נע" דיר אַן אייזערנע פלאַטע און שטעל עס אויף ווי אַן אייזערנע וואַנט צווישן דיר פֿאַרלאַגער עס... און נע און דער שטאָט, און קער דיין פנים צו איר, אַזוי אַז זי זאָל זיין באַלאַגערט, און באַלאַגער עס. דאָס איז "אַ סימן פֿאַרן הויז פֿון ישראל."

א ציגל מיט אַ שטאָט געצייכנט דערויף. באַלאַגערונגס־ווערק געבויט אַרום אים. אן אייזערנע גרידל — דאָס וואָרט איז דאָס געוויינטלעכע העברעישע וואָרט פֿאַר אַ פלאַכער קאָפּלאַט — וואָס שטייט גלייך צווישן דעם נביא און דער שטאָט. און דערנאָך 390 טעג אויף איין זייט און 40 טעג אויף דער אַנדערער, יעדער טאָג שטייט פֿאַר אַ יאָר.

פיר זאכן זענען פעסטגעשטעלט אין די זעקס פסוקים, און איך וויל זיי נעמען כדי צו ווייזן ווי שטארק זיי זענען דיספּיוטעד.

אומבאַשטרייט: אַ טאָג שטייט פֿאַר אַ יאָר

פסוק 6 זאגט עס גלייך: "א טאג פאר יעדן יאר." דאס איז די איינציגסטע איינהייט קאנווערזיע אין דעם בוך, און איך ניץ עס דא ווייל דער פאסאזש טוט עס אויף זיך אליין. קיינער טענהט נישט וועגן דעם.

אומבאַשטרייט: עס זענען דאָ צוויי באַזונדערע זאָצן

ישראל באַקומט 390. יהודה באַקומט 40. זיי ווערן געגעבן באַזונדער, געטראַגן באַזונדער, און זיי ווערן נישט צוגערעכנט אין איין 430.

עטלעכע איבערזעצונגען פון דער גריכישער סעפטואַגינט לייענען 190 אַנשטאָט 390 פֿאַר דער ערשטער נומער, און עטלעכע איבערזעצער קאָמבינירן די ציפּערן צו דערגרייכן 430 און זען אַ באַוואוסטזיניקע עקאָ פון די 430 יאָר אין מצרים. איך נוצ די העברעישע מאַסאַרעטישע 390 און איך האַלט די זאָצן באַזונדער, ווייל דער פאַסאַזש אַליין האַלט זיי באַזונדער — פֿאַרשידענע זשטן, פֿאַרשידענע פֿעלקער, פֿאַרשידענע געדויער, און אַ קלאַרע אינסטרוקציע צו פֿאַרענדיקן די ערשטע איידער מען הייבט אָן די צווייטע.

די צוויי-נאציע לייענונג איז אויך פונקט וואס די היסטאריע פארלאנגט. ביז יחזקאל'ס צייטן זענען דאס צוויי באזונדערע פאליטישע ענטיטעטן מיט צוויי באזונדערע רעקארדס. די נארדערנע קעניגרייך, די הויז פון ישראל - צען שבטים וואס האבן זיך אפגעריסן אונטער ירבעם נאכדעם וואס רחבעם'ס גאווה האט צוטיילט די קעניגרייך - זענען אריין אין עבודה זרה אזוי גאנצן אז גאט באשרייבט זיך אליין ווי ער האט זי גע'גט'ט. זי איז געווארן חרוב געמאכט דורך אשור און דעפארטירט און איז קיינמאל נישט צוריקגעקומען. די דרום קעניגרייך, די הויז פון יהודה, איז אויך געווען אומגעטריי, אבער האט זיך איבערגעחזרט און טיילווייז תשובה געטאן, איז קיינמאל נישט גע'גט'ט געווארן, און איז געווארן באווארנט.

צוויי פעלקער, צוויי רעקארדס, צוויי זאצן. דאס איז דער טעקסט.

וואָס מיינט די איינערנע גרידל

איצט קומען מיר צו דער אינטערפרעטאציע, אזוי דער שטאַפּל פאַלט אַראָפּ.

די גרידל שטייט צווישן דעם נביא — וואס שפילט די ראלע פון דער באַלאַגערנדיקער ארמיי — און דער שטאַט. עס איז אַ באַריערע. גאָט'ס אייגענער קאָמענטאַר אין פסוק 3 איז אַז דאָס איז "אַ צייכן פֿאַרן הויז פֿון ישראל." ווען עס איז צייט צו בייטן זייטן פֿאַר יהודה, איז די גרידל נישט פֿאַראַן.

איך לייען די באַריערע ווי אַ באַדייטונג אַז די באַלאַגערונג וואָס זי באַשרייבט וועט נישט געלונגען. די אַרמיי גייט נישט דורך. עפעס שטייט צווישן דעם באַלאַגער און דער שטאַט.

יענע לייענונג האט א קלארן היסטארישן קאנדידאט. ירושלים איז געווען באַלאַגערט מער ווי איין מאל, און די באַלאַגערונגען צעטיילן זיך קלאר אין צוויי סארטן. נבוכדנאצ'רס באַלאַגערונג אין 586 פאר דער ציווילער רעכענונג איז געווען געלונגען; די ווענט זענען געפאלן, דער בית המקדש איז פארברענט געווארן, די מענטשן זענען געגאנגען קיין בבל. טיטוס'ס באַלאַגערונג אין 70 פאר דער ציווילער רעכענונג איז געווען געלונגען; דאס זעלבע איז נאכאמאל געשען. אבער אין 701 פאר דער ציווילער רעכענונג האט סנחריב פון אשור באַלאַגערט ירושלים און דורכגעפאלן.

יענער דורכפאל איז איינע פון די בעסט-באַווייזטע געשעענישן אין דעם אלטן נאָענטן מזרח, און עס איז באַווייזט פון ביידע זייטן. צווייטע מלכים י"ט באַשרייבט דעם מלאך פון גאָט וואָס שלאָגט דעם אַשורישן לאַגער און סנחריב צוריקציען זיך קיין נינוה. און סנחריב'ס אייגענער פריזמע - זיין אַפיציעלער באַריכט, געשריבן דורך זיינע אייגענע סופרים, מיט יעדן אינסענטיוו צו זיך באַרימען - באַשרייבט ווי ער האָט פארשפארט חזקיהו אין ירושלים "ווי אַ געקעסטלטער פויגל" און דערנאָך, באַמערקונגסווערט, באַהויפטעט קיינמאל נישט צו האָבן איינגענומען די שטאַט. אַן אַשורישער מלך וואָס האָט איינגענומען אַ הויפטשטאָט האָט דאָס געזאָגט אין לענג. דער דאָזיקער האָט דאָס נישט געטאָן.

אן אומגעראַטענע באַלאַגערונג פון ירושלים, געשילדערט דורך אַ באַריערע וואָס דער באַלאַגער קען נישט דורכגיין. איך געפֿין דאָס אַ נאַטירלעכע פאַסיקייט, און איך בין דאָ צו זאָגן אַיך אַז דאָס איז ריכטיק.

וואָס מיינען די צוויי זייטן

דאָס איז דער אַרגומענט אויף וועלכן דאָס גאַנצע בוך רוט זיך, אַזוי איך גיי זיך פֿאַרלאַנגזאַמען.

יחזקאל ליגט אויף זיין לינקער זייט פאר ישראל, דערנאך אויף זיין רעכטער זייט פאר יהודה, מיט זיין פנים צו דער שטאט איבעראל. פארוואס זאגט דער טעקסט קלאר וועלכע זייט

די פשוטסטע ענטפער איז געאגראפיש: קוקנדיק צו מזרח, צפון איז אויף אייער לינקער זייט און דרום איז אויף אייער רעכטער זייט. ישראל איז געווען די צפון קעניגרייך, יהודה די דרום. לינקס איז גלייך צפון איז גלייך ישראל; רעכטס איז גלייך דרום איז גלייך יהודה. דאס איז איין לייענונג, דאס איז די מערהייט לייענונג, און עס איז גאנץ גענוג צו דערקלערן די דעטאלן, אבער איך וועל אייך ווייזן אז עס איז פאלש. א לייענער וואס שטעלט זיך אפ דארט פארלירט גארנישט וועגן דער אידענטיטעט פון די צוויי פעלקער און באקומט נישט קיין זייגער.

די לייענונג וואָס איך האָלט — נאָך דער אַרבעט פֿונעם משיח 2030 פּראָיעקט, וווּ איך האָב . עס צום ערשטן מאל באַגעגנט — איז אַז די זיטן קאָדירן אויך ריכטונג אין צייט

דאָ איז דער אַרגומענט. העברעיש ווערט געשריבן פֿון רעכטס צו לינקס. אַ העברעישער לייענערס אויג הייבט זיך אָן ביי רעכטן ראַנד און גייט לינקס. אויב איר לייגט אויס אַ סעריע געשעענישן אויף דעם אופֿן ווי אַ העברעישער שרייבער לייגט אויס ווערטער — און העברעישער שרייבער האָבן יאָ געצייכנט סיקווענצן אויף דעם אופֿן — זיצן די פֿריערדיקע געשעענישן רעכטס און די שפעטערע געשעענישן לינקס.

דער נביא ליגט לעבן אַ בילד פֿון אַ באַלאַגערט ירושלים. די באַלאַגערונג איז דער פֿיקסירטער פונקט אין מיטן פֿון דער דיאָגראַמע. און ער ליגט אויף איין זיט דערפֿון, און דערנאָך אויף דער אַנדערער.

- לינקע זייט, ישראל, 390 יאר. לינקס פון דער באַלאַגערונג אויף א רעכטס-צו-לינקס צייטליניע מיינט נאך עס. ישראל'ס 390 יאר לויפן פאראויס פון דער באַלאַגערונג
- רעכטע זייט, יהודה, 40 יאר. רעכטס פון דער באַלאַגערונג מיינט פאר איר. יהודה'ס 40 יאר לויפן אזוי אז עס ענדיקט זיך מיט א באַלאַגערונג

אויב דאָס איז ריכטיק, דאָן איז יחזקאל געגעבן געוואָרן נישט נאָר צוויי דויערן נאָר צוויי ריכטונגען, און די באַלאַגערונג וואָס איז אַפּגעבילדעט אויף דעם ציגל איז דער שאַרניר אויף וועלכן ביידע זאָצן דרייען זיך.

איצט לאַמיר איך טענהן קעגן זיך אַליין, ווייל איר פֿאַרדינט צו זען דעם קעגן-פאל מיט פֿולער שטאַרקייט.

די טענה. דאָס איז אַ סך וואָג פֿאַר אַ פּאַזיציאָנעלן דעטאַל צו טראָגן. יחזקאל איז אַ נביא וואָס ליגט אין דער ערד, נישט אַ צייכענער וואָס פּראָדוצירט אַ מאַסשטאַב דיאָגראַם. אויב גאָט האָט געמיינט "די יאָרן לויפן נאָך דער באַלאַגערונג" און "די לויפן פֿאַר איר," האָט ער געהאַט דעם וואָקאַבולאַר צו זאָגן דאָס - העברעיש האָט גאָר געוויינטלעכע ווערטער פֿאַר "פֿאַר" און "נאָך" - און ער האָט זיי געזאָגט אַנדערשוואו אין יחזקאל גרינג גענוג. לייענען כראָנאָלאָגישע ריכטונג פֿון וועלכער זייט פֿון זיין קערפּער אַ מענטש ליגט אויף איז אַן אויספֿיר פֿון אַ בינע-רעזשיסאָר. דאָס איז קלוג. קלוג איז נישט דאָס זעלבע ווי אמת.

.איך פיל די קראַפט דערפון.

.וואָס איך וואָלט צוריקגעזאָגט. דריי זאָכן.

ערשטנס, ווערט דער דעטאַל צוויי מאל ספּעציפֿיצירט , און די ספּעציפֿיקאַציע טוט נישט קיין ארבעט אונטער דער געאגראפישער-בלויז לייענונג. אויב לינקס און רעכטס אידענטיפיצירן נאר צפון און דרום, זענען די זייטן דעקאראטיוו — דער טעקסט האט שוין געגעבן די נעמען פון ביידע הייזער קלאר אין דעם זעלבן אטעם. גאט האט געגעבן יחזקאל א סך סימבאלישע אקטן און די דעטאלן מיינען בכלל עפעס.

צווייטנס, די אייזערנע גרידל וואָס די זעלבע ריכטונג. לויט אַ ריין געאָגראַפֿישער לייענונג, איז די גרידל אַ באַריערע וואָס דאַרף נישט קיין דערקלערונג ווייל די באַלאַגערונג דאַרף נישט קיין אידענטיפֿיקאַציע. לויט דער לייענונג וואָס איך האָלט, אידענטיפֿיצירט די גרידל וועלכע באַלאַגערונג — די נישט געלונגענע — און די זיטן זאָגן אַיך פֿון וועלכן זיט צו ציילן. די צוויי דעטאַלן אַרבעטן צוזאַמען, וואָס איז אַ באַווייז אַז זיי געהערן צוזאַמען

דריטנס: די לייענונג ווערט באשטעטיקט אראפנאך, נישט אויבערפלאך. קיינער וואלט דאס נישט אויסגעלערנט פון יחזקאל 4 אליין, קאלט לייענען. וואס מאכט מיר האלטן איז אז ווען מען גייט דערויף, ענדיגן זיך ביידע זאצן אין דעם זעלבן יאר דורך צוויי גאר אנדערע וועגן, און יענע יאר איז אויך וואו צוויי ווייטערע זייגערס לאנדן. די לייענונג איז גערעכטפארטיקט דורך וואס זי פראדוצירט, נישט דורך איר אייגענע זעלבסט-באווייז.

דאָס איז אַ לעגיטימע פֿאַרעם פֿון אַרגומענט — אַזוי פֿאַרדינט אַ היפּאָטעזע איר אָרט אין יעדער דיסציפּלין — אָבער עס איז נישט די שטאַרקסטע פֿאַרעם, און איך וועל עס נישט פֿאַרקלײַדן ווי איינע. אויב די קאָנווערגענץ פֿון דאָנסטרים אין קאָפיטלען 6 און 7 פּאַסירט נישט, זאָלט איר אָפּלאָזן דעם לייענונג. עס גייט אַרויף אָדער אַראָפּ מיט וואָס עס ברענגט.

שטאַפּל 3. אַרגומענטירט, נישט באַווייזן. די שטאַרקסטע אָבדזשעקשאַן אויסגעדריקט אין גאַנצן. דאָס איז וואו דאָס שטייט, און איצט קענט איר עס אַליין אָפּוועגן.

וואָס יחזקאל 4 גיט אונדז

- צוויי פעלקער, צוויי זאצן: 390 יאר און 40 יאר. (שטאַפּל 2 — דער טעקסט זאָגט עס.)
- א טאָג שטייט פאר א יאָר. (שטאַפּל 2 — פסוק 6 זאָגט עס.)
- א באַלאַגערונג וואָס פאַרפעלט, באַצייכנט מיט אַן אייזערנער באַריערע. (שטאַפּל 3 — אַרגומענטירט.)
- ישראל'ס יארן לויפן פאראויס פון יענער באַלאַגערונג; יהודה'ס לויף צו א באַלאַגערונג. (שטאַפּל 3 — טענה'ט, און דאָס איז די שוואַכע פֿאַרבינדונג.)

וואָס יחזקאל ד' גיט אונדז נישט איז קיין אַנצוהערעניש אַז די נומערן קענען ווערן געמערט. דערפֿאַר דאַרפֿן מיר צוריקגיין ניין הונדערט יאָר, צו אַ קאָפיטל פֿון ויקרא וואָס כמעט קיינער לייענט נישט.

קאפיטל 5 — ויקרא 26: געמערט מיט זיבן

ויקרא כ"ו איז דער קאפיטל וואו גאָט זאָגט ישראל, איידער זיי זענען אריין אין לאַנד, פונקט וואָס וועט פּאַסירן אויב זיי וועלן אים פֿאַרלאָזן דאָרט.

עס איז נישט קיין באַקוועמע קאָפיטל. עס איז אויך דער מערסט סטרוקטורעל אינטערעסאנטער קאָפיטל אין דער תורה, ווייל עס סטראשעט נישט מיט איין שטראָף. עס סטראשעט מיט אַן עסקאָלירנדיקע סעריע פון זיי, אין עטאַפּן, מיט אַ קלאָרן כלל פֿאַר דער עסקאָלאַציע — און עס זאָגט דעם כלל פיר באַזונדערע מאָל.

פסוק 18 — "אויב אויך נאך די זאכן וועט איר מיר נישט פאלגן, וועל איך אייך באשטראפן זיבן מאל מער פאר אייערע זינד." פסוק 21 — "אויב איר וועט זיך האלטן מיט פיינטשאפט קעגן מיר און וועט נישט וועלן מיר פאלגן, וועל איך פארגרעסערן די מגיפה אויף אייך זיבן מאל לויט אייערע זינד." פסוק 24 — "דאן וועל איך זיך האלטן מיט פיינטשאפט קעגן אייך; און איך, אפילו איך, וועל אייך שלאגן זיבן מאל פאר אייערע זינד." פסוק 28 — "דאן וועל איך זיך האלטן מיט צאָרן און פיינטשאפט קעגן אייך, און איך, אפילו איך וועל אייך באשטראפן זיבן מאל פאר אייערע זינד."

. פיר וואָרענונגען. יעדע באַדינגט אויף ווייטערדיקן אָפּזאָג. יעדע ספעציפֿיצירט זיבן מאָל

די סטרוקטור איז אומפארמיידלעך און זי איז באוואוסטזיניק: דאס איז א גראַדואירטע שטראָף סיסטעם מיט א באשטימטן פארמערער. וואס "זיבן מאָל" מיינט, גאָט זאָגט עס פיר מאָל אין איין קאָפיטל, און יעדעס מאָל ווערט עס אויסגערופן דורך דער זעלבער באַדינגונג — איר האָט נאָך אַלץ נישט תשובה געטאָן.

די פראגע וואס דאס קאפיטל דרייט זיך אויף

אַלץ דעפענדס איצט אויף צוויי העברעישע ווערטער: **בַּע שָׁ** (שבע), זיבן, און די פראַזע געבויט אויף דעם.

.עס זענען דא צוויי לייענונגען, און זיי זענען באמת אנדערש

לייענונג א — אינטענסיטעט. "זיבן מאָל מער" מיינט זיבן מאָל אין שטרענגקייט. ערגער, שווערער, מער גרינטלעך. "זיבן" ווערט גענוצט אויף דעם וועג ווי די שריפט ניצט עס אָפּט, ווי די צאָל פון פולשטענדיקייט — אַ פולשטענדיקע און פֿאַרענדיקטע מאָס פֿון שטראָף. אונטער דעם לייענונג זאָגט די פֿראַזע גאַרנישט וועגן ווי לאַנג עפּעס דויערט.

לייענונג ב — געדויער. "זיבן מאָל" טאפלט דעם זאָץ. אויב דער טערמין איז געווען 390 יאָר און עס האט נישט געפֿירט צו תשובה, ווערט דער טערמין 7×390 .

לייענען א איז די מערהייט שטעלונג. איך שטעל דאס ארויס אין מינע אייגענע ווערטער. רובֿ קאָמענטאַטאָרן, רובֿ איבערזעצונגען, און רובֿ שטודיע־ביבליאָטעקן לייענען דעם אויסדרוק ווי פֿאַרשטאַרקנדיק שטרענגקייט, נישט פֿאַרלענגערנדיק ציט. די מערסט פֿאַרשפּרייטע ענגלישע איבערזעצונג, "זיבן־פֿאַך", פֿאַרשלאָגט נאַטירלעך גראַד אַנשטאָט לענג. אויב איר וואָלט געמאַכט אַן אָנפֿרעג צווישן העברעישע געלערנטע, וואָלט לייענען א באַקוועם געוואונען. זיי זענען אַלע פֿאַלש.

און דאָס בוך דאַרף לייענונג ב. אַן דעם זענען נישטאָ קיין פֿאַרמערטע זאַצן, קיין 2730 יאָר, קיין 1960 יאָר, און קיין 2030. דאָס איז דער שליסל. אויב לייענונג א איז ריכטיק, פֿאַרמאַכט דאָס בוך.

זאָ לאַמיר מאַכן דעם אַרגומענט פֿאַר ב, און לאַמיר אָנהייבן מיט מודה זײַן וואָס איז אמת אין א

וואָס די אינטענסיטעט לייענונג באַקומט ריכטיק

עס פֿאַרשטייט דעם קאָנטעקסט ריכטיק. די שטראָפֿן וואָס זענען אויסגערעכנט אין ויקרא 26 זענען קוואַליטאַטיוו.

שרעק, פארשווינדנדיקע קראנקהייטן, מפלה, טריקעניש, ווילדע חיות, באַלאַגערונג, — קאַניבאַליזם, גלות. זיי עסקאָלירן אין שרעק. לייענען דעם מולטיפלייער ווי אינטענסיוויירנדיק דעם שרעק פאָסט נאַטירלעך צום אַרומיקן מאַטעריאַל.

און "זיבן" טראָגט טאַקע דעם געפיל פון פולשטענדיקייט איבער די שריפט. זיבן טעג פון בריאה. זיבן־פאָכיקע נקמה פֿאַר קין. נעמן וואָס טונקט זיך זיבן מאָל. מוחל זיין זיבעציק מאָל זיבן. קיינער ציילט זיי נישט.

די אינטענסיטעט לייענונג איז נישט קיין אויסצושטרעק. עס איז די קלארע לייענונג פון דעם זאָך אליין.

דער פֿאַל פֿאַר געדויער

ערשטנס, די פֿאַרעם פֿון קאָפיטל, וויל דער אַרגומענט איז דערפֿון אָפהענגיק און כמעט קיינער לייגט עס נישט אַרויס.

שטראָף	טריגער
פסוקים 17-16 · שרעק, פארשוירענע קראנקהייט, פסוקים 14-15 — אויב איר פאָלגט נישט מפלה	באַזעליניע
פסוקים 20-19 · הימל ווי אייזן, לאַנד גיט גאַרנישט פסוק 18 — זיבן מאָל מער עסקאָלאַציע 1	
פסוק 22 · ווילדע חיות, קינדער גענומען, וועגן פארלאזט	פסוק 21 — זיבן מאָל עסקאָלאַציע 2

פסוקים 25-26 · שווערד, מגיפה, ברויט לויט ראציע

פסוק 24 — זיבן מאָל עסקאַלאַציע 3

פסוקים 29-33 · קאַניבאַליזם, שטעט חרובֿ
געוואָרן, צעשפּרייט צווישן די פעלקער

פסוק 28 — זיבן מאָל עסקאַלאַציע 4

פיר מאָל, די זעלבע באַדינגונג: דו האסט זיך נאָך אַלץ נישט געקערט צו מיר → זיבן מאָל . און באַמערק וואו דער לעצטער לאַנדט — אין גלות, צעוואָרפן צווישן די פעלקער.

א ווארענונג וועגן יענער טאבעלע. איך האב נומערירט די עסקאלאציעס פון איינס ביז פיר, און עס וואלט געווען גרינג צו גליטשן פון "דער קאפיטל זאגט דעם כלל פיר מאל" צו "דער כלל פייערט זיך פונקט פיר מאל און דערנאך עקספייערט עס." דער טעקסט זאגט דאס נישט. עס מעלדט קיינמאל נישט קיין לעצטע עסקאלאציע, זאגט קיינמאל נישט און נאך דעם וועל איך מער נישט פארמערן. וואס עס גיט איז א באדינגונג — אויב איר וועט נאך אלץ נישט איבערדרייען, דאן זיבן מאל — געזאגט פיר מאל איבער.

צי דאָס איז אַן אויסרעכענונג פֿון פֿיר באַזונדערע געשעענישן, צי אַ שטענדיקע כלל וואָס ווערט געדריקט פֿיר מאָל כּדי ישראל זאָל עס נעמען ערנסט, איז אַליין אַן אויסשטישונג, און דער טעקסט לאָזט עס אָפֿן. איך לייג זיך צו דער שטענדיקער כלל: אַ קאָנדיציאָנעל וואָס ווערט איבערגעחזרט אין אַן אידענטישן פֿאַרעם ליענט זיך מער ווי אַ פּאָליטיק ווי אַ רשימה, און די באַדינגונג וואָס טריגערט עס איז קיינמאל נישט אַפּגערופֿן געוואָרן. איך בין נישט דאָ צו דעבאַטירן עפעס. גאָט האָט מיר געשיקט צו זאָגן אַיך וואָס איז אמת, נישט צו זיין איינער צווישן פֿילע געלערנטע מיט מיינונגען. ליענען ב - געדויער איז די איינציקע ריכטיקע.

איצט די אַרגומענטן — זיבן פֿון זיי, בערך פֿון די שוואַכסטע ביז די שטאַרקסטע, מיט איין אויסנאַם. די לעצטע איז באַוואוסטזיניק נישט אין סדר: דאָס איז די ערלעכע, און ערלעך איז נישט די זעלבע ווי שטאַרק. אַרגומענטן פֿיר און פֿינף זענען די פּאַר אויף וועלכע דער קאָפיטל רוט זיך, און זיי זענען בעסטער צו ליענען צוזאַמען.

איינס: די העברעאישע ווערסיע איז נישט באַשטימענדיק. די פּראָזע אין פסוק 18 איז אַתִּיבָם ט לִיחַ פֿ- בע נֶשׁ — שבע אל-חתותכם, זיבן אויף דיינע זינד. עס איז אַדווערביאַל און עס איז נישט געמאַרקט. עס זאגט נישט "זיבן מאָל אַזוי שטרענג," און עס זאגט נישט "זיבן מאָל אַזוי לאַנג." ביידע זענען גראַמאַטיש בנימצא. ענגלישע איבערזעצונגען וואָס טוישן עס "זיבן-פּאַך" האָבן געמאַכט אַ ברירה וואָס די העברעיש צווינגט נישט. דאָס באַווייזט נישט ליענונג ב - עס מיינט נאָר אַז די טיר איז נישט פֿאַרמאַכט דורך גראַמאַטיק, וואָס איז אַ נידעריקער סטאַנד ווי עס קען קלינגען אָבער איז ווערט צו באַשטעטיקן.

צוויי: די שטראָף מיט וואָס דאָס קאָפיטל ענדיקט זיך טאַקע איז אַ געדויער. ויקרא 26 גייט ווייטער דורך זיינע פיר סטאַגעס, ענדיגט זיך אין גלות — און דערנאָך מעסט גלייך דעם גלות אין צייט, און ספּעציפֿיש אין שבת יאָרן:

דאָן וועט דאָס לאַנד הנאה האָבן פֿון אירע שבתים אַלע טעג פֿון דער פֿאַרוויסטונג, בשעת איר זענט" אין אייערע פֿינטס לאַנד; דאָן וועט דאָס לאַנד רוען און הנאה האָבן פֿון אירע שבתים." — ויקרא 26:34

דער פסוק דערנאך דריקט אויף דעם זעלבן פונקט: אלע טעג פון איר וויסטקייט, היט די ערד. די רו וואס זי האט נישט היט ווען ישראל האט אויף איר געוואוינט.

קוק ווי ענג דאָס איז. די פערטע "זיבן מאָל" איז פסוק 28. איר שטראָף גייט דורך פסוק 33 און ענדיקט זיך מיט צעשפרייטונג. און אין פסוק 34 — די גלייך נעקסטע שורה — זאגט דער טעקסט ווי יענע שטראָף ווערט געמאַסטן: אין אַ ציילונג פון יאָרן. דער לעצטער מולטיפלייער און די געציילטע געדויער זענען נעבן אין טעקסט, אַן גאַרנישט צווישן זיי.

די קאפיטל'ס אייגענע לאַגיק ענדיגט זיך מיט אַריטמעטיק. אַ מולטיפלייער וואָס איז אַטאַשט צו אַ שטראָף וואָס דער טעקסט מעסט אין יאָרן איז אַ מולטיפלייער וואָס טוט עפעס צו יאָרן.

דריי: אזוי איז טאקע גערעכנט געווארן די גלות. ווען די זיבעציג יאר פון בבל ווערן אויסגערעכנט אין 2
...כראָניקעס 36:21, גייט דער כראָניקער גלייך צו ויקרא 26 פאר

די סיבה: עס איז געשען "כדי צו מקיים זיין דאָס וואָרט פֿון גאָט דורך ירמיהו'ס מויל, ביז דאָס לאַנד האָט הנאה געהאַט פֿון אירע שבתים." די גלות ווערט דערקלערט ווי שבת יאָרן וואָס ווערן צוריקבאַצאָלט, און די צוריקצאָלונג ווערט געציילט. און דניאל, אין דניאל ט:ב, לייענט ירמיהו'ס זיבעציק יאָר ווי אַ ליטעראַלע דויער, ציילט עס, און דאַוונט ווען עס לויפט אויס.

אַזוי מיר האָבן אַ קאָנאַנישן פרעצעדענט פֿאַר פונקט די אָפּעראַציע וואָס איך טו: נעמען אַ שטראָף־פּעריאָד פֿון דער תורה, באַהאַנדלען עס ווי אַ צאָל יאָרן, ציילן עס, און דערוואָרטן אַז עס זאָל אויסגיין. דניאל האָט דאָס געטאָן. דאָס איז נישט קיין עקזאַטישע טריט.

פיר: זיבן מאָל וואָס, פונקט? דאָס איז נישט אַן אַרגומענט מיט וואָס איך האָב אָנגעהויבן. עס איז געקומען פֿון אַן אָפּאַזיציע, און עס האָט געביטן ווי איך פֿאַרשטיי די גאַנצע פֿראַגע.

שטרענגקייט איז נישט קיין מעסטבארע קוואַנטיטעט. עס איז נישטאָ קיין איינהייט אין וועלכער איין שטראָף איז זיבן מאָל אַ אַנדערע שטראָף. פרעגט וואָס עס וואָלט געמיינט פֿאַר אַ הונגער צו זיין פונקט זיבן מאָל ערגער ווי אַ פּריערדיקער הונגער און די קשיא האט נישט קיין ענטפער. - נישט ווייל עס איז שווער צו רעכענען, נאָר ווייל עס איז גאָרנישט צו רעכענען מיט.

געדויער האט יא אן איינהייט. יארן. א פערציג-יאר אורטייל געמערט מיט זיבן איז א צוויי-הונדערט-און-אכציק-יאר אורטייל, און יעדער קען דאס איבערקוקן.

איצט דריק ווייטער. א שטראָף איז נישט קיין אייגנשאַפט וואָס שוועבט פריי פון דער וועלט; עס איז עפעס וואָס ווערט אויסגעפירט אויף מענטשן, און אויספירן נעמט צייט. יעדע שטראָף האט דעריבער צוויי דימענסיעס - ווי שווער, און ווי לאַנג - און די גאַנצע שטראָף איז אַ פּראָדוקט פון ביידע. אַזוי ווען דער טעקסט זאָגט אַז די שטראָף וועט זיין זיבן מאָל, זאָגט עס עפעס וועגן דעם סך־הכל. און פון די צוויי דימענסיעס פון וואָס דער סך־הכל איז געמאַכט, קען פונקט איינע טראָגן אַ פאַקטאָר פון זיבן אין יעדן קאָנטראָלירבארן וועג.

עס איז דא אן עכטע ווידערווארף, און דאס איז דער איינציגער אנטלויף-וועג. זיבן איז אידיאמאטיש פאר פולשטענדיגקייט איבער די פסוקים — "נקמה וועט גענומען ווערן אויף אים זיבן-פאכיג" אין בראשית ד:ט"ו איז קיינעם נישט קיין אריטמעטיק. אויב זיבן מאל אין ויקרא כ"ו איז אזא אידיאם, מיינט עס פולשטענדיג, און טראגט בכלל נישט קיין קוואנטיטעט.

גייט יענעם וועג און זעט וואוהין עס גייט. אויב די נומער איז ריין אידיאם, דעמאָלט מעסט עס גאָרנישט, און די פיר אויסזאָגן זענען נישט קיין עסקאָלירנדיקע סיקוואַנס — זיי זענען די זעלבע זאך געזאָגט פיר מאָל מיט אַ וואַקסנדיקן באַטאָנונג. די שטראָפֿן אין פסוקים 19, 22, 25 און 29 וואָלטן געווען פיר באַשרייבונגען פון משפט אַנשטאָט פיר טריט אַרויף אַ לייטער.

אַלזאָ איז דאָ אַ גאָפּל, און ביידע וועגן פירן ערגעץ מיט וואָס איך קען אַרבעטן. אַדער זיבן מאָל איז קוואַנטיטאַטיוו — אין וועלכן פאַל עס באַציעט זיך צו אַ סך־הכל וואָס האָט אַ צייט־דימענסיע, און די געדויער איז די איינציקע דימענסיע אין וועלכער דער פאַקטאָר איז קאָנטראָלירבאר — אַדער עס איז בכלל נישט קוואַנטיטאַטיוו, אין וועלכן פאַל לייענונג א איז אויך נישט קיין לייענונג וועגן ערנסטקייט וואָס ווערט געמערט. עס איז אַ לייענונג וועגן גאָט וואָס זאָגט אַז דאָס איז ערנסט פֿיר מאָל.

די אינטענסטעט לייענונג בלייבט נאר איבער אין יענער צווייטער, שוואכערער פארעם. עס קען נישט זיין סיי אן עכטע פארמערונג און סיי א פארמערונג פון עפעס נישט-מעסטבאר.

פינף: נאָר איינע פון די צוויי לייענונגען קען זיין פאַלש.

גייט נאך ארגומענט פיר נאך איין שריט ווייטער. אויב דער פאקטאר פון זיבן איז פארבונדן מיט

שטרענגקייט, דאן איז עס פארבונדן מיט א קוואנטיטעט וואס קיינער קען נישט זאגן, מעסטן אדער קאנטראלירן. ווי שטרענג איז געווען די שטראף פריער? נישט געזאגט. ווי שטרענג דערנאך? זיבן מאל אזויפיל. איבער וואספארא צייט? אויך נישט געזאגט — ויקרא 26 גיט נישט קיין דויער צו קיין איינע פון אירע עסקאלאציעס.

אן טענה וואָס ווערט אַזוי אויפגעשטעלט קען נישט אַרויסקומען פאַלש. עס איז נישטאָ קיין אַבסערוואַציע, קיין דאַטע, קיין חשבון וואָס קען עס קיינמאָל סותר זיין. וואָס עס פאַסירט מיט ישראל איבער דריי טויזנט יאָר, קען מען דאָס באַשרייבן ווי זיבן מאָל עפעס.

איצט לייגט די געדויער ליענונג לעבן איר. דריי הונדערט און ניינציק יאר, געמערט מיט זיבן, פון א באשטימטן אנפאנג, גיט א יאר — און יענע יאר איז אדער ריכטיג אדער נישט. א פיינטליכער ליענער קען דאס קאנטראלירן מיט א קאלקולאטאר אין ווייניגער ווי א מינוט. עס שטעקט ארויס זיין האלדז.

א טענה וואס קען נישט זיין פאלש איז נישט טאן קיין אַרבעט. דאָס איז נישט קיין פרעפֿערענץ פֿאַר אַרדנקייט; דאָס איז דער חילוק צווישן זאָגן עפעס און זאָגן גאָרנישט. אויב זיבן מאָל איז אַן עכטע מאָלטיפליקאַציע פֿון אַן עכטער קוואַנטיטעט, זאָל עס זיין מעגלעך אין פרינציפ צו אַנטדעקן אַז עס איז געווען פאַלש געווענדט. נאָר איינע פֿון די צוויי ליענונגען מאַכט דאָס מעגלעך.

עס איז דא א שלעכטע ווערסיע פון דעם ארגומענט וואס שטייט אין שריט אוועק. די שלעכטע ווערסיע איז: די דויער-ליענונג גיט מיר א נומער און די שטרענגקייט-ליענונג נישט, דעריבער איז די דויער-ליענונג ריכטיג. דאס איז נישט קיין ארגומענט, עס איז א פרעפערענץ — און דאס איז פונקט וואס א קריטיקער מיינט ווען ער זאגט אז די גאנצע סיסטעם איז מאטיווירטע לאגיק. וועלן א באשטימטע ענטפער איז נישט קיין באווייז אז דער טעקסט גיט איינע. אסאך טעקסטן טוען דאס טאקע נישט.

די גוטע ווערסיע איז א טענה וועגן ווי דער טעקסט פירט זיך אויף, נישט וועגן וואס איך וואלט געוואלט. קוקט וואס יחזקאל ווערט טאקע איבערגעגעבן. נישט "ליג דארט א לאנגע וויילע." דריי הונדערט און ניינציק טעג, דערנאך פערציג טעג — און דערנאך, אויב דער פונקט זאל פארפעלט ווערן, אן אויסדריקליכע קאנווערזשאן ראטע: א טאג פאר יעדן יאר. גאט האט קוואנטיפיצירט דעם זאך און דערנאך געזאגט דעם נביא אין וועלכער איינהייט עס צו ליענען. דאס איז נישט די שפראך פון אטמאספערע. נומערן ארויסגעגעבן וואס גענוי, מיט א באשטימטער קאנווערזשאן אנגעהענגט, ווערן ארויסגעגעבן צו ווערן געציילט.

שטעלט דאָס לעבן ויקרא 26 און באַמערקט די עקאָנאָמיע דערפון. עס איז דאָ אַ פינקטלעכער מולטיפליקאַטאָר אין איין קאָפּיטל און פינקטלעכע טערמינען אין אַן אַנדערן. אונטער דער געדויער-ליענונג, טרעפט יעדע נומער אין שפּיל אַן אַנדער נומער און אַרבעט. אונטער דער שטרענגקייט-ליענונג, רירט דער פינקטלעכער מולטיפליקאַטאָר קיינמאָל נישט אַן די פינקטלעכע טערמינען — ער ווירקט אַנשטאָט אויף עפעס נישט-קוואַנטיפֿיצירט, בשעת 390 און 40 זיצן ליידיק נאָך זייער ערשטער עקספּיראַציע.

דאָס איז נישט קיין באַווייז. גאָט איז נישט מחויב צו מאַכן זיינע נומערן באַקוועם פֿאַר מיר, און אַן אַרגומענט פֿון עקאָנאָמיע איז לעסאָף אַן אַרגומענט וועגן ווי אַ טעקסט זאָל זיך צוזאַמענהאַנגען.

אבער ווען איין ליענונג לאזט יעדע דערמאנטע קוואנטיטעט אומגעניצט און די אנדערע לייגט זיי אלע צו ארבעט, דאס איז ווערט צו באמערקן — און אנדערש ווי די שלעכטע ווערסיע, איז דאס א טענה וועגן דעם טעקסט אנשטאט א טענה וועגן מיינע פרעפערענצן.

זעקס: די שטרענגקייט לייענונג לויפט אויס פון קאפיטל איידער די געשיכטע לויפט אויס פון אומ-תשובה. טענות פיר און פינף זענען וועגן וואָס די ווערטער קענען מיינען. די דאזיגע איז וועגן וואָס דער קאפיטל איז נאָך פֿאַר.

אונטער דער שטרענגקייט לייענונג, באשרייבט ויקרא 26 א פארמאכטע סעקווענץ. פיר אינטענסיפיקאציעס, וואס ענדיגן זיך אין גלות, און דערנאך דרייט זיך דער קאפיטל אין פסוקים 40 ביז 42 צו דער מעגלעכקייט פון ווידוי. די עסקאלאטאר שטעלט זיך אפ. אלס א באריכט פון וואס איז געשען מיט ישראל ביז בבל, ארבעט עס — און דערנאך האט עס גארנישט ווייטער צו זאגן.

אבער דער צושטאנד וואס האט געטריבן יעדע איינע פון די פיר עסקאלאציעס איז געווען איין זאך: איר האט זיך נאך אלץ נישט געווענדט צו מיר. און יענער צושטאנד האט זיך נישט געענדיגט אין בבל. דאס הויז פון יהודה האט זיך נישט געווענדט צו איר משיח אין צוויי טויזנט יאר. אויב דער טריגער איז נאך אלץ לעבעדיג און דער טעקסט האט זיך אפגעשטעלט, דאן איז ויקרא 26 א קאפיטל וועגן די אכטע און זעקסטע יארהונדערטער פאר דער ציווילער רעכענונג און וועגן גארנישט זינט דעמאלט.

אונטער דער געדויער-לייענונג לויפט עס נאך אלץ. יעדער אומבאדערט-אויסגאנג ברענגט ארויס א נייעם טערמין, און די קאפיטל'ס אריטמעטיק ארבעט ווייטער אויף א נאציע וואס וויל נאך אלץ נישט.

אַלזאָ די פֿראַגע איז נישט נאָר וועלכע לייענונג די העברעישע ווערסיע ערלויבט — ביידע יאָ. עס איז וועלכע לייענונג לאָזט ויקרא 26 מיט עפעס צו זאָגן וועגן די לעצטע צוויי טויזנט יאָר.

זיבן — און דאָס איז די וואָס איך האָלט זיך פעסט — די לייענונג ווערט באַרעכטיקט דורך וואָס זי פראָדוצירט. די זעלבע אַדמישאַן וואָס איך האָב געמאַכט אין קאָפיטל 4, און פֿאַר דער זעלבער סיבה. צולייגן דעם מולטיפליקער ווי געדויער צו די צוויי זאָצן פון יחזקאל 4 און ביידע לאַנדן אויף דעם זעלבן יאָר, דורך פֿאַרשידענע וועגן, מיט פֿאַרשידענע מולטיפליקערס, פֿון אָנהייב דאָטעס אַכט הונדערט יאָר באַזונדער. אויב לייענונג ב וואָלט געווען פֿאַלש, זאָל דאָס נישט פֿאַסירן.

איך וואָלט גיכער געוויזן דיר יענע לאַגיק ווי זי באַהאַלטן. דאָס איז אַן אויספיר צו דער בעסטער דערקלערונג, וואָס איז אַן עכטע פֿאַרעם פֿון אַרגומענט און אַ שוואַכערע ווי אַ באַווייז.

באַמערקט ווי פינף און זיבן פֿאַסן צוזאַמען, וויל זיי זענען צוויי העלפטן פֿון איין אָפּעראַציע. אַרגומענט פינף זאָגט אַז די געדויער-לייענונג מאַכט אַ טענה וואָס קען פֿאַרפֿאַלן. אַרגומענט זיבן זאָגט אַז ווען מען פֿירט דעם טשעק, פֿאַרפֿאַלט עס נישט. יעדע העלפט אַליין איז שוואַך — אַ פֿאַלסיפֿיצירבאַרע טענה איז דערמיט נישט אמת, און אַ גליקלעכער רעזולטאַט באַווייזט גאַרנישט אויב די טענה וואָלט קיינמאַל נישט געקענט אַרויסקומען פֿאַלש אין ערשטן אָרט. צוזאַמען זענען זיי פשוט ווי אַזוי מען טעסט עפעס: זאָגט עפעס וואָס קען זײַן פֿאַלש, און גייט און קוקט.

די ווערסיע פֿון יענעם אַרגומענט וועל איך נישט דרוקן

אַרגומענט פֿיר האָט אַ הילציקערן קוויז, און איך וויל אַיך ווייזן סײַ די גוטע ווערסיע און סײַ די שלעכטע, וויל דער אונטערשייד צווישן זיי איז די גאַנצע מעטאָדע פֿון דעם בוך.

די העכערע ווערסיע זאגט: פארמערטע שטרענגקייט מוז נאך אלץ געגעבן ווערן, און אדמיניסטירן נעמט צייט. דער איינציגער טערמין וואס דער טעקסט האט געגעבן פאר יהודה איז פערציג יאר. ממילא מוז די זיבן-מאל-ערגערע שטראף לויפן נאך פערציג יאר - און ווען דאס ענדיגט זיך אן קיין תשובה, זיבן מאל ערגער נאכאמאל פאר נאך פערציג. איבער צוויי

טויזנט יאר איז דאס בערך פופציג טערמינען, און די שטרענגקייט ענדיגט זיך ביי זיבן צום פופציגסטן קראפט, א נומער מיט צוויי און פערציג ציפערן. קיינער קען דאס נישט איבערלעבן. ממילא איז שטרענגקייט אוממעגלעך.

די ערשטע העלפט דערפון איז ריכטיג, און דאס איז אויף וואס ארגומענט פיר איז געבויט. א שטראף מוז יא ווערן געגעבן איבער צייט. שטרענגקייט קען נישט זיין פריי פון געדויער. יענע באמערקונג איז וואס מאכט מיר טראכטן אז די אינטענסיטעט לייענונג איז אומפארענדיגט אנשטאט נאר אומגעוויינטלעך.

די צווייטע העלפט איז וואו עס גייט שלעכט, און עס גייט שלעכט אין צוויי ערטער.

עס דארף אז דער טרעגער זאל זיין נאך פערציג יאר ספעציפיש, און גארנישט באשטעטיקט דאס.

ויקרא 26 גיט בכלל נישט קיין דויער. נישט קיין איינע פון אירע פיר עסקאלאציעס איז באשטימט מיט א לענג; די שטראָפן אין פסוקים 19, 22, 25 און 29 לויפן פשוט ביז דער נעקסטער עסקאלאציע. איינער וואס האלט די אינטענסיטעט לייענונג קען זאגן אז די אינטענסיווערע שטראָף האט געדויערט פאר אן אומבאשטימטע צייט, און דער טעקסט סתירהט אים נישט. צו באשטיין אז די צייט מוז זיין פערציג יאר, מוז איך אריינפירן יחזקאל'ס טערמין אין א קאפיטל וואס דערמאנט עס קיינמאל נישט - און אריינפירן מיין אייגענעם ראם אין מיין קעגנער'ס שטעלונג איז דער זעלבער טעות ווי טענה'ן אין א קרייז, נאר בעסער באהאלטן.

און די צוויי-און-פערציג-ציפערענע נומער איז דער שוואכסטער טייל פון א גוטן ארגומענט, נישט דער שטארקסטער. וואס איז טאקע שלעכט מיט אומבאגרענעצטער שטרענגקייט-מולטיפליקאציע איז נישט אז די נומער ווערט גרויס. עס איז אז זיבן מאל ערגער ווי זיבן מאל ערגער ווי גלות באשרייבט נישט קיין מצב. די פראבלעם איז אומקאהערענץ, נישט גרייס - און דאס איז פונקט דער פונקט וואס ארגומענט פיר מאכט שוין, אן די טעאטראליטעט.

ס'איז דא א דריטע סיבה, און ס'איז די וואס האט עס פאר מיר באשלאסן. אויב איך געדענק אז פארמערטע שטרענגקייט פארלאנגט א איבערחזרנדיקן טערמין, האב איך נישט אפגעווארפן די אינטענסיטעט לייענונג - איך האב עס שטילערהייט פארוואנדלט אין א דויער לייענונג און דערנאך דערקלערט א זיג. א קעגנער וואס האלט באמת אז זיבן מאל מיינט פולשטענדיג, אינגאנצן, אין א גוטן מאס איז נישט מחויב צו קיין איבערחזרנדיקן טערמין בכלל, ממילא דערגרייכט אים דער רעדוקציע קיינמאל נישט. עס באזיגט נאר א שטעלונג וואס קיינער האלט נישט. אבער ס'איז קלאר אז אויב שטראף ווערט פארמערט "פולשטענדיג" קען מען עס דען "פולשטענדיג" נאכאמאל פארמערן? מיט אדער אן תשובה, וואלט די שטראף דערגרייכט איר גרענעץ פון שטרענגקייט.

איך האָב דאָס אויסגעשמועסט אין גאַנצן פֿאַר אַ סיבה גרעסער ווי דעם איין אַרגומענט. אַ גרויסע צאָל איבערצייגט מער ווי פּראָפּאָרציע צו איר אינהאַלט, און נבואישע שריפטן האָבן אַ לאַנגע געוואוינהייט צו דערגרייכן איינעם. אויב איך וועל אייך בעטן צו קאָנטראָלירן מיין אַריטמעטיק אומעטום אַנדערש אין דעם בוך, מוז איך זיין גרייט צו אַרויסוואַרפן די חשבון וואָס שמעכט מיר מערסטנס. דאָס האָט מיר געשמעכט און איך דרוק עס נישט.

נאך איין אויפדעקונג בשעת איך בין דא. א פריערדיגער דראַפט פון דעם קאָפיטל האָט אַרגומענטירט אַז ויקרא 26 באַגרענצט די עסאַקאַלאַציעס ביי פיר — פסוקים 18, 21, 24, 28 — אַזוי קען שטרענגקייט קיינמאָל נישט צוזאַמענפאַסן פֿון איבער זיבן ביזן פֿערטן. דאָס איז אויך נישט געווען פֿאַר מיר צוטריטלעך. דער טעקסט זאָגט נישט קיין גרענעץ. איך האָב אַרײַנגעלייענט אַ לימיט אין אַ מוסטער, וואָס איז פונקט דער טריט וואָס איך פֿאַרברענג אין

דעם בוך צו בעטן אַנדערע מענטשן נישט צו מאַכן. עס איז נישטאָ

?אויב די כלל איז אומענדלעך, פארוואס שטעלט עס זיך אפ אין 2030

דאָס איז די פֿראַגע וואָס בלייבט איבער, און איך וועל זי אויפֿהייבן איידער ווער עס יז אַנדערש טוט דאָס.

אויב ויקרא 26 זאגט א שטייענדיקע כלל אנשטאט א ליסטע פון פיר, דאן איז די כלל נאך אלץ גילטיק ווען א טערמין לויפט אויס אן קיין תשובה. יהודה'ס אורטייל איז געווארן פארמערט ביי 70 לספירה און נאכאמאל ביי 350 לספירה. ווען די יעצטיגע טערמין לויפט אויס אין 2030 מיט יהודה נאך אלץ אן קיין תשובה, פארוואס קראצט די כלל נישט פשוט נאכאמאל - 1960 פארמערט מיט זיבן, נאך 13720 יאר?

עס איז נישטאָ קיין אַריטמעטישער ענטפֿער צו דעם. די אַריטמעטיק וואָלט מיט פֿאַרגעניגן ווייטער געגאַנגען. די ענטפֿער מוז קומען פֿון אַרויס דער אַריטמעטיק, און דאָס איז די גאַנצע סיבה פֿאַרוואָס דאָס בוך עקזיסטירט: די סעקווענץ לויפט נישט אויס פֿון עסאַקאַלאַציעס, זי לויפט אויס פֿון צייט. ויקרא 26 טוט נישט

ענדיגן זיך אין עסאָקאלאַציע. עס ענדיקט זיך, אין פסוקים 40 ביז 42, מיט אַ באַקענטעניש און אַ געדענקטן בונד. די מאַלטיפליקאַציעס זענען נישט דער ציל; זיי זענען וואָס פאַסירט בשעת דער ציל ווערט אָפגעזאַגט.

וואָס קאָפיטלען 10 ביז 12 טענהן איז אַז אין 2030 שטעלט זיך אָפּ די אָפּזאָג - אַז נאָכדעם ווי דער אורטייל עקספּירירט זענען דאָ פינף חדשים אין וועלכע די וואָס טוען נישט תשובה ווערן געטריבן, נישט חרובֿ געמאַכט, און דערנאָך קערט זיך משיח צוריק און די אָרדענונג צו וועלכער דער אורטייל האָט געהערט קומט צו אָן ענדע. נאָך אַ מאַלטיפליצירונג וואָלט געפֿאָדערט נאָך דרייצן טויזנט יאָר פון אַ בונד וואָס גאָט האָט געזאַגט ער וועט געדענקען.

אַזוי דער אָפּשטעלפונקט ווערט נישט געלייענט פֿון דעם קאָפיטל. עס ווערט געלייענט פֿון אַלץ אַנדערש אין דעם בוך — דריי אַנדערע זייגערס וואָס לאַנדן אין דעם זעלבן יאָר, די טאָג ציילן ענדיקן זיך אויף די האַרבסט יום־טובֿים, די יום־טובֿ סעקווענץ וואָס יאָשקע האָט נאָך נישט פֿאַרענדיקט. אויב יענע פֿאַרפֿעלן, דאָן יאָ, די ערוואַרטונג וואָלט זיין 13790 און נישט 2030.

פארוואס עס איז קיינמאל נישט געווען אדער/אדער

נאך איין געדאנק, און עס איז די נוצלעכסטע אין דעם קאפיטל.

איך האָב דאָס אויפגעשטעלט אין אָנהייב ווי צוויי קאָנקורירנדיקע לייענונגען, א און ב, און יענע ראָמען איז ווי די פראָגע ווערט געוויינטלעך געשטעלט. איך טראַכט איצט אַז די ראָמען איז פאַלש, און אַרגומענט נומער פיר איז די סיבה.

א שטראָף האט צוויי דימענסיעס — ווי שווער און ווי לאַנג — און די מאָס דערפון איז אַ פראָדוקט פֿון ביידע. שטרענגקייט אָן געדויער איז נישט קיין לייכטערע שטראָף; עס איז בכלל נישט קיין שטראָף, ווייל גאָרנישט ווערט אויפֿגעצווינגען אויף קיינעם. געדויער אָן שטרענגקייט איז ליידיק אויף דעם זעלבן אופן. קיין דימענסיע עקזיסטירט נישט אויף זיך אליין. אַזוי "זיבן מאָל די שטראָף" איז קיינמאָל נישט געווען אַ ברירה צווישן פֿאַרמערן איין דימענסיע אָדער די אַנדערע. עס איז אַ טענה וועגן דער מאָס, און די מאָס איז געמאַכט פֿון ביידע.

דאס מיינט אז לייענען א און לייענען ב זענען נישט קיין קאנקורענטן. לייענען א באשרייבט איין דימענסיע פון דער זאך; לייענען ב באשרייבט די דימענסיע אין וועלכער די נומער קען טאקע ווערן געטשעקט. אויב א מענטש וועט נישט לערנען פון א שטראָף, איז עס פארלענגערן און עס פארשטארקן דער זעלבער אקט פון א געדולדיקער אויטאריטעט, נישט צוויי קאנקורירנדע טעאריעס וועגן וואס יענע אויטאריטעט האט געמיינט.

דאָס לייזט נישט אויף די אָבדזשעקשאַן. די געדויער לייענען מוז נאָך טראַגן די אַריטמעטיק אליין, און עס איז נאָך טיער 3 - איר נעמט נאָך מיין וואָרט אַז יאָרן זענען וואָס די זיבן זענען פֿאַרבונדן מיט. אָבער אויב איר זענט געקומען אין דעם קאָפיטל זיכער אַז ויקרא 26 איז וועגן שטרענגקייט, באַמערקט אַז איר קענט זיין גאָר גערעכט און דאָס בוך אַרבעט נאָך. איר וואָלט באַשריבן די דימענסיע אין וואָס איך רעכנט נישט. גאָרנישט אין דעם מאַכט די אַנדערע דימענסיע פֿאַרשווינדן.

וואָס לעוויטיקוס 26 גיט אונדז

- א געזאגטער פארמערער: זיבן . (שטאַפל 2 — עס איז אין טעקסט, פיר מאָל).
- א דערקלערטער טריגער: ווייטערדיגע אָפּזאָג צו תשובה טון . (שטאַפל 2).

- א באַשטימטע סטרוקטור: פיר נאכאנאנדע עסאַקאַלאַציעס . (שטאַפּל 2).
- דער מולטיפלייער גילט פֿאַר דער לענג פֿונעם זאַץ. (שטאַפּל 3 — אַרגומענטירט אויבן. די מינאַריטעט לייענונג. דער שאַרניר פֿון דעם בוך).
- און א נאטיץ וועגן וואס יענער מינאַריטעט סטאטוס איז ווערט. די מערהייט לייענט זיבן מאל. ווי שטרענגקייט, און איך האב הויך געזאגט אז די מערהייט איז פֿאַלש - איך האב געטענה'ט אז שטרענגקייט און געדויער זענען צוויי דימענסיעס פון איין קוואַנטיטעט, אז נאָר איינע פון זיי קען טראָגן אַ קאָנטראָלירבארן פֿאַקטאָר פון זיבן, און אז אַ לייענונג וואָס טאַפּלט די נישט-מעסטבאַרע דימענסיע מוז דערקלערן וואָס זי טאַפּלט. דאָס איז אַ שמאַלערע טענה ווי "יעדער אַנדערש איז פֿאַלש", און דאָס איז די איינציקע וואָס איך דאַרף

צוויי זאצן פון יחזקאל 4. איין פארמערער פון ויקרא 26. דאס איז די גאנצע געצייג-קעסטל. יעצט ציילן מיר

קאפיטל 6 — ישראל'ס זייגער

צוויי זאצן, איין פארמערער, פיר צייל-רעגולאציעס. איצט לויפן מיר דעם ערשטן זייגער

וואו עס הייבט זיך אן

יחזקאל'ס 390 יאר געהערן צום הויז פון ישראל, דעם צפון קעניגרייך — די צען שבטים וואס האבן זיך אפגעריסן אונטער ירבעם און זענען קיינמאל נישט צוריקגעקומען.

לויט דער לייענונג וואס ווערט טענה'ט אין קאפיטל 4, ליגן ישראל'ס יארן צו דער לינקער זייט פון דער באַלאַגערונג וואס איז אפגעבילדעט אויפן ציגל, וואס אויף א רעכטס-צו-לינקס העברעאישער צייט-ליניע מיינט אז זיי לויפן פאראויס פון איר. און די אייזערנע גרידל מארקירט יענע באַלאַגערונג אלס איינע וואס דער באַלאַגער האט נישט געקענט אייננעמען.

עס איז דא איין נישט געלונגענע באַלאַגערונג פון ירושלים אין די רעקאָרדס. 701 פאר דער ציווילער רעכענונג.

סנחריב, דער מלך פון אשור, איז ארויף קעגן די באפעסטיקטע שטעט פון יהודה און זיי איינגענומען. דערנאך איז ער געקומען קיין ירושלים, און האט עס נישט איינגענומען. מלכים צוויי 18-19 און ישעיה 36-37 דערציילן די מעשה פון אינעווייניק — חזקיהו'ס טריביוט, רבשקה'ס רעדע ביי דער וואנט, ישעיה'ס ווארט, דער מלאך פון גאט וואס שלאגט דעם לאגער, און סנחריב וואס גייט אהיים קיין נינוה וואו זיינע זין האבן אים עווענטועל געהרגעט אין דעם בית המקדש פון זיין גאט.

דער אַשורישער רעקאָרד דערציילט די זעלבע געשיכטע פֿון דרויסן, און זיין שטילקייט איז הילציקער ווי די תורה'ס רעדע. סנחריב'ס פריזמע, די אַפֿיציעלע אַנאַלן געשריבן דורך זײַנע אייגענע סופרים, באַרימט זיך מיט נעמען זעקס און פֿערציק פֿון חזקיהו'ס פֿאַרמויערטע שטעט און מיט פֿאַרשליסן חזקיהו אַליין אין ירושלים "ווי אַ פֿויגל אין קעידזש". און דאָן שטעלט עס זיך אָפּ. עס רעקאָרדירט באַקומען טריביוט. עס פֿאַדערט קיינמאָל נישט די שטאַט. אַן אַשורישער מלך וואָס האָט גענומען אַ הויפטשטאַט האָט דאָס געזאָגט, לאַנג, מיט נומערן. דער דאָזיקער האָט באַשריבן אַ קעידזש און איז ווייטער געגאַנגען.

שטאַפּל 2. די דאָטע ווערט באַשטימט אומאַפהענגיק דורך דעם אַשורישן עפֿאַנאַם קאַנאָן,

דורך דעם פריזמע, און דורך דעם ביבלישן באַריכט, און עס איז אַזוי זיכער ווי יעדער דאַטע אין דעם אַכטן יאָרהונדערט פֿאַר דער ציווילער רעכענונג. אַ מינאַריטעט פון געלערנטע פֿאַרשלאָגן אַ צווייטע קאָמפּאַניע אַרום 686-688 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג צו סאַלוען אַ שוועריקייט וועגן טירעאַקאַ'ס עלטער; די מערהייט האַלט זיך צו אַן איינציקער קאָמפּאַניע אין 701. איך ניץ דעם מערהייט דאַטע, וואָס איז אויך דער טראַדיציאָנעלער

א ווארט וועגן וואס איך נוצ נישט. די נארדערנע קעניגרייך איז געפאלן צו אשור און איז דעפארטירט געווארן ארום 722 פאר דער ציווילער רעכענונג — שומרון איז באַלאַגערט געווארן פאר דריי יאר און איינגענומען געווארן, די באפעלקערונג איז איבערגעוואונען געווארן, די צען שבטים זענען פארלוירן געווארן. דאס איז דער קלארער קאנדידאט פארן אנהייב פון ישראל'ס שטראף, און דאס איז נישט דער דאטום וואס איך נוצ. עס ברענגט נישט ארויס 2030; 722 פאר דער ציווילער רעכענונג + 2730 יאר לאנדעט אין 2009, וואס איז נישט ערגעץ. איך דערמאן עס ווייל איך וויל אז איר זאלט זען אז איך ווייס אז די אלטערנאטיווע עקזיסטירט און אז זי ארבעט נישט, אנשטאט אז איר זאלט עס אנטדעקן און זיך וואונדערן.

דער אָנהייב פֿון 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג קומט פֿון דעם אַרגומענט אין קאָפּיטל 4 — די נישט־געראַטענע באַלאַגערונג, באַצייכנט דורך דער גרידל — נישט פֿון אַ זוכעניש פֿאַר אַן אָנהייב־דאַטע וואָס וואָלט געבראַכט דעם ענטפֿער וואָס איך האָב געוואָלט. אויב איר האָט אַפּגעוואָרפֿן קאָפּיטל 4, זאָלט איר דאָס אָפּוואָרפֿן. דאָס איז די אָפהענגיקייט, זאָגט מען

דער ערשטער טערמין

פאר דער ציווילער רעכענונג + 390 יאר = 311 פאר דער ציווילער רעכענונג 701

שטאַפּל 1. אין אַסטראָנאָמישער נומערירונג: $-700 + 390 = -310$, וואָס איז 311 פֿאַר דער (ציווילער רעכענונג)

ישראל'ס אריגינעלער אורטייל איז אויסגעלאפן אין 311 פאר דער ציווילער רעכענונג

האט דאס הויז ישראל תשובה געטאן אין יאר 311 פאר דער ציווילער רעכענונג? ניין. עס איז נישט געווען קיין הויז ישראל צו תשובה טאן — די צען שבטים זענען צעשפרייט געוואָרן צווישן די פעלקער און זענען געווען אַזוי פֿאַר פֿיר יאָרהונדערטער. דער אורטייל איז אויסגעלאָפֿן און גאָרנישט האט זיך געביטן.

עפעס אַנדערש איז געשען אין 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג, און איך וויל עס באַהאַנדלען מיט פֿאַרזיכטיקייט, ווייל דאָס איז פונקט די סאַרט דעטאַל וואָס ווערט איבערגעטריבן אין ביכער ווי דעם.

וואָס איז אמת: פּרילינג 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג איז די עפאָכע פֿון דער סעלעווקידער תקופה. סעלעווקוס דער ערשטער האָט צוריקגענומען באַבילאָן, און די תקופה פֿון יענער צוריקגעמונג איז געוואָרן דער נאַרמאַלער קאַלענדאַר פֿון גאַנצן נאָענטן מזרח פֿאַר יאָרהונדערטער. אין דער באַבילאָנישער רעכענונג, וואָס איז די וואָס די יידן האָבן אָנגענומען, הייבט זיך אָן יאָר איינס דעם 1טן ניסן — 3טן אַפּריל, 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג

און די יידן האבן עס יא אנגענומען. זיי האבן עס גערופן מינין שטרות, די תקופה פון קאנטראקטן. דאס איז די דאטירונג סיסטעם וואס ווערט גענוצט אין א' מקבים. עס ערשיינט אויף יידישע לעגאלע דאקומענטן, אויף חתונה קאנטראקטן און פארקויף-ברירות, פאר איבער טויזנט יאר. לאנג נאכדעם וואס די סעלעווקידישע מלכים זענען געווארן שטויב, האבן יידישע סופרים נאך אלץ דאטירט זייערע דאקומענטן פון דעם יאר וואס א גריכישער גענעראל איז באבלין אין באבל.

דאָרט איז דאָ אַן עכט בילד. אין יאָר ווען ישראלס אורטייל איז אויסגעגאַנגען אָן תשובה, האָט דאָס יידישע פאָלק אָנגעהויבן דאָטירן זייערע אייגענע קאָנטראַקטן לויט אַ גויישן מלך'ס הערשאַפֿט — און האָבן דאָס אָנגעהאַלטן פֿאַר אַ טויזנט יאָר.

וואָס איז נישט אמת, און וואָס איך וועל נישט באַהויפטן: גאָרנישט איז געשען אין יהודה אין 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג. קיין שלאַכט, קיין קאָנקוועסט, קיין וועקסל פֿון הערשער. פּטאַלעמעוס האָט אַינגענומען דעם ראַיאָן אין 312 און זיך צוריקגעצויגן; אַנטיגאָנוס האָט עס ווידער באַזעצט; דער שלום פֿון די דינאַסטן אין 311 האָט געלאָזט די פֿראַגע אָפֿן און גאָרנישט באַשלאָסן אויף דער ערד. אַ בלייביקע פּטאַלעמעישע קאָנטראַל איז נישט אָנגעקומען ביז נאָך 301 יפּסוס אין 301.

אַלזאָ די באַדייטונג פֿון 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג איז קאַלענדריש, נישט מיליטעריש. עס איז אַן אינטערעסאַנטע רעזאָנאַנץ און עס איז נישט קיין באַווייז. די אַריטמעטיק איז נישט אָפהענגיק דערפֿון אויף קיין אופן, און אויב די סעלעוווקידישע עפאָכע וואָלט אָנגעהויבן אין אַן אַנדער יאָר וואָלט די זייגער געלאָפֿן פונקט אַזוי. איך לייג עס אַרײַן ווייל עס שלאָגט און איך מאַרקיר עס ווייל שלאָגן איז נישט דאָס זעלבע ווי באַווייזן.

די מולטיפליקאציע

קיין תשובה נישט. ויקרא 26 איז גילטיק

$$390 \times 7 = 2730 \text{ יאָר}$$

(שטאַפל 1)

?איצט, אַ פֿראַגע וואָס איז וויכטיקער ווי עס קוקט אויס: פֿון ווען

צוויי אָפּציעס. אָדער דער פֿאַרמערטער טערמין לויפֿט פֿאַרויס פֿון 311 פֿאַר דער ציטרעכענונג, ווען דער ערשטער טערמין איז אויסגעגאנגען — אָדער ער פֿאַרבייט דעם אָריגינעלן טערמין און ווערט געדינט פֿון דער באַלאַגערונג, 701 פֿאַר דער ציטרעכענונג.

איך ניץ די צווייטע. דער פארמערטער זאץ גייט פון 701 פאר דער ציווילער רעכענונג

דאָ איז פארוואס. ויקרא 26 זאגט נישט "און דעמאלט וועל איך צולייגן נאך א שטראף." עס זאגט "איך וועל אייך באשטראפן זיבן מאל מער פאר אייערע זינד" - די זעלבע זינד, באשטראפט זיבן מאל איבער. דער ציל פון דער פארמערונג איז דער אורטייל אליין, נישט א פרישער אורטייל צוגעלייגט צום אלטן. א ריכטער וואס פארמערט א אורטייל מיט זיבן לייגט נישט צו א נאכאנאנדיקן טערמין; ער באשטראפט ווידער פאר דער זעלבער עבירה. און א אורטייל ווערט אויסגעדינט פון דעם שאַרניר אויף וועלכן דער ארגינעלער אורטייל האט געהאנגען, וואס פאר ישראל איז די באַלאַגערונג פון 701 פאר דער ציווילער רעכענונג.

האַלט דאָס וואָרט — הינר . עס וועט טאָן מער אַרבעט אין דעם קומענדיקן קאַפיטל ווי דאָ, און אויב די כלל וואָס איך נוצ וועט זיך אַרויסשטעלן צו זיין צוויי כללים וואָס טראָגן אַ פֿאַרשטעלונג, דאָ וועט איר מיר כאַפֿן דערביי.

שטאַפל 3 — דאָס איז אַן אינטערפּרעטאַטיווע ברירה און איך זאָל דאָס זאָגן. אויב דער פֿאַרמערטער טערמין וואָלט געלאָפֿן פֿאַרויס פֿון 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג, וואָלט איר באַקומען 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג $2730 + 2420 =$ נאָך דער ציווילער רעכענונג, און עס וואָלט נישט געווען קיין (בוך. די ברירה איז וויכטיק און איך האָב אַרגומענטירט דערפֿאַר אַנשטאָט עס צו אָננעמען)

דער רעזולטאַט

$$\text{פאר דער ציווילער רעכענונג} + 2730 \text{ יאר} = 2030 \text{ לספירה 701}$$

(שטאַפל 1. אַסטראָנאָמיש: $2030 = 2730 + 700$)

קוק עס אן דעם לאנגן וועג אויב איר ווילט. פון 701 פאר דער ציווילער רעכענונג ביז 1 פאר דער ציווילער רעכענונג איז 700 יאר. נאך איין יאר ברענגט אייך צו 1 לספירה. דאס איז 701 יאר פארביי, לאזנדיג 2029 צו לויפן פון 1 לספירה — וואס לאנדעט אין 2030 לספירה

דער בית ישראל'ס אורטייל, זיבן-פאכיג ווי ויקרא 26 ספעציפֿיצירט, עקספֿירט אין **2030** .

איין זייגער באַווייזט גאַרנישט

איך מײן דאָס

ווען דאָס וואָלט געווען דער גאַנצער אַרגומענט, וואָלט איך נישט געשריבן קיין בוך וועגן דעם. אַן איינציקע אַריטמעטישע קייט פֿון אַ דיספּיוטירטן אָנהייב דאָטע דורך אַ דיספּיוטירטן

מולטיפלייער ביז אַ ציל יאָר איז פונקט ווי קורווע-פיטינג קוקט אויס פֿון דרויסן, און איך וואָלט געווען פֿאַרדעכטיק דערמיט אין עמעצן אַנדערשנס הענט.

באַמערקט וויפיל פון דעם קאַפּיטל איז געווען שטאַפל 3 אַנשטאָט שטאַפל 1. די אַריטמעטיק איז טריוויאַל.

מאָל 7 איז נישט קיין שווערע סומע. די אַרגומענטן זענען אַלע אין די ברירות: אַז די 390 — גרידל מאַרקירט אַ דורכגעפאַלענע באַלאַגערונג, אַז די לינקע זייט מיינט פאַרויס אין צייט, אַז דער מולטיפלייער פאַרלענגערט די געדויער, אַז דער מולטיפלייער טערמין לויפט ווידער פון דעם אַריגינעלן אָנהייב. פיר אינטערפּרעטאַטיווע משפּטים, יעדער פאַרטיידיקבאר, קיינער זיכער, אַלע פון זיי מיינע צו פאַרטיידיקן.

דעריבער איז דער צווייטער זייגער אַזוי וויכטיק. ער ניצט אַן אַנדערע געשיכטע, אַן אַנדער אָנהייב דאַטע, אַן אַנדערע צאָל יאָרן, און אַן אַנדערע צאָל מאַלטיפליקאַציעס. ער טיילט נאָר צוויי זאַכן מיט דעם: דער זעלביקער קאַפּיטל פון יחזקאל און דער זעלביקער כלל פון ויקרא.

אויב די לייענונג איז פאַלש, זאָל די צווייטע זייגער לאַנדן ערגעץ אַנדערש אינגאַנצן.

קאפּיטל 7 — יהודה'ס זייגער

יחזקאל'ס צווייטער זאָץ איז קירצער און זיין געשיכטע איז בעסער דאקומענטירט, ווייל עס גייט אדורך די געשעענישן אין צענטער פון די נייע טעסטאַמענט.

ווען דו וועסט דאָס פאַרענדיקן, וועסטו זיך אַ צווייט מאָל לייגן אויף דיין רעכטער זייט און טראָגן די זינד" פֿון דעם הויז פֿון יהודה; איך האָב עס דיר צוגעטיילט פֿאַר פֿערציק טעג, אַ טאָג פֿאַר יעדן יאָר." — יחזקאל 4:6

פערציק יאר. רעכטע זייט.

לויט דער קאפּיטל 4 לייענונג, מיינט די רעכטע זייט אויף א רעכטס-צו-לינקס צייט-ליניע פריער — יהודה'ס פערציג יאר לויפן נישט פאראויס פון א באלאגערונג, זיי לויפן צו איין. דער אורטייל ענדיגט זיך ביי א באלאגערונג אנשטאט אנצוהייבן ביי איין.

אַזוי דאַרפֿן מיר פֿערציק יאָר וואָס ענדיקן זיך מיט אַ באַלאַגערונג פֿון ירושלים. און עס איז דאָ איינס, און עס איז נישט פֿאַרשטעקט.

פֿון דער צליענונג ביז דער באַלאַגערונג

יאָשקע איז געקרייציקט געוואָרן אויף פסח, דעם 5טן אַפּריל אין יאָר 30 לספירה.

שטאַפל 3. יענע דאַטע שטאַמט פֿון דער טויף אין 26 לספירה און אַ דריי-און-אַ-האַלב יאָר) מיניסטעריום, און די טויף אין 26 לספירה שטאַמט פֿון דער מינאַריטעט רעכענונג פֿון טיבעריוס' פֿלוצנטן יאָר אין לוקאס 3:1. איך באַהאַנדל דאָס ריכטיק אונטן, וויל דאָס איז דער פֿערטער שוואַכער (פֿאַרבינדונג אין דעם בוך און איך וועל עס נישט פֿאַרגעסן אין אַן אונטערגעאַרדנטן פונקט.)

פערציק יאר שפעטער, ביי פסח אין יאָר 70 לספירה, האָט טיטוס פֿאַרמאַכט די מויערן פֿון ירושלים.

די צייט איז נישט געווען קיין צופעליגע זאך צוליב דעם שרעק דערפון. יוסף בן מתתיהו באשרייבט א שטאט פול מיט פסח פילגרים ווען די רוימישע ליניעס האבן זיך פארמאכט — די באפעלקערונג וואס איז איינגעשפארט אינעווייניג איז געווען א יום-טוב באפעלקערונג, נישט א איינוואוינער באפעלקערונג, וואס איז פארוואס דער הונגער וואס איז געקומען דערנאך איז געווען אזוי קאטאסטראפיש ווי עס איז געווען. די באלאגירונג האט זיך אנגעהויבן ביי פסח.

$$30 + 40 = 70$$

(שטאַפל 1)

פערציק יאר, פסח צו פסח, פון דער צלייבונג ביז דער באַלאַגערונג. און אין צווישן, א נאציאנאלע באשלוס.

יאַשקע האָט געזאָגט וואָס די פֿערציק יאָר זענען געווען פֿאַר. "ירושלים, ירושלים, וואָס הרגעט די נביאים און שטיינט די וואָס זענען געשיקט צו איר! ווי אַפֿט האָב איך געוואָלט צוזאַמענזאַמלען דייןע קינדער, ווי אַ הון זאַמלט אירע הינדלעך אונטער אירע פֿליגלען, און איר האָט נישט געוואָלט. זעט, דיין הויז ווערט איבערגעלאָזט פֿאַר דיר פֿאַרוויסט!" (מתיא 23:37-38). און אויפֿן וועג צום קרייץ: "ווייל די טעג וועלן קומען אויף דיר ווען דייןע שונאים וועלן אויפֿשטעלן אַ באַריקאַדע קעגן דיר, און דיר אַרומרינגלען און דיר אַינשליסן פֿון אַלע זייטן, און זיי וועלן דיר צו דער ערד צונימען און דייןע קינדער אין דיר, און זיי וועלן נישט לאָזן אין דיר איין שטיין אויף אַן אַנדערן, ווייל דו האָסט נישט דערקענט די צייט פֿון דיין באַזוך." (לוקאס 19:43-44).

פערציק יאר פון די שליחים וואס האבן געדרעט אין די הויפן פון די בית המקדש. פערציק יאר פון די אנבאט שטייט אפן. פערציק איז די ביבלישע נומער פאר א תקופה פון פרובירן — די מדבר, די מבול, יונה אין נינוה, משה אויפן בארג, דער האר אין דער מדבר. דאס איז געווען יהודה'ס פערציק.

די קארעקציע וואָס איך שולדיק דיר

דאָ איז די צווייטע פֿון די צוויי פֿעלער וואָס איך האָב צוגעזאָגט צו ווייזן איך.

אין מיין ערשטן בוך האָב איך געשריבן אַז דער בית המקדש איז חרוב געוואָרן "בעת פסח, 70 לספירה." דאָס איז פֿאַלש, און עס איז ווערט צו זיין פינקטלעך וועגן וואָס איז געשען אַנשטאָט, ווייל די קאַריגירטע ווערסיע איז די וואָס דער אַרגומענט דאַרף טאַקע.

די באַלאַגערונג האָט זיך אָנגעהויבן ביי פסח — י"ד ניסן, אַרום מיטן אַפריל, יאָר 70 לספירה. דער בית המקדש האָט זיך פֿאַרברענט דעם 9טן אָדער 10טן אוי, אַרום דריי און אַ האַלב חדשים שפּעטער, אין דער ערשטער וואָך פֿון אויגוסט. יוסף מתתיהו דערמאָנט דעם צענטן פֿון אוי; די משנה דערמאָנט דעם ניינטן, און די יידישע טראַדיציע האָט זינט דעמאָלט געהאַלטן דעם ניינטן ווי תשעה באב, דער פֿאַסטן פֿאַר ביידע בית המקדשים.

איך האָב צוזאַמענגעפֿאַלן אַ פֿיר-חדשים לאַנגע באַלאַגערונג אין איין געשעעניש. אַ געוויינטלעכער טעות. נאָך אַלץ מיינער.

אבער קוקט וואס די קארעקציע טוט. יהודה'ס זיגער מוז לויפן פון פסח צו פסח אויב עס גייט ענדיגן ביי פסח אין 2030 — און די באַלאַגערונג, נישט די פארברענונג, איז די פסח געשעעניש. צלייבונג ביי פסח 30 לספירה, באַלאַגערונג ביי פסח 70 לספירה. פערציק יאר, סעודה צו סעודה, ריין.

די אומרעכטע ווערסיע פון דעם פֿאַקט האט געמאכט דעם אַרגומענט שלעפּעריג. די ריכטיקע ווערסיע מאכט עס שטרענגער. אַזוי גייט עס געוויינטלעך ווען מען קאַנטראָלירט זיין אייגענע אַרבעט, און דאָס איז דער בעסטער אַרגומענט וואָס איך ווייס דערפֿאַר.

די ערשטע מולטיפליקאַציע

האט יהודה תשובה געטאָן ביז יאָר 70 לספירה? די שטאָט איז געפֿאַלן, דער בית המקדש איז פֿאַרברענט געוואָרן, די קרבנות האָבן אויפֿגעהערט און האָבן זיך קיינמאָל נישט ווידער אָנגעהויבן. די נאַציע האָט זיך נישט אומגעקערט צו איר משיח.

.ויקרא 26 איז נוגע.

יָאָר נאָך דער ציווילער רעכענונג $350 = 280 + 70$ נאָך דער ציווילער **280** $40 \times 7 =$ רעכענונג

(שטאַפל 1)

און דאָ, ווידער, האָב איך עפעס צו פֿאַררעכטן אַנשטאָט צו באַהויפטן

עס איז דא אן עכטע געשעעניש נישט ווייט. די יידישע אויפשטאנד קעגן קאנסטאנטיוס גאלוס איז אויסגעבראכן אין 351, נישט 350 — גאלוס איז געווארן קיסר אין מערץ פון 351, די אויפשטאנד איז נאכגעפאלגט, און אורסיקינאס האט עס שטארק אונטערגעווארפן, חרוב געמאכט דיאקעסארעא (סעפאריס) און פארניכטעט טיבעריאס און ליד

דאָס איז נעבן-צו-נומען. עס איז נישט פינקטלעך, און איך וועל עס רופן נעבן-צו-נומען AD 350 אַנשטאָט עס צו אַרומגערינדן אין אַ טרעף. גאַרנישט ספּעציפֿיש איז באַשטעטיקט אין אַליין. איך קען דערגרייכן 351 דורך אַדזשאַסטירן אַ אָנהייב דאָטע אָדער דורך ציילן אינקלוסיוו וווּ איך האָב געציילט אויסשליסלעך אַנדערשוואו, און איך וועל נישט טאָן דאָס, ווייל אין דעם מאַמענט וואָס איך הייב אָן צו שטופן קאָנווענשאַנז צו מאַכן אַ רעזאָנאַנס לאַנדן, האָב איך אויפֿגעהערט צו טאָן אַריטמעטיק און אָנגעהויבן צו טאָן עפעס אַנדערש

די אַריטמעטיק דאָרף עס נישט. 350 לספירה איז אַ וועגפונקט אין אַ קייט, נישט קיין באַווייז. די קייט איז גוט אויב גאַרנישט איז געשען יענעם יאָר

די צווייטע מולטיפליקאַציע

נאך אלץ קיין תשובה נישט. ממילא גילט די כלל ווידער — און דאס איז די פערטע שטאפל פון דער עסקאלאציע וואס ויקרא 26 באשרייבט, די לעצטע אין דעם קאפיטל

דאָ איז וואו איך וויל ענדערן ווי דאָס ווערט געוויינטלעך געשריבן, אַריינגערעכנט דורך מיר

דער נאַטירלעכער וועג צו שרייבן דעם ווייטערדיקן שריט איז $280 \times 7 = 1960$. דאָס איז ריכטיק, און עס לאַדט איין אַ קלאַרע אָפּאַזיציע: 280 קוקט אויס ווי אַ נומער אויסגעקליבן ווייל עס ברענגט אַיך וואוהין איר ווילט גיין

אבער 280 איז נישט קיין אומאפהענגיקע נומער. עס איז 40×7 . ממילא איז די צווייטע: מאלטיפליקאַציע:

$$40 \times 7 \times 7 = 40 \times 7^2 = 1960 \text{ יאָר}$$

. יהודה'ס אריגינעלער פערציק-יאָר אורטייל, געמערט מיט זיבן צוויי מאָל איבער

דאָס איז נישט קיין קאָנסמעטישע איבערחזר. ויקרא 26 באַשרייבט נישט קיין איין פֿאַרמערקונג; עס באַשרייבט אַ סעריע פֿון זיי, פֿיר שטאַפלען טיף, יעדעס אויסגערופן דורך דער זעלבער אָנגעהאַלטענער אָפּזאָג. אַ זאָץ וואָס איז דורכגעגאַנגען צוויי שטאַפלען פֿון יענער עסקאַלאַציע איז דער אַריגינעלער זאָץ פֿאַרמערט מיט זיבן אין קוואַדראַט. געשריבן ווי 40×7^2 , איז דער וואָראַנט פֿון ויקרא קענטיק אין דעם אויסדרוק אַליין. געשריבן ווי 280×7 , זעט עס אויס ווי אַן אַרביטרערע נומער וואָס באַקומט אַן אַרביטרערע פֿאַרשטאַרקונג

.די זעלבע אריטמעטיק, מיט איר אָנהייב אויף דער בלאַט

$$\text{יאָר} = 1960 + 2030 + 70$$

(שטאַפּל 1)

איין כלל אדער צוויי? — די אנקער פראגע

קוק איצט גוט אויפן אנקער, ווייל דאָס איז דער אָרט וואו אַ וואָרעמער לייענער זאָל דערגרייכן אַ פעדער.

ישראל'ס פארמערטע טערמין איז געלאפן פון 701 פאר דער ציווילער רעכענונג — דער אָנהייב פון איר אָריגינעלן אורטייל. יהודה'ס לויפט פון 70 לספירה — דער סוף פון אירער. איר אורטייל האט זיך אנגעהויבן ביים צלייבונג אין 30 לספירה.

זאָג עס קלאָר: יענע זעען אויס ווי צוויי פֿאַרשידענע כללים. און אויב זיי זענען צוויי פֿאַרשידענע כללים, אויסגעקליבן וויל יעדע איינע ברענגט צופֿעליק 2030, דאָן טוט דאָס בוך פונקט וואָס עס באַשולדיקט אַלעמען אַנדערש אין טאָן. לאַזט אויס די אַלטערנאַטיווע און זעט וויפֿל עס ווירקט דערויף. ישראל פֿון סוף איר טערמין איז 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג $+ 2730 = 2420$ נאָך דער ציווילער רעכענונג. יהודה פֿון אָנהייב אירער איז $30 + 1960$ נאָך דער ציווילער רעכענונג.

לספירה. קיינער פון זיי איז נישט געבליבן. ביידע זיגערס זענען אנקער-סענסיטיוו, און $1990 =$ איך האב אויסגעקליבן דעם אנקער וואס ארבעט אין יעדן פאל.

אַלזאָ איך שולדיק דיר אַ כלל וואָס איז טאַקע איין כלל.

דאָ איז עס. דער פֿאַרמערטער טערמין ווערט געדינט פֿאַרויס פֿון דער באַלאַגערונג — אין ביידע פֿאַלן. די באַלאַגערונג איז דער שרניר. דאָס איז די זאָך וואָס יחזקאל האָט געצייכנט אויף די ציגל און געבויט זיינע באַלאַגערונג-ווערק אַרום און געשטעלט די אייזערנע גרידל פֿאַר איר, און עס זיצט אין צענטער פֿון דעם גאַנצן צייכן. ישראל'ס באַלאַגערונג איז 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג. יהודה'ס באַלאַגערונג איז 70 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג. ביידע פֿאַרמערטע זאָצן לויפֿן פֿאַרויס פֿון דער באַלאַגערונג וואָס געהערט צו זיי.

וואָס די צוויי זייטן צושטעלן איז נישט צוויי כללים. דאָס איז וואו יעדער נאָציעס אָריגינעלער זאָץ ליגט אין באַצוג צו איר באַלאַגערונג - און דאָס איז פונקט וואָס יחזקאל'ס קערפער איז געווען פֿאַר. לינקע זייט, ישראל: אירע 390 יאָר ליגן צו דער לינקער זייט פון דער באַלאַגערונג אויף אַ רעכטס-צו-לינקס צייטליניע, אַזוי זיי לויפֿן פֿאַרויס פון איר, און איר באַלאַגערונג איז דעריבער אין אָנהייב פון איר טערמין. רעכטע זייט, יהודה: אירע 40 יאָר ליגן צו דער רעכטער זייט, אַזוי זיי לויפֿן אַרויף צו אַ באַלאַגערונג, און איר באַלאַגערונג איז דעריבער אין סוף פון איר טערמין.

איין כלל פאר דער פארמערונג — סערווירן עס פון דער באַלאַגערונג. איין כלל פאר דער געאמעטריע — די זייט זאגט דיר אויף וועלכן עק פונעם אריגינעלן טערמין די באַלאַגערונג איז. ישראל'ס באַלאַגערונג עפנט איר זאָך; יהודה'ס באַלאַגערונג שליסט אירע. דעריבער איז 701 פאר דער ציילונג דער אָנהייב פון איין ציילונג און 70 לספירה איז דער אָנהייב פון דער אנדערער, און עס איז נישט קיין קאנווענץ וואס איך האב געטוישט האלב-וועגס.

צוויי הערות וועגן דעם.

עס איז נישט קיין טענה אז די צייט לויפט צוריק. יהודה'ס פערציג יאר זענען געלאפן פאראויס ווי אלעמען'ס — 30 לספירה ביז 70 לספירה. די זייטן זענען וועגן פלאצירונג אויף א דיאגראם,

נישט וועגן די ריכטונג אין וועלכער מען לעבט די יארן. אזוי שנעל ווי דער אריגינעלער טערמין עקספייערט אן קיין חרטה, ווערט דער נייער טערמין אפגעדינט פאראויס פון די שאַרניר, ווייל דאס איז די איינציגסטע ריכטונג וואו מען קען אפגעדינט א שטראָף.

און עס מאכט אז קאפיטל 4 טראגט מער ווי עס האט געהאט א שעה צוריק. די לינקס-און-רעכטס לייענונג איז שוין געווען די גרעסטע אינטערפרעטירנדע אפהענגיקייט אין דעם בוך. עס גיט יעצט די אנקערס ווי אויך די ריכטונגען. אויב יענע זייטן מיינען גארנישט מער ווי צפון און דרום — וואס איז א גאנץ גלייכבארע זאך צו טראכטן, און איך האב דאס געזאגט אין קאפיטל 4 — דאן האט יהודה'ס זייער קיין פרינציפישע סיבה נישט צו אנהייבן ביי 70 לספירה אנשטאט 30 לספירה, און 30 לספירה גיט 1990. די גאנצע סטרוקטור הענגט פון יענעם איין דעטאל פון וואו א נביא האט געליגנט. איך זאג עס אין איין זאץ כדי קיינער זאל נישט דארפן גראבן דערפאר.

. פסח 70 פלוס 1960 יאָר איז פסח 2030

צוויי זייגערס, קיין געטיילטע איינגאבעס

שטעלט זיי איינער לעבן דעם צווייטן

	הויז פון ישראל	הויז פון יהודה
זאָץ (יחזקאל 4)	יאָר 390	יאָר 40
אָנהייבן	פאר דער ציווילער 701 רעכענונג	לספירה 30
ריכטונג פון דער באַלאַגערונג	פאַרווערטס (לינקע זיט)	צו אים (רעכטע זייט)
ערשטער טערמין עקספירירט	פאר דער ציווילער 311 רעכענונג	לספירה 70
מולטיפליקאַציעס	איינס	צוויי
געמערט טערמין	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
לויפט פון	פאר דער ציווילער 701 רעכענונג	לספירה 70
עקספייערט	נאָך דער 2030 ציטרעכענונג	נאָך דער 2030 ציטרעכענונג

. קוק וואָס די צוויי קאָלאָנעס טיילן נישט

אַנדערע זאַצן — 390 און 40, קיינער נישט אַפגעשטאַמט פֿונעם אַנדערן. אַנדערע אָנהייב־דאַטעס, זיבן יאָרהונדערטער באַזונדער, געגרינדעט פֿון גאָר אַנדערע היסטאָרישע געשעענישן דורך גאָר אַנדערע אַרגומענטן. אַנדערע ריכטונגען אויף דער ציטליניע. אַנדערע צאָלן פֿון מאַלטיפליקאַציעס — איינס און צוויי. אַנדערע לעצטע טערמינען — 2730 יאָר און 1960 יאָר.

זיי טיילן פונקט צוויי זאכן: דאָס קאָפיטל פֿון יחזקאל וואָס באַשטימט זיי, און די כלל פֿון ויקרא וואָס פֿאַרמערט זיי.

.און זיי עקספירירן אין דעם זעלבן יאָר.

איך האָב געזאָגט אין קאָפיטל 3 אַז אַ סיסטעם וואָס באַשרייבט עפעס רעאַל, טענדירט צו פראָדוצירן רעזולטאַטן אויף וועלכע עס איז נישט געווען געצילט. דאָס איז דער ערשטער פֿון

זיי. איך וואָלט געקענט אויסקלייבן יהודה'ס אָנהייב־דאַטע כדי דאָס צו מאַכן אַרבעטן — אָבער איך האָב עס נישט אויסגעקליבן, די צלייגונג האָט עס יאָ אויסגעקליבן, און די פֿערציק יאָר ביז דער באַלאַגערונג זענען פשוט וואָס די געשיכטע גיט אַיך. די קאָנווערגענץ איז אָדער אַ צופֿאַל אָדער עס איז די זאך אַליין.

איין צופֿאַל איז איבערלעבבאַר. קאָפיטל 9 האט נאָך צוויי זייגערס.

איידער מיר גייען ווייטער: די פערטע שוואכע לינק

איך האָב דיר געזאָגט אַז עס זענען דאָ פֿיר ערטער וואו איך וואָלט אָנגעצייכנט מײַן אייגענעם אַרגומענט ווי שוואַך. קאָפיטל 2 האָט געהאַט דעם קאַלענדאַר. קאָפיטל 4 האָט געהאַט די לינקס-און-רעכטס לייענונג. קאָפיטל 5 האָט געהאַט די געדויער-לייענונג פֿון ויקרא 26. דאָ איז די פֿערטע, און זי געהערט אין דעם קאָפיטל ווייל יהודה'ס זייגער הייבט זיך אָן דערמיט.

די דאַטע פון דער קרייציקונג אין יאָר 30 לספירה איז אָפהענגיק פון אַ שטאַנדפונקט פון אַ מינאַריטעט געלערנטער.

די קייט לויפט אזוי. לוקאס 3:1 דאטירט יוחנן'ס עבודת הקודש, און דעריבער יאָשקע'ס טויפֿע, צום פופצנטן יאָר פון טיבעריוס קיסר. יאָשקע איז געווען אַרום דרייסיק (לוקאס 3:23). די עבודת הקודש האט געדויערט דריי און אַ האַלב יאָר, דורך פיר פסחים (יוחנן 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). אַזוי: פופצנטן יאָר פון טיבעריוס, פלוס דריי און אַ האַלב יאָר, גיט די צלייבונג.

אַלץ דרייט זיך אָן ווען טיבעריוס'ס פופצנטן יאָר איז געווען.

די מערהייט רעכענונגען ציילן זיך פון דעם טויט פון אויגוסטוס דעם 19טן אויגוסט 14 לספירה — דעם דאטום ווען טיבעריוס איז געווארן דער איינציקער קייסער, און דעם דאטום ווען טאַקיטוס, סעטאניוס און דיאָ ציילן אַלע זיין הערשאפט פון. דאָס שטעלט דאָס פופצנטע יאָר אין שפּעט 28 לספירה אָדער פרי 29 לספירה, און די צלייבונג אַרום 32 אָדער 33 לספירה. דאָס איז די הויפטשטרייכנדיקע שטעלונג און עס ווערט געהאלטן דורך רובֿ היסטאָריקער און רובֿ נייע טעסטאַמענט געלערנטע. נאכאמאל, די מערהייט איז פאַלש.

די מינדערהייט רעכענונג ציילט זיך פון טיבעריוס'ס מיט-רעגענטשאפט — די געגעבענע גלייכע אויטאָריטעט איבער די פראווינצן געמאכט אַרום 11 ביז 13 לספירה, באַשריבן דורך וועליוס פאַטערקולוס, וועלכער איז געווען לעבעדיק אין יענער צייט. דאָס שטעלט דאָס פופצנטע יאָר אַרום 26 לספירה, און די צלייבונג אין 30 לספירה.

איך ניץ די מינאַריטעט רעכענונג. עס גיט 26 לספירה און 30 לספירה.

עס איז דא א צווייטע אָפהענגיקייט אינעווייניק פון דעם, און עס געהערט דא אַנשטאט אין א פוסנאטע. די דריי-און-א-האלב-יעריגע מיניסטעריום רוט אויף ציילן פיר פסחים אין יוחנן'ס בשורה. דריי פון זיי זענען קלאר - 2:13, 6:4 און 11:55 אלע נעמען דעם פסח. דער פערטער, יוחנן 5:1, זאגט נאר "א יום טוב פון די יידן," אן דעם באשטימטן ארטיקל, און א באדייטנדיקע צאל געלערנטע לייענט עס ווי אן אנדער יום טוב; שבועות און סוכות ווערן ביידע געווענליך פארגעשלאגן. אזוי איז די פיר-פסח לייענונג אויך לאסט-טראגנדיק, און עס איז קאנטעסטירט.

ביידע זענען פאַרטיידיקבאַר. לוקאס האט געשריבן פֿאַר אַ פראָווינציאַלער עולם אין די מזרח פראָווינצן, וואו טיבעריוס'ס אויטאָריטעט איז געווען אויסגענוצט פֿון דער קאָ-רעגענטשאַפֿט; אַ פֿופֿצנט יאָר געציילט פֿון דער פראָווינציאַלער גראַנט וואָלט געווען פֿאַרשטענדלעך פֿאַר

טעאָפּילוס. און די דאָטע פֿון 30 לספירה האט באַדייטנדיקע שטיצע, אַרייַנגערעכנט אַ מיטוואָך 14. ניסן וואָס פּאַסט צו דער כראָנאָלאָגיע פֿון דער פּאַסיע וואָך.

אבער איך וועל אייך זאגן אז די פראגע איז אפגעשפילט, ווייל זי איז, אבער א לייענער וואס טשעקט וועט געפינען די מערהייט קעגן מיר אין בערך צען מינוט.

דאָ איז וואָס רייט דערויף. אויב די צלייבונג איז געווען 33 לספירה אַנשטאָט 30 לספירה, וואָלטן יהודה'ס פערציק יאָר געלאָפן ביז 73 לספירה אַנשטאָט 70 לספירה — און 73 לספירה איז נישט קיין פסח באַלאָגערונג פון ירושלים; עס איז דער פּאַל פון מצדה. די זייגער וואָלט זיך נישט געשלאָסן. יהודה'ס זייגער דאָרף די 30 לספירה דאָטע.

ישראל'ס זייגער טוט נישט. עס איז אַנגקערד אין 701 פאר דער ציווילער רעכענונג און רירט גאָרנישט פון דעם אָן.

אַלזאָ פֿון מײַנע צוויי זאָצן, איינער איז פֿאַרבונדן מיט אַ קאָנטעסטירטער כראָנאָלאָגיע און איינער נישט, און זיי לאַנדן נאָך אַלץ אויף דעם זעלבן יאָר. דאָס איז עפעס ווערט. עס לוינט זיך נישט צו מאַכן זיך ווי דער קאָנטעסטירטער איז נישט קאָנטעסטירט.

דאָס איז דער גאַנצער סכום פֿאַר טייל צוויי: דער קאַלענדאַר אין קאַפיטל 2, די לינקס-און-רעכטס לייענונג אין קאַפיטל 4, די געדויער לייענונג אין קאַפיטל 5, און די נייע טעסטאַמענט כראָנאָלאָגיע דאָ — וואָס איז טאַקע צוויי פֿאַרבינדונגען, די טיבעריס חשבון און די פֿיר-פסח לייענונג, און ביידע פֿון זיי האַלטן אַן יהודה'ס אָנהייב דאָטע.

דאָס זענען די ערטער צו דריקן אויב איר ווילט ברעכן דאָס בוך.

טייל צוויי ענדיגט זיך דאָ. קאַפיטל 8 נעמט זיך אן אין דניאל'ס זיבעציק וואָכן — די ראָם אויף וועלכער נאָך צוויי זייגערס אין גאַנג און פרעגט ווי V די נאָענטע דאָטעס הענגען. דערנאָך שטעלט טייל זעלבשטענדיק יעדער פון די פיר איז טאַקע.

טייל דריי — די זיבעציק וואָכן

דער ראָם אויף וואָס די נאָענטע דאָטעס הענגען.

קאַפיטל 8 — דניאל'ס זיבעציק וואָכן

אַלץ ביז איצט איז געבויט געוואָרן פֿון צוויי קאַפיטלעך: יחזקאל 4, וואָס באַשטימט די זאָצן, און ויקרא 26, וואָס פֿאַרמערט זיי. די צוויי פראָדוצירן אַ יאָר.

דאס קאַפיטל איז אנדערש. דניאל 9 ברענגט נישט ארויס 2030 און איך וועל נישט זיך פארשטעלן אז יא. וואס עס ברענגט ארויס איז די ראם וואס מאכט די נאענטע דאטומען פארשטענדלעך - וואו מיר געפינען זיך אין א באשטימטער סעקווענץ, פארוואס דריי און א האלב יאר זענען נאך פארלאנגט, און פארוואס די זיבן-יעריגע צרות וואס רוב פון דער קריסטלעכער וועלט ערווארטעט איז א פארדאפלינג פון עפעס וואס איז שוין האלב געשען.

אויב קאַפיטלען 6 און 7 זאָגן אייך דאָס יאָר, זאָגט אייך דאָס קאַפיטל די פֿאַרעם.

עס אנטהאלט אויך דעם איינציקן מערסטן פאַלש געלייענטן פסוק אין נביאישער ליטעראַטור,

און בערך צוויי דריטל פון דעם וועג וועל איך פארברענגען עטוואס צייט דערויף, ווייל אלץ וואָס רובֿ מענטשן גלויבן וועגן די סוף צייטן רוט אויף איין זאָץ וואָס ווערט געלייענט אויף איין באַזונדערן וועג.

דאָ איז די גאַנצע נבואה. לייענט עס איידער איך זאָג עפעס וועגן איר.

זיבעציק וואָכן זענען באַשטימט געוואָרן פֿאַר דיין פֿאַלק און דיין הייליקער שטאָט, " 24 צו ענדיקן די עבירה, צו מאַכן אַ סוף צו זינד, צו מאַכן כפרה פֿאַר אומרעכט, צו ברענגען "אייביקע גערעכטיקייט, צו פֿאַרזיגלען זעאונג און נבואה און צו זאָלן דאָס הייליקסטע

זאָלט איר וויסן און פֿאַרשטיין, אַז פֿון ווען מע גיט אַרויס אַ באַפֿעל צו פֿאַרריכטן 25 און אויפֿבויען ירושלים ביז משיחן דעם פֿירשט, וועלן זיין זיבן וואָכן און צוויי און זעכציק וואָכן; זי וועט ווידער אויפֿגעבויט ווערן, מיט אַ פֿלאַץ און אַ גראַב, אַפֿילו אין ציטן פֿון נויט

דערנאָך נאָך די צוויי און זעכציג וואָכן וועט דער משיח אפגעשניטן ווערן און 26 גארנישט האבן, און דאס פאלק פון דעם פרינץ וואס וועט קומען וועט חרוב מאכן די שטאט און דאס הייליגע הויז. און איר סוף וועט קומען מיט א מבול; ביזן סוף וועט זיין מלחמה; פארניכטונגען זענען באשלאסן

און ער וועט באַשטעטיקן אַ בונד מיט די פֿילע פֿאַר איין וואָך, אָבער אין מיטן פֿון 27 דער וואָך וועט ער אַפֿשטעלן קרבנות און שפֿיזאַפֿער; און אויף דעם פֿליגל פֿון תועבות וועט קומען איינער וואָס פֿאַרוויסט, ביז אַ פֿולשטענדיקע פֿאַרניכטונג, איינע וואָס איז באַשטימט, וועט אויסגעגאָסן ווערן אויף דעם וואָס פֿאַרוויסט

— דניאל 9:24-27 —

די וואָכן זינען זיבן

איין ענין פון וואָקאַבולאַר איידער אלץ אַנדערש, וויל דאָס ענגליש באַהאַלט עס

די וואָרט רענדערד וואָך איז **עוֹבַשׁ** (שבועה), און עס מיינט נישט א וואָך פון טעג. עס מיינט זיבן — אן איינהייט פון זיבן, וואָס אימער מען ציילט. העברעיש האט א שבת פון טעג און א שבת פון יאָרן; ויקרא כ"ה בויט א גאנצע עקאנאמיע אויף זיבן-יאָר ציקלען, און דניאל האט נאָר וואָס געלייענט ירמיהו וועגן זיבעציק יאָר גלות, וואָס 2 כראָניקעס ל"ו:כ"א דערקלערט ווי דאָס לאַנד וואָס באַצאָלט צוריק אירע נישט-געהיטענע שבת יאָרן .

אַזוי זיבעציק זיבן איז זיבעציק זיבן יאָר: 490 יאָר . יענע לייענונג איז נישט קאָנטראָווערסיאַל. זי ווערט געהאלטן איבערן גאַנצן אינטערפּרעטאַטיוון ספּעקטרום, דורך מענטשן וואָס שטימען צו וועגן כמעט גאַרנישט אַנדערש אין דעם פאַסאַזש

די סקאַרקאַרד: זעקס זאכן וואָס מוזן פאַסירן

פסוק 24 איז דער טייל וואָס כמעט קיינער לייענט נישט קערפֿול, און דאָס איז דער טייל וואָס באַשליסט צי די זיבעציק וואָכן זענען פֿאַרענדיקט.

זעקס זאכן זענען באַשטימט צו ווערן דערגרייכט אין זיי

סטאַטוס	ציל
געטאָן בים קרייץ	1 צו ענדיגן דעם עבירה
געטאָן בים קרייץ	2 צו מאַכן אַ סוף צו זינד

3	צו מאַכן תשובה פֿאַר עוולה	געטאָן ביים קרייץ
4	צו ברענגען אייביקע גערעכטיקייט	אַרגומענטירבאר — זע אונטן
5	צו פארזיגלען זעאונג און נבואה	נישט נאָך
6	צו זאָלן דאָס הייליקסטע	נישט נאָך

פונקטן איינס ביז דריי זענען די אַרבעט פֿון גאַלגאַטאָ און איך גלויב נישט אַז אַ קריסט קען זיי אַנדערש לייענען. "איצט אַמאָל ביים פֿאַרענדיקן פֿון די דורות איז ער אַרויסגעקומען צו פֿאַרמאָכן זינד דורך דעם קרבן פֿון זיך אַליין" (העברעער 9:26). כפרה איז געמאַכט געוואָרן. עבירה איז פֿאַרענדיקט געוואָרן. דאָס איז די בשורה.

פונקטן פינף און זעקס זענען קלאָר נישט געשען. חזון און נבואה זענען נישט פֿאַרזיגלט — מיר לייענען זיי נאָך, טענהן נאָך וועגן זיי, שרייבן נאָך ביכער ווי דאָס. און קיין הייליקסטער איז נישט געזאָלט געוואָרן.

פונקט פיר איז דער וואָס וועט נישט זיין שיין אויסגעשטעלט. ברענגט אריין אייביקע גערעכטיקייט וואָס האָט זיך אָנגעהויבן ביים קרייץ אין דעם זין אַז אַ גערעכטיקייט וואָס איז נישט אונדזער אייגענע איז געוואָרן צוטריטלעך; זי איז נישט אָנגעקומען אין דעם זין אַז די וועלט איז אָנגעפילט דערמיט. קאַמענטאַטאָרן טיילן זיך. איך צייל עס ווי אָנגעהויבן און נישט פֿאַרענדיקט, און איך צייל עס אָנשטאַט עס צו ציילן אין דער קאָלום וואָס העלפֿט מיר.

דאָ איז פֿאַרוואָס די סקאַרקאַרטל איז וויכטיק. אויב די זיבעציק וואָכן זענען געענדיקט געוואָרן אין ערשטן יאָרהונדערט, דאָן זענען די זעאונג און די נבואה באַזיגלט און דאָס הייליקסטע איז געזאָלט געוואָרן, און קיין איינס איז נישט אמת. אויב זיי לויפן אָן אויפהער פון דער גזירה, האָבן זיי זיך געענדיקט לאַנג צוריק מיט אַ דריטל פון זייער ציל נישט דערגרייכט. עפעס אין דער סעקווענץ איז נישט פֿאַרענדיקט — און דאָס איז נישט אַ מסקנא וואָס איך ברענג אַריין, דאָס איז וואָס פסוק 24 פארלאנגט פון יעדן וואָס לייענט עס.

דער דעקרט, און די 483 יאר

פסוק 25 גיט דעם אָנהייב: "פון דער ארויסגעבונג פון אַ באַפֿעל צו צוריקשטעלן און איבערבויען ירושלים."

פיר פערסישע דעקרטן ווערן פארגעשטעלט אלס קאנדידאטן און נאר איינער פון זיי פאסט צו דער באשרייבונג. כורש אין 538 פאר דער ציווילער רעכענונג האט בארעכטיקט דעם איבערבויע פונעם בית המקדש, נישט די שטאט. דארויף אין 520 האט באשטעטיקט די זעלבע בית המקדש ארבעט. ארתחשסתא אין 445 האט בארעכטיקט נחמיה צו איבערבויען די ווענט — א דעקרט וועגן פארפעסטיקטקייט, ארויסגעגעבן צו א בעכער.

דער דעקרט פון ארתחשסתא צו עזרא, אין זיבעטן יאר פון זיין הערשאפט, איז דער וואס שטימט מיט די ווערטער. עס בארעכטיקט די רעסטאָראַציע, פינאַנצירט די טעמפל דינסט, אינסטאַלירט ריכטער און מאַגיסטראַטן, און באַשטעטיקט ווידער דאָס געזעץ פון גאָט ווי דאָס געזעץ פון לאַנד - די רעסטאָראַציע פון אַ רעגירונג, נישט נאָר די רעפּאַראַטור פון שטיינער. עזרא 7 רעקאָרדירט עס.

E דאס בוך דאטירט יענעם דעקרט צו 458 פאר דער ציווילער רעכענונג, און אנעקס שטעלט ארויס פארוואס 457 פאר דער ציווילער רעכענונג איז די געוויינטלעכע אלטערנאטיוו און וואס איז דער סיבה פונעם חילוק. ביידע זענען פארטיידיגבאר; דער צוטייל קומט פון צי

מען רעכנט די פערסישע קעניגרייך יארן לויט דער קאנווענץ פון די צוגאב יארן און פון צי מען ציילט פון א פרילינג אדער אן הארבסט ניי יאר. איך ניץ 458 און איך זאג דאס אנשטאט עס צו ווייזן אלס באשטימט.

איצט די ציילונג:

פאר דער ציווילער 458	יאר 49	וואָכן 7×7
רעכענונג $\rightarrow$ 409 פאר דער ציווילער רעכענונג		
פאר דער ציווילער 409	יאר 434	וואָכן 7×62
רעכענונג $\rightarrow$ 26 לספירה		
פאר דער ציווילער 458	יאר 483	וואָכן 7×69
רעכענונג $\rightarrow$ 26 לספירה		

שטאַפל 1 אַריטמעטיק, אויסגערעכנט אין אַסטראָנאָמישע יאָרן אַזוי אַז די פֿעלנדיקע יאָר נול קען (נישט בייַסן: – 457)

דער לאַנגער וועג: 458 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג ביז 1 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג. $26 = 483 +$ (איז 457 יאָר, נאָך איין יאָר דערגרייכט 1 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג, לאַזנדיק 26 צו לויפֿן)

די ערשטע זיבן וואָכן האָבן אַ קלאָרע רעפֿערענץ: פסוק 25 זאָגט אַז די שטאַט "וועט ווידער אויפגעבויט ווערן, מיט פּלאַץ און גראָבן, אפילו אין צייטן פון נויט," און ניין און פערציק יאָר פון איבערבויען אונטער אַפּאָזיציע איז פונקט וואָס עזרא און נחמיה באַשרייבן.

משיח דער פּרינץ — די געזאַלבונג, נישט די געבורט

די ניין און זעכציק וואָכן לויפֿן "ביז משיח דער פּרינץ." ביז וואָס, פונקט? ער איז געבוירן געוואָרן, ער איז געטויפט געוואָרן, ער איז אַרײַן אין ירושלים, ער איז געקרייציקט געוואָרן. וועלכע שליסט די ציילונג?

דער טיטל באַשליסט עס. **משיח**
ם משיח — מיינט געזאַלבט . דער ענדפונקט איז נישט װײַזט — חשׁי
 געבורט. עס איז אַ געזאַלבונג.

יאָשקע איז געזאָלעבט געוואָרן ביי זיין טויפֿע, ווען דער רוח הקודש איז אַראָפּגעקומען אויף אים, און דער נײַער טעסטאַמענט זאָגט אַזוי אין יענע ווערטער. פעטרוס, דרשענדיק אין קאַרנעליוס'ס הויז: "איר וויסט וועגן יאָשקע פֿון נצרת, ווי גאָט האָט אים געזאָלעבט מיטן רוח הקודש און מיט כוח" (אַפּאָסטלענע אַקטן י"ל"ח). און יאָשקע אַליין אין דער נצרת שול, לייענענדיק ישעיה הויך און אָנווענדנדיק עס אויף זיך יענעם טאָג: "דער רוח פֿון גאָט איז אויף מיר, ווייל ער האָט מיר געזאָלעבט" (לוקאַס ד:ל"ח).

אַזוי ענדיקן זיך די ניין און זעכציק וואָכן ביים ירדן, אין יאָר 26 לספירה, ווען משיח איז געזאָלעבט און פאַרגעשטעלט געוואָרן. לוקאַס 3:1 דאָטירט דעם געשעעניש צום פופצנטן יאָר פון טיבעריוס, און קאָפיטל 7 האָט שוין קלאָר געזאָגט אַז דאָס בוך ניצט די מינאַריטעט רעכענונג פון יענעם פופצנטן יאָר און אַז די מערהייט שטעלט עס צוויי יאָר שפעטער. יענע שוואַכקייט געהערט צו דעם קאָפיטל אַזוי ווי צו קאָפיטל 7, און איך וועל עס נישט לאָזן זיצן אומבאַמערקט אין דעם קאָפיטל וואָס עס אַפּעקטירט מערסטנס.

נאך די צוויי און זעכציק וואָכן — די ערשטע פויזע, און זי איז קליין

"פסוק 26 הייבט זיך אן: "דערנאך נאך די צוויי און זעכציג וואכן וועט משיח אפגעשניטן ווערן

ליינט שנעל, עס זאגט אז די צלייבונג פאסירט ביים סוף פון דער ניין און זעכציגסטער וואך. ליינט ווי געשריבן, זאגט עס עפעס לויזער און מער נוצלעך: נאכדעם. נישט ביי. נישט אין דער לעצטער וואך. נאכדעם.

העברעיש האָט וועגן צו זאָגן "אומגעפֿינדלעך", און דאָס איז נישט איינע פֿון זיי. דאָס וואָרט איז אַ פרעפֿאָזיציע פֿון "סעקווענץ", און עס לאָזט דעם אינטערוואַל אומגעזאָגט.

דאָס איז וויכטיק ווייל דער אינטערוואַל איז נישט געווען גאַרנישט. משיח איז געזאָלעבט געוואָרן אין יאָר 26 לספירה און אַפּגעשניטן ביי פסח אין יאָר 30 לספירה — דרײַ און אַ האַלב יאָר פֿון עפֿנטלעכער אַרבעט צווישן די צוויי געשעענישן, פֿיר פסחים, די גאַנצע בשורה.

באַמערקט וואָס פסוק 25 און פסוק 26 טוען צווישן זיך. פסוק 25 ציילט צו אַ געשעעניש און ציילט עס פינקטלעך: 483 יאָר, ביז דער געזאָלעבונג. פסוק 26 באַריכטעט דאָן אַ צווייטע געשעעניש און פֿאַרבינדט עס צו דער ערשטער מיט אַן אומקוואַנטיפֿיצירט וואָרט. די נומער איז פינקטלעך און דער פֿאַרבינדונג איז אַפֿן, און יעדער טוט פינקטלעך וואָס עס זאָגט. גאַרנישט דאָ ווערט אויסגעצויגן. אַ בוך וואָס האָט באַהויפטעט אַז די זיבן זענען גומע וואָלט געדאַרפֿט ענטפֿערן פֿאַר די 1260 טעג שפעטער; אַ בוך וואָס באַמערקט אַז נאָך איז נישט קיין מעסטונג האָט גאַרנישט באַהויפטעט וועגן די זיבן.

האַלט דעם אונטערשייד. עס קומט צוריק אין קאָפיטל 11 אין אַן אַנדערער פֿאַרעם.

צוויי מענער אין איין פסוק

אַלץ אין דעם בוך וואָס באַטראַפֿט דניאלס זיבעציקסטער וואָך דרייט זיך אַרום אַן איינציקן "פסוק, און אַרום אַ פֿראַגע וואָס דער פסוק ענטפֿערט קיינמאָל נישט גלייך: ווער איז "ער

און ער וועט באַשטעטיקן אַ בונד מיט די פילע פֿאַר איין וואָך, אָבער אין מיטן פֿון דער וואָך וועט ער" אַפּשטעלן קרבנות און שפּיזאַפֿער; און אויף דעם פֿליגל פֿון תועבות וועט קומען איינער וואָס פֿאַרניכטעט, ביז אַ פֿולשטענדיקע פֿאַרניכטונג, איינע וואָס איז באַשטימט, ווערט אויסגעגאַסן אויף דעם וואָס פֿאַרניכטעט." — דניאל 9:27

ליינט עס ווי איין מאן דורכאויס און איר באקומט די אויסטייטשונג וואָס רובֿ קריסטן האָבן

געלערנט: אַ קומענדיקער אַנטיטשריסט אונטערשריבט אַ זיבן-יאָריקן אַפּמאַך מיט ישׂראל,
ברעכט עס נאָך דרײַ און אַ

האַלב יאָר, שטעלט אָפּ די קרבנות אין אַ ווידער אויפגעבויטן טעמפל, און שטעלט אויף די תועבה. יעדער עלעמענט פון דער פאָלקס ענדע-צייטן צייט-ליניע איז געבויט אויף יענער לייענונג פון דעם איין זאָץ.

ליינט עס ווי צוויי מענער און איר פארשטייט וואס דאס בוך טענה'ט: משיח באשטעטיגט דעם בונד און ענדיגט דעם קרבנות-סיסטעם דורך עס מקיים זיין, און א צווייטע פיגור — דער פארניכטער — דערשיינט אין דער לעצטער העלפט פונעם פסוק.

אַזוי די גאַנצע סטרוקטור רוט אויף וואו, און צי, דער סוביעקט ענדערט זיך. דאָ זענען דריי טעסטן, און אַלע דריי זענען זאָכן וואָס איר קענט קאָנטראָלירן אין דעם טעקסט אַליין אַנשטאָט נעמען פון מיר.

טעסט איינס — די גראַמאַטיק מאַרקירט די ענדערונג

קוקט ווי די צוויי העלפטן באַציען זיך צו זייערע סוביעקטן.

די ערשטע העלפט האט בכלל נישט קיין נאמען פון אן אקטיאר. צוויי דריט-פערזאן ווערבן, ביידע מיטן סוביעקט אינעווייניק פונעם ווערב: **יֵרָבֹבָם** (*וְהִגְבִּיר*), "און ער וועט מאַכן שטאַרק", און **יִבְשָׁי** (*יֹאשְׁבִיט*) ער וועט אויפהערן. קיין סובסטאנטיוו נישט. דער לייענער ווערט ערווארטעט צו פירן א "טעמע ווייטער פון פסוק 26.

דערנאך הערט די צווייטע העלפט אויף צו טאָן דאָס. עס צושטעלט אַן אַקטיאַר: **מִם שְׁמִי** (*מעשאַמַעם*), אַ פאַרטיציפּ איינער וואָס מאַכט פאַרוויסט, "אַ פאַרוויסטער. און עס טוט עס ווידער אין גאָר סוף מיט **שְׁ** — (*שאַמעם*).

דאָס איז אַן עכטער סטרוקטורעלער סיגנאַל און עס איז גרינג צו פאַרפעלן אין ענגליש. העברעיש פֿירט נישט איין קיין פֿרישן נאָמינאַל פֿאַר אַ סוביעקט וואָס לויפֿט שוין. מען טראָגט אַן אימפּליציטן סוביעקט ווי לאַנג ווי עס בלייבט די זעלבע און מען גיט אַ נאָמען פֿאַר אַ ניעם ווען עס ענדערט זיך. דער פסוק לויפֿט אויף אַן אומבאַנאָנטן "ער", און דערנאָך גיט ער אַ נאָמען פֿאַר עמעצן.

דאָס אַליין זאָגט אײַך נישט ווער דער אומבאַקאַנטער איז. עס זאָגט אײַך אַז דער מאַן אין סוף פֿון דעם פסוק איז נישט פשוט דער מאַן אין אָנהייב פֿון זײַן פֿאַרזעצונג.

טעסט צוויי — דער בונד ווערב איז דער אומרעכט ווערב פאר מאכן א בונד

העברעיש האט אַ סטאַנדאַרט אידיאָם פֿאַר אַרײַנטרעטן אין אַ בונד, און דאָס איז נישט דער וואָס דניאל ניצט.

דער געוויינטלעכער אויסדרוק איז **יֵרָת בְּרַתְּכָּ** (*קאָראַט בעריט*), "צו מאַכן אַ בונד" — די פראַזע וואָס מען ניצט ווען גאָט מאַכט אַ בונד מיט נח, מיט אַבְרָהָם, ביי סיני, מיט דוד. עס דערשיינט איבערן גאַנצן תנ"ך. אויב דניאל האָט געמיינט אַז עמעצער מאַכט אַ בונד, איז דאָס די פראַזע וואָס ליגט גרייט ביי דער האַנט.

ער ניצט עס נישט. ער שרייבט **יֵרָת בְּ יְרֵבְהָג** — דער היפּיל פֿון **יְרֵבְהָג** (*גאַבאַר*), וועמענס זין איז צו זיין שטאַרק, צו געווינען, צו מאַכן מעכטיק. אין דעם קאָזאַטיוו מיינט עס צו פארשטאַרקן, צו פארשטאַרקן, צו מאַכן פעסט.

מען פארשטארקט נישט עפעס וואָס עקזיסטירט נאָך נישט. דער ווערב נעמט אָן אַ בונד וואָס איז שוין אין קראַפט און באַשרייבט עמעצן וואָס מאַכט עס פארשטארקט — וואָס איז אַ באַשרייבונג פון וואָס משיח האָט געטאָן מיטן בונד וואָס גאָט האָט שוין געמאַכט, און אַ מאָדנע וועג צו באַשרייבן אַ זיבן-יאָריקן טראַקטאַט וואָס ווערט אונטערגעשריבן צום ערשטן מאָל.

באַמערק אויך מיט וועמען דער בונד איז: **יִם בֶּלָר (לֶבָיִם)**, "מיט די פילע." יענע פראַזע איז נישט

נייטראל. דאס איז דער וואָקאַבולאַר פֿון ישעיה'ס קנעכט, וואָס "וועט רעכטפֿאַרטיקן די פֿילע" און "טראַגן די זינד פֿון פֿילע" (ישעיה 53:11-12) — און דאס איז דער וואָקאַבולאַר וואָס יאָשקע האָט אויסגעצויגן בײַם טיש: "דאָס איז מײַן בלוט פֿון בונד, וואָס ווערט אויסגעגאָסן פֿאַר פֿילע צו פֿאַרגעבונג פֿון זינד" (מתי 26:28). בונד, אויסגעגאָסן, פֿאַר פֿילע. ער ציטירט דעם פסוק.

טעסט דריי — דער מענטש אין סוף פסוק איז דער מענטש אויף וועמען דער משפט פאלט

דאָס איז די שטאַרקסטע פֿון די דריי אין ענגליש, און עס קומט מיט איין באַדינגונג וואָס איך וועל זאָגן אין סוף אַנשטאָט באַגראַפֿן.

פֿאַלגט דעם לעצטן פונקט ביזן סוף. צעשטערונג — "אַ פֿולשטענדיקע צעשטערונג, איינע וואָס איז באַשטימט"

.ווערט אויסגעגאסן אויף דעם וואס מאכט פארניכטעט —

ווער עס איז דער סוביעקט פון דער צווייטער העלפט, ער איז דער אויף וועמען די באפוילן פארניכטונג לאנדעט. ער טוט נישט נאר אַקטינג; ער ווערט פאראורטיילט.

פרעגט איצט צי דאָס קען זײַן דער זעלביקער מענטש וואָס באַשטעטיקט דעם בונד מיט די פֿילע.

עס קען נישט. נישט אויף דאָקטרינאַלע גרינדן — אויף די גרינדן פון דעם אורטייל. איין פיגור פארשטארקט א בונד און ברענגט דעם קרבן סיסטעם צו זיין סוף. די אנדערע טוט אומגליקן, מאכט פארניכטעט, און מען גיסט אויף אים אויס משפט. איין סוביעקט וואלט געדארפט זיין סיי דער בונד-באשטעטיגער און סיי דער אביעקט פון דעם באשטימטן צאָרן אין דעם פלאץ פון איין פסוק.

דאָס איז די ריינסטע שורה וואָס איז פֿאַראַן: דער טעמע פֿון דער צווייטער העלפט .ווערט דעפֿינירט דורך דעם פסוק ווי דער וואָס חורבן פֿאַלט אויף אים

.און איצט די באַדינגונג וואָס איך האָב צוגעזאָגט

דאָס לעצטע וואָרט פֿון פסוק איז **שׁוֹרָה** (*שאַמַעם*), און איבערזעצונגען זענען צעטיילט לייענען עס אַלע ווי אַן אַגענט — דער NLT און די NASB, ESV, NIV, NET, CSB. דערויף *.וואָס פֿאַרוויסט*, דער וואָס מאַכט פֿאַרוויסט

לייענען עס ווי אַ צושטאַנד — די פֿאַרלאָזענע, וואָס מיינט די חרובֿע ASV און KJV, NKJV די שטאַט אָדער מענטשן. לויט דער עלטערער לייענונג, ווערט די חורבן אויסגעגאָסן אויף דעם קרבן אַנשטאָט אויף דעם פֿאַרברעכער, און דער טעסט פֿאַרלירט זײַן שטאַרקייט.

און דער היינטיקער קאָנסענסוס איז דערמיט. אבער אַ לייענער וואָס NASB, איך ניץ דעם אַרבעט פֿון אַ קינג דזשיימס האָט דאָ אַן עכטע פֿראַגע און פֿאַרדינט דאָס צו הערן, אַנשטאָט עס אַליין צו אַנטדעקן.

וואָס בלייבט איבער סיי ווי סיי : דאָס *ערשטע* פֿון די צוויי ווערטער, **מִם שׁוֹרָה** (*מעשומען*) אין דער פֿראַזע "אויף די פֿליגל פון תועבות וועט קומען איינער וואָס מאַכט פארניכט," איז אַקטיוו ביי יעדער לייענונג. אַ נײַער אַקטיוו ווערט גערופן און ער טוט די פארניכטונג. אַזוי די צוויי-סוביעקט סטרוקטור פון דעם פסוק

פרובירן דעם רעזולטאַט — שטייט אין וועלכע ריכטונג דאָס לעצטע וואָרט גייט. נאָר דער — משפט-קליינער איז אַפהענגיק פֿון דער איבערזעצונג

וואו די ליניע פאלט

צוזאמענשטעלן די דריי

טעמע	וואָס ער טוט
27 א, "אומבאַקאַנט" ער געטראָגן פֿון פסוק 26	שטאַרקט אַ בונד מיט די פֿילע · ברענגט קרבנות און אַפּפֿערונגען צו אַן ענדע אין מיטן פֿון די זיבן
27 ב מעשאַמעם — די פארשווינדער, ניי גערופן	קומט אויף אַ פֿליגל פֿון שרעקלעכקייטן · מאַכט פֿאַרוויסט · מען גיסט אויף אים אויס די באַשטימטע פֿאַרניכטונג

דער בראַך פֿאַלט ביי "און אויף דעם פֿליגל פֿון תועבות." פֿאַר דעם ווערט אַ בונד פֿאַרשטאַרקט.
נאָכדעם ווערט אַ ניער אַקטיאַר געהייסן, און ער ווערט געמשפט.

"ווער איז דער פרינץ וואָס וועט קומען

די פראָנאַם-פֿראַגע אין פסוק 27 קען נישט געלייזט ווערן אָן דאָס צו באַשליסן, אַזוי זי געהערט
דאָ.

און די מענטשן פון דעם פרינץ וואָס וועט קומען וועלן צעשטערן די שטאַט און דאָס הייליקע אָרט. "...
— דניאל 9:26

דריי קאנדידאטן ווערן פארגעשלאגן, און איינער פון זיי ווערט אויסגעשלאסן דורך דער קלאַזול
אליין.

ערשטנס, א ווארט וועגן דעם ווארט. פרינץ, דא איז נגיד (נאָגיד), און עס איז נישט קיין
טיטל רעזערווירט פֿאַר גוטע מענטשן. יחזקאל 28:2 ניצט עס וועגן דעם הערשער פֿון צור —
אַ פֿיגור וואָס דער פּאַסאַזש באַשרייבט ווייטער אין די מערסט פֿאַרדאַמענדיקע טערמינען אין די
נביאים. עס איז אַן אַלגעמיינ וואָרט פֿאַר איינעם וואָס פֿירט: מלכים, באַפֿעלקערער, טעמפל
באַזאָמטע, פֿרעמדע מאַכטן, שלעכטע הערשער. אַזוי קען קיין קאנדידאַט נישט אויסגעשלאָסן
ווערן נאָר אויף דער באַזע אַז אַ פרינץ קלינגט צו ערלעך פֿאַר אים, און קיינער קען נישט
אַרײַנגענומען ווערן אויף דער באַזע אַז עס קלינגט צו ערלעך פֿאַר ווער עס יז אַנדערש.

קאנדידאט איינס: א צוקונפטיגער אנטיכריסט. דאס איז די סטאנדארט דיספענסאציאנעלע
לייענונג און דאס איז דער שפיץ פונעם זיבן-יעריגן אפמאך ראם - דער קומענדיגער פרינץ פון
פסוק 26 ווערט דער "ער" פון פסוק 27, אונטערשרייבט דעם אפמאך, און ברעכט אים.
אלעס וואס דאס בוך טענה'ט קעגן ווענדט זיך דערפון. דאס איז אויך די לייענונג וואס
פארלאנגט אז די פארניכטונג פון דער שטאט און דעם הייליגן אָרט אין פסוק 26 זאל זיין אדער
אן אנדערע געשעעניש פון יאר 70 לספירה אדער א מאדנע לאנגע קלאַמערן.

קאנדידאט צוויי: משיח. דאס הייסט, ביידע פרינצן זענען יאשקע — משיח דער פרינץ אין פסוק 25 און
דער פרינץ וואס וועט קומען אין פסוק 26. דאס איז אטראקטיוו ווייל דאס נעמט ארויס דעם
אנטיכריסט פון דניאל 9 אינגאנצן, וואס איז וואס דער ארגומענט דארף.

אבער ליינט דעם פונקט וואָס עס ברענגט ארויס. די מענטשן פון דעם פרינץ צעשטערן די שטאַט און
דאָס הייליקע אָרט. ירושלים און דער בית המקדש זענען חרובֿ געוואָרן אין יאָר 70 נאָך דער ציווילער

רעכענונג דורך די רוימישע לעגיאָנען. לויט דעם לייענונג, איז די רוימישע אַרמיי די מענטשן פון יאָשקע. זיין אייגענע מענטשן זענען געווען די יידן, און די יידן האָבן נישט חרובֿ געמאַכט דעם בית המקדש — זיי זענען דאָרטן געשטאַרבן.

די גערעכטע טענה איז אז די שריפט דריקט טאקע פרעמדע ארמיען אין גאט'ס דינסט און נעמט זיי דערנאך אויף: נבוכדנצר איז "מיין קנעכט" (ירמיהו כ"ה:ט), אשור איז "די רוט פון מיין צאָרן" (ישעיהו י"ה:'), און כורש ווערט גערופן גאט'ס משיח, זיין געזאלבטער (ישעיהו מ"ה:א'). אזוי די געדאנק אז רויים האט געדינט אלס דער אינסטרומענט פון משיח'ס משפט אויף דער שטאט איז נישט אבסורד - יאָשקע אליין האט אויסגעזאגט דעם משפט אין לוקאס י"ט.

אפילו אזוי, "דאס פאלק פון פרינץ" איז א פאסעסיוו, און א פאסעסיוו באצייכנט נאטירלעך די מענטשן צו וועלכע א מענטש געהערט אדער באפעלט, נישט די מענטשן וואס גאט האט אמאל גענוצט קעגן עמיצן אנדערש. די לייענונג מוז זיך שטארקן פונקט אין דעם פונקט וואו דער פסוק איז מערסט קאנקרעט.

ס'איז דא א צווייטע פארעם פון דעם לייענונג וואס איז ווערט צו נעמען ערנסט, ווייל דאס איז די וואס איך האב געהאלטן פאר א וויילע: אז די מענטשן זענען די יידן — די מענטשן פון משיח — און אז דער בית המקדש איז געפאלן ווייל זיי האבן אים אפגעווארפן.

די טעאלאגיע דערפון איז ריכטיג און די גראמאטיק דערפון נישט, און די צוויי קען מען ריין צעשיידן.

די טעאלאגיע ערשט ווייל זי איז אמת און זי איז וויכטיג. דער בית המקדש איז חרוב געווארן אלס משפט פארן אפּווארפן משיח. דאס איז נישט קיין אויספיר; דאס איז וואס יאָשקע האט געזאגט, פון פאראויס, אין קלארע ווערטער. "זע, אייער הויז ווערט פאר אייך איבערגעלאזט פארוויסט" (מתי כ"ג:ל"ח). "מען וועט נישט איבערלאזן אין אייך שטיין אויף א צווייטן, ווייל איר האט נישט דערקענט די צייט פון אייער באזוכונג" (לוקאס י"ט:מ"ד). די אורזאך פון יאר 70 לספירה איז געווען וואס איז געשען אין יאר 30 לספירה.

איצט די גראמאטיק. אין פסוק 26 לייענט זיך די העברעישע ווערסיע **א ב ה. אַ נְגִיד מִפָּאָת חֵשֶׁן יִשְׂרָאֵל קִרְיָהּ אוֹיֵר פִּי אָה** — די אַביעקטן וואָס ווערן געוויזן פֿאַרויס פֿאַר באַטאָנונג, און די שטאַט און דאָס הייליקע אָרט, דערנאָך דער ווערב **תִּחְשַׁן** (יאשטשיט), "ער וועט צעשטערן," און דערנאך זיין סוביעקט: **מ פ** (בין), **די מענטשן** פון אַ פרינץ, דעם קומענדיקן.

אם" איז דער סוביעקט פונעם ווערב. די מענטשן זענען די וואָס טוען די חרוב. אַזוי אַ לייענונג וואָס מאַכט זיי די יידן האט דעם פסוק וואָס זאָגט אַז די יידן האָבן חרוב געמאַכט די שטאַט און דעם הייליקן אָרט — און די יידן האָבן נישט חרוב געמאַכט דעם טעמפל. זיי זענען געווען באַלאַגערט אינעווייניק און זענען געשטאַרבן עס צו פֿאַרטיידיקן.

דער אונטערשייד איז צווישן אורזאך און אגענט, און די שריפט האלט זיי דא אפגעזונדערט. דניאל 9:26 נעמט דעם אגענט - די מענטשן פון א קומענדיגן פרינץ, ווער עס יז יענער פרינץ וועט זיך ארויסשטעלן צו זיין. יאָשקע נעמט די אורזאך: זיי האבן נישט דערקענט די צייט פון זייער באזוכונג. קיינער דארף נישט אויסקלויבן. די אפּווארף האט געברענגט דעם משפט; די לעגיאָנען האבן עס אויסגעפירט.

און באַמערק וואָס פֿאַלט אַרויס ווען איר לאָזט יעדן טעקסט טאָן זיין אייגענע אַרבעט. דניאל גיט די סעקווענץ

משיח אַפּגעשניטן, דערנאָך די שטאַט און הייליקייט חרובֿ. יאָשקע גיט די סיבה. יחזקאל 4 גיט דעם — אינטערוואַל — די פערציק יאָר פון יהודה'ס אורטייל, 30 לספירה ביז 70 לספירה, וואָס קאָפיטל 7 ניצט צו פֿאַראַנקערן איר זייער. דריי טעקסטן, איין געשעעניש, יעדער צושטעלט וואָס די אַנדערע לאָזן

אויס. דאָס איז אַ בעסער רעזולטאַט ווי צו מאַכן איין פסוק טראָגן אַלע דריי.

קאנדידאט דריי: טיטוס. טיטוס פלאוויוס וועספאָסיאַנוס האט באפעלן די באַלאַגערונג פון ירושלים אין יאר 70 לספירה. ער איז געווען דער זון פון דעם הערשנדיקן קייסער און יורש פונעם פרינציפאָט — א רוימישער פרינץ אין דעם פשוטסטן זין פונעם וואָרט. און זיין פאלק, די לעגיאָנען, האבן געטון פונקט וואָס דער פסוק זאגט: זיי האבן חרוב געמאכט די שטאָט און דעם הייליקן אָרט.

עס איז אויך דא א פונקט פון סדר וואס איז אים לטובת. פסוק 26 האט נאר וואס געזאגט אז דער משיח וועט אפגעשניטן ווערן. דערנאך ווידער איינצופירן דעם זעלבן משיח, אין דעם נעקסטן אטעם, אלס דער פרינץ וואס וועט קומען וואלט געווען מאדנע — ער איז נאר וואס באשריבן געווארן אלס אפגעשניטן, און קומען איז א מאדנע וועג צו רעדן פון אים אין יענעם מאמענט. געלייענט אלס צוויי פיגורן, איז דער פסוק פשוט כראנאלאגיש: משיח ווערט אפגעשניטן, און דערנאך פארניכטן די מענטשן פון א קומענדיגן פרינץ די שטאט. 30 לספירה, דערנאך 70 לספירה, אין סדר.

עס פאָסט צום געשעעניש און עס פאָסט צום אַקטיאָר. עס דאָרף נישט קיין געשפאָנטן פאָסעסיוו און קיין אַרגומענט צי גויישע אַרמיען קענען גערופן ווערן עמעצנס פאָלק — די לעגיאָנען זענען געווען אומבאַדינגט טיטוסס פאָלק. און עס שטעלט דניאלס נבואה גלייך אויף דער באַלאַגערונג וואָס קאָפיטל 7 ניצט ווי דער אַנקער פון יהודהס זיגער, דער זעלביקער יאָר 70 לספירה דערגרייכט פון אַ גאָר אַנדערש ריכטונג.

וואָס איך טענה, און וואָס איך טענה נישט

איך שטעל פֿאַר טיטוס ווי אַ גלייבלעכע לייענונג און איך באַהויפטן נישט מער זיכערקייט ווי דאָס. איך בין נישט זיכער צווישן אים און משיח. די פֿראַגע דרייט זיך וועגן דער העברעישער סינטאַקס און וועגן די פֿריערדיקע כללים פֿון דער שפראַך, און די געלערנטע וואָס האָבן פֿאַרבראַכט זייער לעבן אין יענעם טעקסט זענען נישט מסכים איינער מיטן אַנדערן וועגן דעם.

וואָס איז וויכטיק פֿאַר דעם בוך איז שמאַלער ווי די פֿראַגע, און איך וויל זיין גענוי וועגן דעם.

דער אַרגומענט דאָ דאָרף נישט וויסן צי דער פרינץ איז טיטוס צי משיח. עס דאָרף אַז דער פרינץ זאָל נישט זיין דער אַנטיטשריסט.

גיי עס דורך. אויב דער פרינץ איז טיטוס, גיט די נענטסטע-פֿאַרגייער הערשאפט איבער פסוק 27. צו טיטוס.

וואָס וואָלט געהאַט אַ רוימישער גענעראַל וואָס פֿאַרשטאַרקט אַ בונד מיט די פילע און — ברענגט קרבנות און אַפֿפֿערונגען צו אַן ענדע. קיינער האָלט נישט דאָס און גאָרנישט שטיצט עס, אַזוי מוז דער פראָנאַם דערגרייכן ווייטער צוריק, צו משיח. אויב אַנשטאָט דעם איז דער פרינץ משיח, לאַנדט דער פראָנאַם גלייך אויף משיח. ביידע וועגן קומען אָן אין דער זעלבער אָרט. נאָר די דריטע לייענונג — אַ נאָך-צוקונפֿטיקער אַנטיכריסט — שטעלט אַ טראַקטאַט-אונטערשרייבער אין פסוק 27, און דאָס איז דער וואָס די זיבן-יאָר ראָם איז געבויט אויף.

אַלזאָ, וואָס טוט די אַרבעט איז נישט אידענטיפיצירן דעם פרינץ. דאָס איז: די צעשטערונג באַשריבן אין פסוק 26 איז 70 לספירה, און דער פרינץ וועמענס מענטשן האָבן עס דורכגעפירט האָט געהערט צו 70 לספירה. די שטאָט איז חרובֿ געוואָרן. דער הייליקער אָרט איז חרובֿ געוואָרן. דאָס איז אַ פֿאַרענדיקטע געשעעניש מיט אַ דאָטע, און אַ מענטש וועמענס מענטשן האָבן עס געטאָן איז געווען לעבעדיק צו זען עס. אים לייענען ווי אַ הערשער נאָך אין דער צוקונפֿט אין אונדזער אייגענעם יאָרהונדערט פֿאַדערט צו באַהאַנדלען "די מענטשן פֿון פרינץ" ווי די ווייטע אַבֿות פֿון עמעצן וואָס איז

נאך נישט געבוירן געוואָרן - וואָס איז אַ באַטייטיקע מאַס וואָג פֿאַר אַ פּאַסעסיוו צו טראָגן, און דאָס איז די לאַסט-טראָגנדיקע הנחה פֿון אַ ראַם וואָס האָט געפֿאַרעמט די ערוואַרטונגען פֿון רובֿ פֿון דער קריסטלעכער וועלט.

צוויי פרינצן, דעמאָלט, נישט דריי — און איך האָלט לויז די אידענטיטעט פון דעם צווייטן. משיח דער פרינץ איז יאָשקע. דער פרינץ וואָס וועט קומען האָט געהערט צום ערשטן יאָרהונדערט, צי דאָס איז טיטוס וואָס האָט באַפֿוילן די באַלאַגערונג צי דער גאָט וועמענס משפט עס איז געווען. דער אַנטישטיסט איז נישט אין דעם פסוק. ער דאַרף נישט זיין, און אים דאָ שטעלן איז וואָס האָט געשאַפֿן די צעמישעניש אין ערשטן אָרט.

און איצט דער שווערער טייל

טעסט דריי באַשטעטיקט אַז די צווייטע העלפט איז נישט וועגן משיח. עס באַשטעטיקט נישט ... אַז די ערשטע העלפט איז

דערפֿאַר פֿאַרלאָזט זיך דאָס בוך אויף דעם אַרגומענט וואָס איז געווען פֿריער אין דעם קאָפּיטל — אַז דער איינצאָל "ער" פֿון פסוק 27 דערגרייכט צוריק צו "משיח" אין פסוק 26 אַנשטאָט צו "דעם פרינץ וואָס וועט קומען." רובֿ מאָדערנע קאָמענטאַטאָרן אָפּוואַרפֿן די דאָזיקע לייענונג.

זייער סיבה איז א גוטע און מען רופט עס די נענטסטע-אנטעסעדענט כלל: ווען א פראנאם קען זיך באציען צו מער ווי איין פארגייענדיקן סובסטאנטיוו, באציט עס זיך נארמאלערהייט צום נענטסטן. "דער פרינץ וואס וועט קומען" שטייט נענטער צו פסוק 27 ווי "משיח". לויט דער געווענליכער כלל, געוויינט דער פרינץ

ווי געווייזן אויבן, איז יענער אַפּאָזיציע איבערלעבבאַר — אויב דער פרינץ איז אַ פיגור פֿונעם ערשטן יאָרהונדערט, מוז דער פּראָנאָם סײַ ווי סײַ צוריקגיין צו משיח, ווייל קיין פרינץ פֿונעם ערשטן יאָרהונדערט האָט נישט באַשטעטיקט קיין בונד מיט די פילע. אָבער דער גראַמאַטישער פונקט שטייט אויף זיך אַליין און איך וועל אים נישט אָפּוואַרפֿן. דאָס איז די שטאַרקסטע זאָך וואָס די אַנדערע זייט האָט דאָ.

דער קעגן-ארגומענט — אז די פראזע איז "דאס פאלק פונעם פרינץ". ממילא איז דער הויפט-נאטיוו "פאלק", און א מערצאָל-קאפ איז א שלעכטער פארגאנגסווארט פאר אן איינצאָל-פראנאָם — איז אן עכטער ארגומענט, און דאס איז דער אויף וואס מײן ערשטע בוך האט זיך פארלאזט. איך טראכט נאך אלץ אז עס האט קראפט. אבער העברעאיש ערלויבט יא א נאטיוו אין געניטיוו צו דינען אלס א פארגאנגסווארט, און ווער עס זאגט דיר דאס באשליסט די פראגע איבערטרייבט.

דאָ איז וואו איך שטיי, אין איין פאַראַגראַף, אַזוי אַז קיינער דאַרף נישט קיין מסקנות מאַכן:

נאָר גראַמאַטיק איז גוט פֿאַר דעם פרינץ. לעקסיקאָן און קאָנטעקסט זענען גוט פֿאַר משיח. היגביר איז דער אומרעכט ווערב פֿאַר אונטערשרײַבן אַן אַפּמאַך און דער ריכטיקער ווערב פֿאַר פֿאַרשטאַרקן אַן עקזיסטירנדיקן בונד. לִרְבִּים איז די וואָקאַבולאַר פֿון קנעכט. ברענגען אַ סוף צו אַ קרבן און אַ מנחה איז וואָס דער עברים זאָגט אַז משיח האָט געטאָן — "מיט איין קרבן האָט ער פֿאַרענדיקט אויף אַלע מאָל די וואָס זענען געהייליקט" — און עס איז אַ מאָדנע זאָך צו געבן קרעדיט צו אַן אַנטיכריסט, וואָס וואָלט איבערגעריסן די קרבנות אַנשטאָט זיי צו מקיים זײַן. איך וואָג די שווערער ווי נאָענטקײט. עמעצער קען זיי וועגן דעם אַנדערן וועג, און רעדן ערלעך.

שטאַפּל 2 פֿאַר דער צוויי-סוביעקט סטרוקטור — טעסטן איינס און צוויי טוען דאָס אַרבעט און קיינער (פֿון זיי איז נישט אָפהענגיק פֿון אַ קאָנטעסטירטער איבערזעצונג. שטאַפּל 3 פֿאַר אידענטיפֿיצירן 27 א׳ס סוביעקט ווי משיח: אַן אַרגומענטירטע לייענונג קעגן דער איצטיקער מערהייט, געזאָגט קלאָר און זײַן משפּחה, און NASB אַנשטאָט פּרעזענטירט ווי באַשטימט. טעסט דריי איז שטאַפּל 2 אויף דער

(ס. איבערזעצער פֿון דעם לעצטן וואָרט'ן KJV האַלט זיך נישט אויף דער

וואָס דאָס באַשליסט און וואָס נישט

עס באַשליסט אַז דניאל 9:27 כולל צוויי ציפֿערן, וואָס איז גענוג צו צעברעכן דעם זיבן-יאָר-טראַקטאַט ראָם וואָס איז אָפהענגיק פון דעם וואָס עס זאָל זיין איינס.

עס אליין באַשליסט נישט ווען די העלפטן פון דער זיבעציקסטער וואָך פאַסירן. דאָס איז די אַרבעט פון דער קומענדיקער סעקציע — און עס איז ווערט צו זאָגן אַז די צוויי פֿראַגעס זענען צעשיידלעך. אַ לייענער קען אָננעמען אַלץ אין דעם סעקציע און נאָך אַלץ שטעלן די גאַנצע זיבעציקסטע וואָך אין דער צוקונפֿט. וואָס ער קען נישט טאָן איז ווייטער לייענען פסוק 27 ווי איין מענטש וואָס אונטערשרייבט און דערנאָך ברעכט אַ בונד, ווייל דער פסוק נעמט דעם נאָמען פון אַ צווייטן אַקטיאָר און דערנאָך באַשטראָפֿט אים.

דער ריס — די שווערסטע זאָך אין דעם בוך צו פֿאַרטיידיקן

מיר האָבן איצט אַלץ חוץ דעם טייל וואָס מאַכט דעם גאַנצן פריימווערק אַרבעטן, אַזוי לאָמיר עס אַרויס האָבן.

די זיבעציק וואָכן זענען 490 יאָר. ניין און זעכציק פון זיי זענען געלאָפֿן פון 458 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג ביז 26 נאָך דער ציווילער רעכענונג אָן איבעררייס. די זיבעציקסטע וואָך איז זיבן יאָר. פסוק 27 זאָגט אַז אַ בונד ווערט געשטאַרקט פֿאַר איין וואָך און עפעס פאַסירט אין מיטן דער וואָך — נאָך דריי און אַ האַלב יאָר.

דאס בוך זאָגט אז יענע וואָך איז די עבודה פון יאָשקע, 26 ביז 30 לספירה, ער האט פערזענלעך אויסגעפֿירט, און די צווייטע העלפט איז נאָך פֿאַר אונדז, און עס איז פֿאַר אונדז, זיינע צוויי עדות, צו דורכפֿירן.

וואָס מיינט אַז אַ ריס פֿון בערך צוויי טויזנט יאָר זיצט אינעווייניק פֿון אַ זיבן-יאָריקן פּעריאָד.

זאָג עס קלאָר, וויל אַ קריטיקער וועט: די איבעררייסונג איז פֿיר מאָל לענגער ווי די גאַנצע נבואה וואָס זי איבעררייסט. פֿיר הונדערט און ניינציק יאָר, באַשטימט ווי אַן איינהייט, מיט אַ צוויי טויזנט יאָר לאַנגן לאַך אין די לעצטע זיבן פֿון זיי. גאַרנישט אין דניאל 9 מעלדט אַזאָ ריס. עס איז נישטאָ קיין פסוק וואָס זאָגט און דעמאָלט וועט די ציילונג זיך אָפּשטעלן.

אַלזאָ, דאָ איז דער פאַל, און איר קענט עס אָפּשאַצן.

ערשטנס: פסוק 24 צווינגט אויף יעדן א סארט אומפארענדיקייט. וואס איר טוט מיטן ליידן פלאץ, דריי פון די זעקס באשטימטע צילן זענען נישט געשען. חזון און נבואה זענען נישט פארזיגלט. דאס הייליגסטע איז נישט געזאלבט. ווער עס זאָגט אז די זיבעציג וואכן זענען געענדיגט געווארן אין ערשטן יארהונדערט דארף מסביר זיין ווי אזוי א באשטימטער ציל האט זיך געענדיגט מיט א דריטל פון זיין ציל אויסגעשטאנען. די אומפארענדיקטע זאך איז נישט מיין אויסגעטראכטע זאך; עס איז אין טעקסט, און יעדע לייענונג דארף זיך דערמיט רעכענען. די פראגע איז נאר וואו די אומפארענדיקייט זיצט.

צווייטנס: דער טעקסט טיילט די וואָכן אַליין. גאָט האָט נישט געזאָגט "זיבעציק וואָכן." ער האָט געזאָגט זיבן וואָכן, און צוויי און זעכציק וואָכן, און דערנאָך באַהאַנדלט די לעצטע באַזונדער אין אַן אייגענעם פסוק. אַן איינציקע קאָנטינוויערלעכע שפּאַן דאַרף נישט ווערן געגעבן אין דריי שטיקער. די צעטיילונג איז אין פסוק 25 איידער יעדער איבערזעצער רירט עס אָן.

דריטנס: די נבואה איז קלאר וועגן א באזונדער פאלק און א באזונדערע שטאט. "זיבעציק וואכן זענען

באשטימט געווארן פאר דיין פאלק און דיין הייליגע שטאט. "נישט פאר דער וועלט. פאר ישראל און ירושלים. א זיגער באשטימט פאר א נאציע איז כאטש פארשטענדלעך ווי א זיגער וואס שטעלט זיך אפ ווען גאט'ס האנדלען דרייט זיך אנדערש וואו - און דער נייער טעסטאמענט באשרייבט פונקט אזא דריי, מיט גוים אריינגעפלאנצט און א טיילווייזע פארהארטעווען אויף ישראל "ביז די פולקייט פון די גוים איז אריינגעקומען." צי איר נעמט אן דעם ראם אדער נישט, איז עס נישט קיין אד-האק ערפינדונג באשאפן צו ראטעווען דניאל; עס איז פאולוס'ס אייגענער באריכט פון דער תקופה אין וועלכער מיר זענען

פערטנס, און דאָס איז די וואָס איך וואָלט געהאַלטן: יאָשקע האָט דעמאָנסטרירט אַן אומגעצייכנטן לעכער אין אַ נבואישן זאַץ, און האָט עס געטאָן במכוון.

אין שול אין נצרת האט מען אים איבערגעגעבן ישעיה און ער האט דאָס געלייענט

דער גייסט פון גאָט איז אויף מיר ווייל ער האָט מיך געזאַלט צו פרעדיגן די בשורה צו די אָרעמע. ער" האָט מיך געשיקט צו פאַרקלאָגן באַפרייאונג צו די געפאנגענע, און צוריקקער פון זעאונג צו די בלינדע, צו באַפרייען די וואָס זענען אונטערדריקט, צו פאַרקלאָגן דאָס גוטע יאָר פון גאָט. — לוקאַס 4:18-19

דערנאָך, זאָגט לוקאַס, "ער האָט פֿאַרמאַכט דאָס בוך, עס צוריקגעגעבן צום באַדינער און זיך "אָוועקגעזעצט" — און זיי געזאָגט, "הינט איז דער פסוק מקוים געוואָרן אין אַייערע אויערן

ער האָט זיך אָפגעשטעלט אין מיטן זאַץ. דאָ איז ישעיה 61:2 גאַנץ, מיטן פונקט וואו ער האָט פֿאַרמאַכט די מגילה אָנגעצייכנט:

אויצורופן דאָס גוטע יאָר פֿון גאָט — ער האָט זיך דאָ אָפגעשטעלט און דעם טאָג פֿון" נקמה פֿון אונדזער גאָט; צו טרייסטן אַלע וואָס טרויערן

איין פסוק. דריי קלאָזן. ער האָט געלייענט דעם ערשטן, זיי געזאָגט אַז עס איז מקוים געוואָרן יענעם טאָג, און זיך אָוועקגעזעצט פֿאַר דעם צווייטן — און דער טאָג פֿון נקמה איז נאָך אַלץ נישט געקומען

דאָס איז אַ ריס פֿון לפחות צוויי טויזנט יאָר צווישן צוויי זאַצן פֿון איין פסוק, וואָס איז נישט באַצייכנט מיט גאָרנישט אין העברעיש. מיר ווייסן אַז עס איז דאָרט נאָר ווייל גאָט האָט אויפֿגעהערט לייענען און זיך אָוועקגעזעצט

אַלזאָ, די טענה "נבואה אַרבעט נישט אַזוי" האָט אַן ענטפֿער, און די ענטפֿער איז אַז יאָשקע האָט עס אַזוי געלייענט אין דער עפֿנטלעכקייט און געזאָגט דער קהילה אַז ער האָט נאָר וואָס מקיים געווען די ערשטע העלפט פֿון אַ זאַץ וועמענס צווייטע העלפט איז נאָך געווען אויסגעשטאַנען. אויב אַ ריס קען פֿאַלן צווישן צוויי זאַצן פֿון איין פסוק, קען עס פֿאַלן צווישן צוויי העלפֿטן פֿון איין וואָך

וואָס יענע אָרגומענט טוט נישט. עס ווײַזט אַז אַ ריס איז מעגלעך אין נביאישער ליטעראַטור; עס ווײַזט נישט אַז דער ריס איז רעאַל, אָדער אַז עס איז צוויי טויזנט יאָר, אָדער אַז עס ענדיקט זיך אין 2027. ישעיה 61 מאַכט די אָפֿאָזיציע איבערלעבעוודיק. עס מאַכט נישט דעם פֿאַל

שטאַפֿל 3 דער ריס ווערט אויסגעשמועסט פון די אומפארענדיגטע צילן פון פסוק 24 און פארטיידיקט) דורך א פרעצעדענט. עס ווערט נישט געזאגט אין דניאל. אויב איר געפינט דאָס נישט צופרידנסטעלנד, רעאַגירט איר ריכטיק אויף די באַווייזן — דאָס איז אַן אויספיר, און איך האָב עס נישט פֿאַרשטעלט ווי (עפעס אַנדערש)

איין זאך אונטערשיידט יא די ווערסיע פון דעם גאפ אין דעם בוך פון דער מער אומקלארער סארט. עס האט ענדעט. דער גאפ גייט פון פסח יאר 30 לספירה ביזן זיבן און צוואנציגסטן אפריל, 2027. דאס איז א טענה מיט צוויי דאטומען, און איינע פון זיי איז נאנט גענוג צו זיין

פאלש אין פובליק אינערהאלב א יאר. א גאפ טעאריע וואס קען ווערן געטשעקט איז אן אנדערע סארט זאך ווי א גאפ טעאריע וואס נאר אבזארבירט וואס אימער די היסטאריע גיט

וואָס קאָפיטל 8 גיט אונדז

- זיבעציק זיבן זענען 490 יאר, און די זיבן זענען יארן. (שטאָפּל 2 — די העברעישע, און כמעט-וניווערסאַלע הסכמה.)
- זעקס צילן זענען באשטימט פאר דער תקופה; דריי זענען אומצווייפלדיק דערגרייכט, איינס איז טענה'באר, צוויי זענען קלאר נישט. די סעקווענץ איז אומפארענדיגט אויף קיין לייענונג. (שטאָפּל 2.)
- דער דעקערט איז ארתחשסתעס'ס באפעל צו עזרא, 458 פאר דער ציווילער רעכענונג. (שטאָפּל 2, מיט 457 פאר דער ציווילער רעכענונג א לעבעדיגע אלטערנאטיוו — אנעקס ה.)
- פאר דער ציווילער רעכענונג $483 + 26 =$ יאר 458. (שטאָפּל 1 אַריטמעטיק 458 וואָס רוט אויף דער דאַטום פון דער אויבנדערמאָנטער שטאָפּל 2 דעקערט — ענדערט דעם דעקערט און די סומע באַוועגט זיך מיט אים.)
- אז 26 לספירה איז אויך דאס יאר פון דער געזאלבונג ביים ירדן. (שטאָפּל 3, און באזונדער: עס רוט אויף דער מינאריטעט קא-רעגענץ רעכענונג פון טיבערוס' פופצנטן יאר, דערמאנט אין קאפיטל 7 און נאכאמאל דא. די אריטמעטיק און די אידענטיפיקאציע זענען צוויי טענות און זיי פאלן אפ זעלבשטענדיג.)
- נאך די צוויי און זעכציג וואכן — נישט ביי — ערלויבט די דריי און א האלב יאר פון דער געזאלבונג ביזן קרייץ. די צאל איז גענוי; דער פארבינדונג איז קיינמאל נישט געווען א מאס. (שטאָפּל 2.)
- דניאל 9:27 אנטהאלט צוויי פיגורן, נישט איין — א נייער אגענטיוו סוביעקט ווערט דערמאנט אין דער צווייטער העלפט. (שטאָפּל 2.) אז די צווייטע פיגור איז דער מאן אויף און איר NASB וועמען די באשטימטע פארניכטונג פאלט איז שטאָפּל 2 אויף די פאמיליע, און האלט זיך נישט אויף די קינג דזשעימס איבערזעצונג פון די לעצטע ווארט פון פסוק.
- דער בונד ווערט פארשטארקט, נישט אפגעשניטן. משיח באשטעטיגט אן עקזיסטירנדיקן בונד מיט די פילע; ער אונטערשרייבט נישט קיין זיבן-יעריגן אפמאך. (שטאָפּל 3, און די לייענונג פון דעם בוך קעגן דער איצטיקער מערהייט.)
- דער פרינץ וועמענס מענטשן האָבן חרובֿ געמאַכט די שטאָט האָט געהערט צום ערשטן יאָרהונדערט — טיטוס אָדער דער גאָט וועמענס משפט עס איז געווען. נישט קיין פיגור נאָך אין דער צוקונפֿט. (שטאָפּל 3, און דער אַרגומענט איז נישט אָפהענגיק פֿון וועלכער.)
- דריי און אַ האַלב יאָר פֿון דער זיבעציקסטער וואָך בלייבן נישט באַדינט. (שטאָפּל 3 — די ריס.)

די רעשט פון דעם בוך איז וועגן ווען יענע דריי און א האלב יאר הייבן זיך אן

קאָנווערגענץ — IV טייל

נאך צוויי זייגערס, און אן אוידיט פון וואס פיר אפמאכן זענען ווערט

קאפיטל 9 — פיר זייגערס, איין יאר

צוויי זייגערס לויפן שוין זינט קאפיטל 6. דאס קאפיטל הייבט אן נאך צוויי, און טוט דאן עפעס וואס רוב ביכער פון דעם סארט טוען קיינמאל נישט: עס פרעגט וויפיל פיר אפמאכן זענען ווערט ווען מען קוקט פון וואו יעדע איינע באקומט אירע טיילן.

די קורצע ווערסיע, אזוי איר וויסט וואו מיר ענדיגן. צוויי פון די פיר זייגערס זענען ווערט א סך. איינס איז ווערט עפעס. איינס איז די שוואכסטע זאך אין דעם בוך און איך וועל עס אליין ראנגירן לעצט אנשטאט .לאָזן אַ רעצענזענט עס טאָן פֿאַר מיר.

וואו מיר זענען שוין

:פֿון קאפיטלען 6 און 7, בקיצור

ישראל. יחזקאל 4 באשטימט 390 יאָר. זיי לויפן פאָרויס פון דער דורכגעפאלענער אַשורישער באַלאַגערונג פון 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג און שטאַרבן אין 311 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג אָן קיין תשובה. ויקרא 26 פֿאַרמערט דעם אורטייל מיט זיבן. $2730 = 7 \times 390$, אָפּגעדינט פאָרויס פון דער באַלאַגערונג. 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג $+ 2730 = 2030$ נאָך דער ציווילער רעכענונג.

יהודה. יחזקאל 4 באשטימט 40 יאָר. זיי לויפן פון דער צלייבונג אין יאָר 30 נאָך דער באַלאַגערונג ביז דער באַלאַגערונג אין יאָר 70 נאָך דער באַלאַגערונג אָן קיין תשובה. ויקרא 26 פֿאַרמערט זיך, און דערנאָך פֿאַרמערט זיך ווידער. $1960 = 7^2 \times 40$, געדינט פאָרויס פֿון דער באַלאַגערונג. יאָר 70 נאָך דער באַלאַגערונג $+ 1960 =$ יאָר 2030 נאָך דער באַלאַגערונג.

.איצט די אנדערע צוויי

דער דריטער זייגער — צוויי טעג, און פערציק יובל

:הושעא רעדט פֿאַר אַ פֿאַלק אונטער משפט וואָס האָבן זיך נאָך נישט אומגעקערט

קומט, לאַמיר זיך אומקערן צו גאָט. ווייל ער האָט אונדז צעריסן, אָבער ער וועט אונדז היילן; ער האָט" אונדז פאַרוואונדעט, אָבער ער וועט אונדז פאַרבינדן. ער וועט אונדז לעבעדיק מאַכן נאָך צוויי טעג; ער וועט אונדז אויפשטעלן אויפן דריטן טאָג, כדי מיר זאָלן לעבן פֿאַר אים." — הושע 2-6:1

צוויי טעג, דערנאָך דער דריטער. געלייענט ווי געוויינטלעכע טעג איז עס אַ משל וועגן אַ שנעלער אויפהיילונג, און דאס איז אַ לעגיטימע לייענונג.

לייענט נבואיש, איז עס אַ שפּאַן — און פעטרוס גיט די קאָנווערזשאַן קורס וואָס מאַכט עס :איינס

אָבער לאָזט נישט דעם איין פֿאַקט אַנטלויפן פון אייער אויפמערקזאַמקייט, באַליבטע, אַז ביי גאָט איז" איין טאָג ווי טויזנט יאָר, און טויזנט יאָר ווי איין טאָג." - 2 פעטרוס 3:8

צוויי טעג איז צוויי טויזנט יאָר. די צוריסונג האט זיך אנגעהויבן ווען די נאציע האט אפגעווארפן איר משיח און איר הויז איז געבליבן פארלאזט; די אויפלעבונג קומט צוויי טויזנט יאָר שפעטער, און דער דריטער טאג — די טויזנט יאָר — קומט דערנאָך.

.לספירה + 2000 יאָר = 2030 לספירה 30

עס איז דא א צווייטע וועג צו ציילן דעם זעלבן שפּאַן וואָס לאַנדט אידענטיש, און עס איז ווערט אַ זאָץ ווייל עס איז געבויט פון תורה אלא ווי פון אַ משל. ויקרא כ"ה שטעלט א יובל ביי פופציק

יאר - זיבן שבת-יאָר ציקלען און דערנאך א פופציקסטער, אין וועלכן חובות ווערן אפגעשאפן, שקלאָפן באפרייט, און לאַנד צוריקגעגעבן צו זיין אַריגינעלן באַזיצער. פערציק יובל איז צוויי טויזנט יאר, און פערציק איז די צאָל פון די שריפט פאר א צייט פון פראָבע.

צוויי טויזנט יאר פון פרובירן, וואָס ענדיגן זיך מיטן באַפרייען וואָס איז פאַרפאלן געוואָרן. דאָס איז דער סיבה פאַר וואָס אַ יובל איז. צי איר קומט אָן צו דער צאָל דורך הושעאָס צוויי טעג צי דורך פערציק יובלים, איר קומט אָן אין 2030.

שטאַפּל 3. די טאָג-פאַר-א-טויזנט לייענונג פֿון הושע איז טיפּאָלאָגיש, נישט געזאָגט. פעטער'ס שורה) איז וועגן גאָט'ס באַציונג צו צייט, נישט אַ דעקאָדער רינג, און פֿאַרזיכטיקע לייענער נוצן עס מער פֿאַרזיכטיק ווי איר האָב דאָ. די זייגער איז אַן אַרגומענט פֿון מוסטער, און איר האַלט עס מער לויז ווי די (צוויי פֿריער.

דער פערטער זייגער — די דור, און די טענה וואָס איר וועל מאַכן פֿאַר דיר

יאָשקע, נאָך דעם משל פֿון דעם פֿינגער:

אמת זאָג איר אייך, די דור וועט נישט פֿאַרגיין ביז אַלע די זאָכן וועלן געשען. — מתיא 24:34

און די לענג פון א דור, פון משה'ס מזמור:

וואָס שייך די טעג פֿון אונדזער לעבן, זיי אַנטהאַלטן זיבעציק יאָר, אַדער אויב צוליב שטאַרקייט, אַכציק יאָר. — תהילים 90:10

אַלזאָ: עפעס אַ געשעעניש הייבט אָן אַ דור, און אַכציק יאָר שפּעטער איז די דור וואָס האָט עס געזען נאָך נישט אַוועק.

די געשעעניש וואָס דאָס בוך ניצט איז נישט די וואָס רובֿ לערער ניצן. דעם 23סטן יאָנואַר 1950, האָט די כנסת געשטימט מיט 60 קעגן 2 צו דערקלערן ירושלים די הויפטשטאָט פֿון ישראל.

לספירה 1950 + 80 = 2030.

איצט, איידער איר ברענגט עס אויף, דאָ איז די טענה, און זי איז אַ שטאַרקע.

יעדער אנדערער ניצט 1948. ישראל איז ווידערגעבוירן געווארן אלס א נאציע דעם 14טן מיי 1948, און אויב עפעס א מאדערנע געשעעניש האט אנגעהויבן א נביאישע דור, איז דאס דער קלארער קאנדידאט. און 1948 גיט נישט 2030. עס גיט 2028.

ערגער ווי דעם. לאָמיר שטעלן דעם גאַנצן גריד אויף דער בלאַט, אַריינגערעכנט די צעלן וואָס מאַכן מיר שעמעוודיק:

אַנהייב פון געשעעניש	יאָר + 70	יאָר + 80
ישראל ווידערגעבוירן — 14טן מיי 1948	שׁוין פארביי · 2018	2028
כנסת דערקלערט ירושלים די הויפטשטאָט — 23 יאָנואַר 1950	שׁוין פארביי · 2020	2030
ירושלים ווידער פאראייניגט — יוני 1967	2037	2047

זעקס מעגלעכע קאָמבינאַציעס. פונקט איינע פון זיי פראָדוצירט 2030, און דאָס איז די וואָס דאָס בוך ניצט.

דאָס איז די איינציקע מערסט פאַרוואַנדבאַרע זאַך אין דעם בוך, און עס איז נישטאָ קיין קלוגע ענטפֿער דערצו. ביידע פֿרייע ברירות — וועלכע געשעעניש, און וועלכע פֿון די צוויי לעבנס־שפּאַנען פֿון תהילים — מוזן מיר פֿאַלן, און זיי טוען דאָס. אויב איך וואָלט אַיך געזאָגט אַז די שאַנסן דערקעגן זענען אַסטראָנאָמיש, וואָלט איך אַיך באַליידיקט, ווייל די גענויע באַשרייבונג איז אַז אַ צוויי־פאַראַמעטער זייגער האָט געטראָפֿן אַ ציל און עס זענען געווען זעקס וועגן עס צו שטעלן.

איך קען דיר געבן משינע סיבות, און איך וויל אַז דו זאָלסט זיי אָפּוועגן וויסנדיק וואָס מען בעט זיי צו טראָגן.

פארוואס די שטאָט אנשטאט די נאָציע. די רעדע אויף דער אַליוועס איז וועגן ירושלים, נישט וועגן שטאָטשאַפֿט. די תלמידים פרעגן וועגן די בית המקדש געביידעס. יאָשקע ענטפֿערט מיט ירושלים אַרומגערינגלט מיט אַרמייען, און לוקאַס רעקאָרדירט די זייגער וואָס ער טאַקע נעמט דעם נאָמען: "ירושלים וועט ווערן צעטראַטן אונטער פֿיס דורך די גוים ביז די צייטן פון די גוים וועלן מקוים ווערן" (לוקאַס 21:24). די זאַך וואָס ווערט געמאַסטן איז גוים הערשאַפט איבער דער שטאָט. אַ נאָציע קען ווערן ווידערגעבוירן בשעת איר הויפטשטאָט בלייבט אונטער פרעמדער אַדמיניסטראַציע - און אין 1948 איז ירושלים געווען פונקט דאָס, צעטיילט, מיט דער אַלטשטאָט אין יאָרדאַנישע הענט און די אינטערנאַציאָנאַלע קהילה וואָס האָט געדריקט פֿאַר דער שטאָט צו ווערן אינטערנאַציאָנאַליזירט. די כנסת שטימען אין יאָנואַר 1950 איז געווען דער אַקט וואָס האָט געענדיקט די פראַגע וועמענס הויפטשטאָט עס איז געווען.

פארוואס אַכציק און נישט זיבעציק. תהילים 90 גיט ביידע, און עס גיט זיי ווי אַ קייט מיט אַ באַדינגונג: זיבעציק, "אָדער אויב צוליב שטאַרקייט, אַכציק." אַכציק איז די אויסערלעכע גרענעץ לייענען מתי כ"ד:ל"ד אז עס וועט נישט פארגיין — די דור איז נאך דא ווען עס פאסירט — טענה'ט מען פארן אויסערן גרעניץ אנשטאט דעם אינערלעכן. נעמט זיבעציג און די דור איז שוין פארביי.

דאָס זענען עכטע אַרגומענטן. זיי זענען אויך, קלאַר, אַרגומענטן וואָס קומען צום ענטפֿער וואָס איך וויל, און איך וועל נישט טאָן ווי איך וואָלט זיי געפֿונען אויב 1950 פלוס אַכציק וואָלטן 2041 געבראַכט.

(שטאַפל 3 צוויי פרייע פאַראַמעטערס, זעקס קאָמבינאַציעס, איין טרעף)

די זעלבשטענדיקייט אוידיט — דער טייל וואָס רובֿ ביכער ווי דאָס לאָזן אויס

דאָ איז די פֿראַגע וואָס אַ פֿאַרזיכטיקער לייענער זאָל פֿרעגן. איך פֿרעג זי ערשט

?זענען די פיר זייגערס טאקע אומאפהענגיק

עס איז זייער וויכטיג. פיר אומאפהענגיקע עדות וואס שטימען צו איז שטארק. פיר באריכטן וואס גייען אלע צוריק צו איין מקור זענען בכלל נישט פיר עדות - זיי זענען איין עדות וואס ווערט איבערגעחזרט, און די הסכמה צווישן זיי זאגט דיר כמעט גארנישט.

.לאַזט מיך אויסלייגן פֿון וואָנען יעדע זייגער באַקומט זיינע טיילן

אינטערפרעטאַטיווע טריט וואָס עס היסטאָרישער אַנקערטעקסטועלע מקור זייגער	לינקס/רעכטס לייענען · געדויער לייענען בק באַלאַגערונג 701 · יחזקאל 4 ויקרא 26 ישראל	לינקס/רעכטס לייענען · געדויער לייענען לספירה קרייציונג 30 · יחזקאל 4 יהודה
---	---	--

באַלאַגערונג אַנקער	· טיבעריוס · באַלאַגערונג אין יאָר → רעכענונג 70 נאָך דער ציווילער רעכענונג	ויקרא 26
א טאג-פאר-א-מיטלעניום לייענען לספירה קרייציגונג 30	הושע 2 · 6:2 פעטרוס 3:8	יוביליי
שטאַט-נישט-נאַציע אַכציק-נישט-זיבעציק	· כנסת שטימען 1950 תהילים 90:10 מתיא 24:34	דור

.איצט ליינט די איבערלאַפונגען ווייל עס זענען דריי און זיי זענען נישט קליין

ישראל און יהודה טיילן זייער גאנצע ראם. ביידע קומען פון יחזקאל ד', ביידע ווערן געמערט מיט ויקרא כ"ו, און ביידע זענען אפהענגיק פון די זעלבע דריי אויסטייטשנדיקע טריט. זיי זענען נישט צוויי עדות. זיי זענען איין ראם וואס ווערט אנגעווענדט צוויי מאל.

יהודה און די יובל זייער טיילן אן אנקער. ביידע הייבן זיך אן פון דער צלייבונג אין יאר 30 לספירה. אויב יענע דאטום איז נישט ריכטיג — און קאפיטל 7 האט איין געזאגט אז עס באטרעפט א מינאריטעט רעכענונג פון טיבעריוס'ס פופצנטן יאר — דאן רירן זיך צוויי פון די פיר זיגערס צוזאמען.

.נאָר די דור זיגער איז גאָר אומאַפהענגיק פֿון די אַנדערע. און זי איז די שוואַכסטע פֿון די פֿיר

דאָס איז אַן אומבאַקוועמע זאַמלונג פון פאַקטן און עס טוט עכטן שאַדן צו דער פראַזע " פיר אומאַפהענגיקע זיגערס". איך האָב שוין גענוצט די פראַזע. זי איז געווען צו שטאַרק, און איך לאָז זי דאָ אָפּ.

?נו, וואָס איז טאַקע ווערט די קאָנווערגענץ

.ווייניקער ווי פיר עדות. מער ווי גארנישט. דא איז וואס איז געבליבן

ישראל און יהודה זענען איין פריימווערק וואס ווערט צוויי מאל גענוצט — אבער די צוויי אנווענדונגען טיילן כמעט קיין איינגאבעס נישט. פארשידענע זאך לענג, 390 און 40. פארשידענע אנקערס זיבן יארהונדערטער אפגעטיילט, געגרינדעט פון נישט-פארבונדענע געשעענישן דורך נישט-פארבונדענע ארגומענטן. פארשידענע נומערן פון מולטיפליקאציעס, איינס און צוויי. פארשידענע געמערטע טערמינען, 2730 און 1960.

דאָס איז נישט צוויי עדות צו אַ פאַקט. דאָס איז אַ קאָנסיסטענץ קאָנטראָל אויף אַ ראָם — און קאָנסיסטענץ קאָנטראָלן זענען ווערט עפעס עכט. אויב די לינקס/רעכטס לייענונג פון יחזקאל 4 איז געווען פאַלש, אַדער די געדויער לייענונג פון ויקרא 26 איז געווען פאַלש, איז נישטאָ קיין סיבה פאַרוואָס די ראָם זאָל פראָדוצירן דעם זעלבן יאָר צוויי מאָל פון אינפוטס וואָס זענען אַזוי אַנדערש. עס קען האָבן פראָדוצירט 2030 און 1990. עס קען האָבן פראָדוצירט 2420 און 2030. קאָפיטל 7 האָט אַיך געוויזן פונקט ווי גרינג עס טוט, ווען דער אַנקער ווערט באַוועגט.

דער יובל זיגער לייגט צו אביסל און נישט צו פיל, ווייל ער איז באזירט אויף דעם זעלבן צלויציגונג דאטום ווי יהודה'ס זיגער. וואס ער טראָגט ביי איז אן אנדער סארט לאַגיק - טיפּאָלאָגיש אלא ווי יורדיש - וואָס קומט אָן אין דעם זעלבן יאָר. באַשטעטיקונג פון אן אנדער דיסציפלין איז עפעס ווערט, אָבער עס איז נישט קיין צווייטער מוסטער.

.די דורות זיגער לייגט צו ווייניגער, צוליב דער סיבה וואָס איז אויבן דערמאָנט געוואָרן

אַלזאָ די גענויע אויסזאָג פֿון דעם אַרגומענט איז נישט אַז פֿיר אומאַפהענגיקע זייגערס זענען אַלע מסכים . עס איז דאָס:

איין ראָם, גענומען פֿון צוויי קאָפיטלעך תורה און נבואה, געווענדט צוויי מאָל מיט גאָר אַנדערע אינפֿאַרמאַציע, פּראָדוצירט דאָס זעלבע יאָר ביידע מאָל — און צוויי וויטערע ליניעס פֿון לאַגיק, איינע טיפֿאַלאָגישע און איינע שוואַכע, קומען אָן צום זעלבן אָרט.

דאָס איז אַ שוואַכערע טענה ווי די אויף דער הינטערשטער דעקל פון רובֿ נבואה ביכער. עס איז אויך אמת, און אַן אמתע קלענערע טענה האַלט לענגער ווי אַן אימפרעסיווע איבערגעטריבענע. אַ ליינער וואָס וועט קאָנטראָלירן דעם קאָפיטל וועט געפֿינען אַז איך האָב שוין געזאָגט דאָס ערגסטע דערפון.

ראַנגקינג מיין אייגענע באַווייזן

ווייל נישט אַלע פֿיר פֿאַרדינען די זעלבע וואָג, און דאָס צו זאָגן איז נוצלעך ווי אַ טאַבעלע פֿון פֿיר גלייכע רייען:

פארוואס שטאַרקייט	זייגער
נומערן געגעבן אין טעקסט, אנקער גוט באשטעטיקט אין 701 פאר דער ציווילער רעכענונג, קיין אפהענגיקייט אויף נייער טעסטאמענט כראנאלאגיע. שטייט אדער פאלט אויף יחזקאל 4 און ויקרא 26 אליין.	ישראל 1
דער זעלביקער ראָם, גאָר אַנדערע אינפֿאַרמאַציע. פֿאַרשוואַכט דורך זיין אַפהענגיקייט פֿון דער צלייבונג אין יאָר 30 נאָך דער ציווילער רעכענונג, וואָס רוט אויף אַ מינאַריטעט־רעכענונג.	יהודה 2
אן אנדערע סארט לאַגיק וואָס דערגרייכט דעם זעלבן יאָר — אָבער מיטלמעסיק טיפֿאַלאָגיש, און טיילט יהודה'ס אַנקער.	יוביליי 3
צוויי פרייע פאראמעטערס, זעקס גלייבלעכע קאמבינאציעס, איין טרעף. אריינגערעכנט פאר פולשטענדיגקייט, נישט פארלאזט אויף.	דור 4

אויב קאפיטלען 4 און 5 פאלן אויס, גייען די אויבערשטע צוויי צוזאמען און דאס בוך איז פארטיג. אויב די טיבעריוס רעכענונג פאלט דורך, רירן זיך די צווייטע און דריי זייגערס און נאר ישראל בלייבט שטיין אויף 2030. אויב די דור זייגער איז פאַלש, ענדערט זיך גאַרנישט אַנדערש.

דאָס איז די פאַקטישע אַפהענגיקייט סטרוקטור, און איצט קענט איר מיר צו איר האַלטן.

וואָס קאָפיטל 9 גיט אונדז

- הושעא'ס צוויי טעג פלוס פעטרוס'ס טויזנט-יעריגער טאג גיט 2000 יאר פון דער צלייבונג. 30 לספירה = 2000 + 2030. (שטאַפּל 3 — טיפֿאַלאָגיש.)
- פערציק יובילייען פון פופציק יאר איז די זעלבע 2000, דערגרייכט דורך ויקרא 25. אנשטאט (שטאַפּל 3)

- א דור פון אַכציק יאָר זינט דער כנסת'ס דערקלערונג פון ירושלים אַלס הויפטשטאָט. $2030 = 80 + 1950$. (שטאַפל 3 — זעקס מעגלעכע סעטינגס, איין טרעף, און די גריד איז געדרוקט אויבן).
- די פיר זייגערס זענען נישט פיר אומאפהענגיקע עדות. ישראל און יהודה טיילן א ראם; יהודה און די יובל זייגער טיילן אן אנקער; נאר די דור זייגער איז אומאפהענגיק. (געזאגט ווייל עס איז אמת, און ווייל א לייענער וואלט עס סיי ווי געפונען).
- וואָס בלייבט איבער איז איין ראָם וואָס איז צוויי מאָל געווענדט געוואָרן מיט פֿאַרשידענע אינפֿאַרמאַציע וואָס לאַנדט צוויי מאָל אין דעם זעלבן יאָר, באַשטעטיקט טיפֿאַלאָגיש. דאָס איז דער אַרגומענט, אויסגעדריקט אין זיין פֿאַקטישער גרייס.

דער נעקסטער קאפיטל הערט אויף צו פרעגן וועלכן יאר און הייבט אן צו פרעגן וועלכן טאג

קאפיטל 10 — פסח 2030: דער עקספיראציע דאַטע

ביז דאָ האָט דאָס בוך זיך געטענהט וועגן אַ יאָר. פֿון דאָ טענהט עס וועגן טעג, און דער סטאַנדאַרט פֿון באַווייז מוז אַקאָרדינגלי העכער ווערן. אַ יאָר איז אַ גרויסע ציל. אַ טאָג איז נישט. דאָס קאָפיטל טוט איין זאָך: עס נעמט יהודה'ס זייגער, וואָס פֿאַרפֿאַלט אין 2030, און פֿרעגט וווּ אין 2030 זי פֿאַרפֿאַלט.

די זייגער איז שטענדיק געווען סעודה צו סעודה

גיי צוריק צו ווי אזוי יהודה'ס אורטייל איז געמאסטן געווארן

די פערציק יאר זענען געלאפן פון דער צלייבונג ביז דער באַלאַגערונג — און ביידע עקן פון יענעם צייט-שפּאַן זענען פסח. יאָשקע איז געצלייבט געוואָרן ביי פסח אין יאָר 30 לספירה. טיטוס האָט פֿאַרמאַכט די ווענט פֿון ירושלים ביי פסח אין יאָר 70 לספירה, ווען די שטאָט איז געווען פֿול מיט יום-טובֿ פילגרימס, וואָס איז פונקט פאַרוואָס די באַלאַגערונג וואָס איז געקומען דערנאָך איז געווען אַזוי קאָנטראַסטראָפֿיש ווי זי איז געווען.

פֿעסט צו פֿעסט, פֿערציק יאָר. דאָס איז נישט עפעס וואָס איך האָב אויפֿגעצוואונגען אויף דער שפּאַן; דאָס איז וואָס די צוויי געשעענישן זענען.

אַזוי ווען ויקרא כ"ו פֿילפֿאַלט דעם אורטייל און דער פֿילפֿאַלטיקער טערמין ווערט געדינט פֿאַרויס פֿון דער באַלאַגערונג, ווערט עס געדינט פֿון אַ פסח. און 1960 יאָר שפעטער פֿאַרענדיקט עס זיך ביי אַ פסח.

פסח 70 + 1960 יאָר = פסח 2030.

קאפיטל 7 האט פעסטגעשטעלט דאס יאר. וואס עס האט נישט פעסטגעשטעלט — און איך האב דאס אנגעצייכנט אויף דער ערשטער בלאט פונעם בוך אנשטאט עס דורכצולאזן — איז וועלכער טאג פון פסח צייט. דאס איז די ארבעט פון דעם קאפיטל, און עס איז א ווייטערדיגער שריט, נישט א קאנסעקווענץ פון דער אריטמעטיק.

פסח איז א צייט, נישט קיין טאג

דאָ ווערן רובֿ באַהאַנדלונגען שלאָפיק, לאַזט מיר זיין גענוי וועגן וואָס די תורה זאָגט טאָקע.

אין ערשטן חודש, אום פערצנטן טאג פונעם חודש ביי נאכט איז דער פסח פאר גאט. דערנאך אום" פופצנטן טאג פונעם זעלבן חודש איז דער יום טוב פון מצות פאר גאט; זיבן טעג זאלט איר עסן מצות. אום ערשטן טאג זאלט איר האבן א הייליגע צוזאמענקונפט; איר זאלט נישט טאן קיין שווערע ארבעט.

אבער זיבן טעג זאלט איר ברענגען א פייער קרבן פאר גאט. אום זיבעטן טאג איז א הייליגע צוזאמענקונפט; איר זאלט נישט טאן קיין שווערע ארבעט. — ויקרא כג:ה-ח

אַזוי די סעזאָן האט אַ פאַרעם

וואָס עס איז	טאָג פֿון ערשטן חודש
פסח — דאָס לאַם וואָס מען האָט געשאַכטן ביי דער פאַרנאָכט	י"ד ניסן
אומגעזייערטע ברויט הייבט זיך אָן · הייליקע צוזאַמענקונפט	ט"ו ניסן
די צווישן־טעג	ניסן 16-20
זיבעטער טאָג פֿון מצות · הייליקע צוזאַמענקונפֿט	ניסן 21

אכט טעג פון שחט'ן דעם לאם ביזן שליסנדיקן צוזאמענקום. שמות י"ב:ט"ז גיט דעם זעלבן ראם: א הייליקע פארזאמלונג אום ערשטן טאג "און נאך א הייליקע פארזאמלונג אום זיבעטן טאג." די צייט איז איינגעטיילט אין ביידע עקן.

פסח 2030" נעמט דעריבער אַן אַכט טעג, נישט איין. ווער עס זאָגט אַיך אַז אַ נבואישע פּעריאָדע" ענדיקט זיך "אין פסח" און גיט אַיך דערנאָך אַן איינציקע דאָטע, האָט איבערגעלאָזט אַ שריט. דאָ איז דער שריט.

פארוואס דער אורטייל עקספירירט ביים סוף פון דער סעזאָן, נישט ביים אָנהייב

אַ זאָץ עקספירירט ווען ער איז פֿאַרטיק. דאָס איז דער גאַנצער אַרגומענט אין איין שורה, אָבער עס פֿאַרדינט מער ווי איין שורה ווייל די אַלטערנאַטיווע איז נישט נאָריש.

דער אַרגומענט פֿאַר 14 ניסן — דער טאָג וואָס מען שחט דאָס לאַם, דער יאָרטאָג פֿון ביידע דער צלייביקונג און דעם אָנהייב פֿון דער באַלאַגערונג — איז אַז דאָס איז דער טאָג וואָס די צוויי ענדפונקטן פֿון דער שפּאַן שטימען פונקט איבער.

פסח ביז פסח, י"ד ניסן ביז י"ד ניסן, איז די ריינסטע מעגלעכע לייענונג פון אַ סעודה-צו-סעודה ציילונג. אויב איר ווילט אַ ריין מעכאַנישע ענטפֿער, דאָס איז עס, און עס גיט 17טן אַפּריל 2030.

דער אַרגומענט פֿאַר 21 ניסן איז אַז די זאָך וואָס ווערט געציילט איז נישט קיין יאָרטאָג נאָר אַ טערמין פֿון שטראָף, און טערמינען ענדיגן זיך ביי זייער ענדע.

און עס איז דא עפעס באַזונדערס וועגן דעם זיבעטן טאָג פון מצות וואָס מאַכט עס דעם פּאַסיקן סוף פֿאַר אַ אורטייל פון קנעכטשאַפט.

ישראל איז ארויס פון מצרים דעם פופצנטן. זיי האבן נישט אויפגעהערט צו זיין אין געפאר דעם פופצנטן. פרעה האט געטוישט זיין מיינונג, די וואגן זענען געקומען נאך זיי, און ישראל איז געשטאנען פארשפארט קעגן דעם וואסער. עס איז געווען דעם זיבטן טאג פון יום טוב — לויט לאנגע יידישע רעכענונג, 21 ניסן — אז דער ים האט זיך געעפנט, ישראל איז אדורך, און דאס וואסער האט זיך פארמאכט איבער דער ארמיי הינטער זיי.

דער פופצנטער איז דער טאָג וואָס זיי זענען אַרויסגעגאַנגען. דער איין און צוואנציקסטער איז דער טאָג וואָס די מאַכט פון דעם אונטערדריקער איבער זיי איז געענדיקט געוואָרן. איינס איז אַפּפּאָרן; דער צווייטער איז דער סוף פון דער פֿאַרפֿאַלגונג.

די שריפט צייכנט אַן דעם צווייטן מיט אַן אייגענעם הייליקן צוזאַמענברוך, וואָס איז אַ מאָדנע זאָך צו טאָן פֿאַר אַ געוויינטלעכן וואָך-סוף.

אַ אורטייל וואָס האָט זיך אָנגעהויבן ביי אַ באַלאַגערונג און לויפט 1960 יאָר עקספּירירט נישט אויף דעם יאָרטאָג פון דעם לאַמ'ס טויט. עס עקספּירירט אויף דעם טאָג וואָס די תורה האָט אָפּגעטיילט צו מאַרקירן אַז די אַלטע מאַכט האָט מער נישט קיין רעכט.

שטאַפּל 3. דאָס איז אַ טיפּאָלאָגישער אַרגומענט, און טיפּאָלאָגיע איז די וויכסטע סאַרט אַרגומענט) אין דעם בוך. אַ לייענער וואָס פרעפּערירט י"ד ניסן אויף דער באַזע אַז אַ סעודה-צו-סעודה צייל זאָל (שטימען מיט אירע ענדפונקטן ריזאַנירט גוט, און דער חילוק צווישן אונדז איז זיבן טעג

דער דאָטע

.איצט די קאַלענדאַרן, און זיי שטימען נישט גאַנץ איבער

ניסן (לעצטער טאָג פֿון 21 (אומגעזויערטע ברויט	י"ד ניסן (פסח)	אַבסערוואַציאָנעל — די קאַלענדאַר M2030
סטן אפריל 232030	טן אפריל 162030	
סטן אפריל 242030	טן אפריל 172030	רבינישער קאַלענדאַר

איין טאג אפגעטיילט. קאפיטל 2 האט אויסגעשמועסט פארוואס די צוויי קאלענדארן זענען אנדערש און מיט וויפיל איבער 2025-2030; פּרילינג 2030 איז איינס פון די יארן וואו דער אונטערשייד איז איין טאג.

.דאס בוך ניצט 24 אפריל 2030 — 21 ניסן לויטן פעסטן רבנישן קאלענדאר

דאָס איז נישט די ברירה וואָס קאָנסיסטענץ וואָלט פאַרויסגעזאָגט. דאָס בוך פֿאָלגט דעם אַבסערוואַציאָנעלן קאַלענדאַר אומעטום אַנדערש, און דער אַבסערוואַציאָנעלער קאַלענדאַר שטעלט דעם לעצטן טאָג פֿון מצות אויף 23 אַפּריל. ניצן דעם רבנישן דאָטום דאָ איז אַן אָפּוועקונג, און די סיבה איז פּראָקטיש אלא ווי פּרינציפּיעל: דער רבנישער דאָטום איז דער וואָס די ייִדישע וועלט וועט טאַקע האַלטן אין 2030, און דער אורטייל אונטער דיסקוסיע איז יהודה'ס. אַ דאָטום וואָס עקספּירירט דעם טאָג וואָס דאָס הויז פֿון יהודה היט דעם יום-טובֿ איז די פּאַסיקע חשבון פֿאַר אַ אורטייל וואָס ווערט אַרויסגעגעבן אויף דעם הויז פֿון יהודה

דאָס איז אַן אַרגומענט פֿון פּאַסיקייט, נישט פֿון מעטאָדע, און איר זאָלט עס אָפּוועגן ווי אַזוי. אויב איר בעפֿאַרצוגט דעם 23סטן אַפּריל, ווערט דער אינטערוואַל ביז יום תרועה 158 טעג אַנשטאָט 157, און גאָרנישט אַנדערש אין דעם בוך באַוועגט זיך נישט.

א נאטיץ וועגן דעם העברעאישן יאר, ווייל ס'איז גרינג זיך צו טוען פאלש, און מיין פריערדיקע ארבעט האט יא. פסח 2030 פאלט אין 5790. די האַרבסט-פעסטיגע טעג פון 2030 — יום תרועה און יום כיפור — פאלן אין 5791, ווייל דער העברעאישער ציווילער יאר דרייט זיך אין תשרי, צווישן זיי. פּרילינג 5791 איז פסח 2031. וואו דאס בוך באציט זיך צום יאר 6001 פון אדם הראשון אנפאנגענדיג אין תשרי 2030, דאס איז א באזונדערע רעכענונג פון די בריאה-יארן, און די צוויי ווערן קיינמאל נישט געמישט.

וואָס עקספּירירט, און וואָס נישט

איין קלערונג פארן קומענדיגן קאפיטל, ווייל די שפראך פון עקספּייער קען מען לייענען אלס

מער ווי עס מיינט

ווען יהודה'ס אורטייל ענדיגט זיך דעם 24סטן אפריל 2030, איז דאס נישט די צוריקקער פון משיח. דאס איז די ענדע פון א טערמין פון שטראף. די 1260 טעג פון צרות לויפן נאך אלץ — זיי האבן אנגעהויבן דעם 27סטן אפריל 2027 און ענדיגן זיך נישט ביז אקטאבער. די וועלט ענדערט זיך נישט דעם 24סטן אפריל 2030 אחוץ אז דאס מארקירט דעם גאר שנעלן אנפאנג פון די יידן'ס פינף חדשים פון סקארפיאן שטעכן דיסציפלין ביז זיי אינדיווידועל אננעמען יאשקען אלס משיח און האר

וואָס ענדיקט זיך איז דער זאץ: דער פֿאַרמערטער טערמין פֿון יחזקאל 4 און ויקרא 26, לויפֿט אויס צו זיין פֿולער לענג, מיט גאַרנישט איבערגעבליבן וואָס מען שולדיקט

און דעמאָלט גיט התגלות 9:5 פינף חדשים.

וואָס קאָפיטל 10 גיט אונדז

- יהודה'ס זיגער איז געלאפן פון יום טוב צו יום טוב — צלייבונג ביי פסח 30 לספירה, באַלאַגערונג ביי פסח 70 לספירה. (שטאַפל 2.)
- דער פארמערטער טערמין, געדינט פריער פון דער באַלאַגערונג, עקספירירט דעריבער ביי פסח. פסח. $1960 + 70 = 2030$. (שטאַפל 1 אַריטמעטיק אויף קאָפיטל 7'ס שטופ 3 אַנקער.)
- פסח איז אַן אַכט-טאָגיקע סעזאָן, פֿון י"ד ניסן ביז כ"א ניסן, אַפּגעטיילט מיט צוויי הייליקע צוזאַמענקונפֿטן. (שטאַפל 2 — ויקרא כ"ג:ה-ח, שמות י"ב:ט"ז.)
- דער אורטייל עקספירירט ביים סוף פון דער סעזאָן, 21 ניסן — דער טאָג ווען דער ים האָט זיך פֿאַרמאַכט איבער דער פֿאַרפֿאַלגנדיקער אַרמיי און די אַלטע מאַכטס פֿאַדערונג האָט זיך געענדיקט. (שטאַפל 3 — טיפֿאָלאָגיש. 14 ניסן איז אַ גלייכגעוויכטיקע אַלטערנאַטיוו און גיט 17 אפריל 2030.)
- כ"א ניסן ה'תשע"ט = 24 אפריל 2030 לויטן פעסטן רבנישן קאלענדאר; 23 אפריל לויטן אבזערוואציאנעלן קאלענדאר. דאס בוך ניצט דעם 24סטן אפריל, און די סיבה איז פאסיגקייט אנשטאט מעטאד. (שטאפל 2 אויף דער גיור, שטאפל 3 אויף דער אויסוואל.)
- גאַרנישט אַנדערש ענדיגט זיך אויף יענעם טאָג. די 1260 טעג גייען אָן ביז אַקטאָבער. (קלערונג.)

פינף חדשים שפעטער איז יום תרועה. דער נעקסטער קאָפיטל ציילט זיי

פון יאָר צו טאָג — V טייל

די מיקראָ-ציטיליניע: פינף חדשים, פיר ציילן, זיבן סעודות

קאפיטל 11 — די פינף חדשים

יהודה'ס אורטייל עקספירירט דעם 24סטן אפריל 2030. גאָט קערט זיך צוריק יום תרועה, דעם אָוונט פֿון 27סטן-28סטן סעפטעמבער 2030. צווישן די צוויי דאָטעס איז אַ פֿענצטער, און התגלות 9:5 מעסט עס.

און זיי איז נישט ערלויבט געווען צו הרגענען קיינעם, נאר צו פייניגן פאר פינף חדשים; און זייער פייניגן" איז געווען ווי די פייניגן פון א סקאַרפיאַן ווען ער שטעכט א מענטש. און אין יענע טעג וועלן מענטשן זוכן טויט און וועלן אים נישט געפֿינען; זיי וועלן בענקען צו שטאַרבן, און דער טויט אַנטלויפט פון זיי." — התגלות 9:5-6

פינף חדשים. דער אורטייל עקספירירט אין אפריל; דער האר קערט זיך צוריק פינף חדשים שפעטער.

אַזוי האָב איך עס געלערנט, און עס איז כמעט ריכטיק, און דאָס וואָרט כמעט איז די סיבה פֿאַרוואָס דאָס קאָפיטל עקזיסטירט.

צייל עס

טעג, אריינגערעכנט	צו	פֿון
157	סעפטעמבער 2030 · ערב יום תרועה 27סטן אפריל 2030	24סטן ניסן 21סטן

הונדערט זיבן און פופציק טעג.

נו, ווי לאַנג איז פינף חדשים? עס ווענדט זיך אין חודש, אַזוי נעמט יעדן גלייכגעוויכטיקן ענטפער:

טעג	רעכענונג
150	פינף 30-טאגיקע חדשים
~148	פינף לבנה חדשים (29.53 טעג)
153	פינף קאַלענדאַר חדשים, 24 אפריל ביז 24 סעפטעמבער
157	דאָס עכטע פֿענצטער

יעדע רעכענונג פון "פינף חדשים" פאלט אונטער דעם פֿענצטער, מיט צווישן פיר און ניין טעג.

דער נסיון דאָ איז ריזיק און איך וויל אים געבן אַ נאָמען איידער איך שטעל זיך קעגן אים. דער ריס איז קליין. איך קען שרייבן אַרום פינף חדשים און קיין ליענער אין טויזנט וואָלט נישט דורכגעפֿירט די ציפֿערן.

אבער דאס בוך האט אייך געבעטן אין קאפיטל 1 צו קאנטראלירן יעדע צייל, און א בוך וואס פרעגט אז מען קען נישט רונדן ווען רונדן איז באקוועם. זיבן טעג איז זיבן טעג.

די ענטפער וואָס וועט נישט טאָן

די קלאַרע אַנטלויף איז צו זאָגן אַז "פֿינף חדשים" איז אַ קיילעכדיקע ציפֿער — אַז גאָט האָט גערעדט אַפּראָקסימאַטיוו און מיר זאָלן אים נישט דריקן פֿאַר פינקטלעכקייט וואָס ער האָט נישט געגעבן.

עס איז דא עפעס ריכטיק אין דעם, און איך וועל צוריקקומען דערצו. אבער אלס אן ענטפער צו דעם פראבלעם פאלט עס דורך, און עס פאלט טייער דורך.

אויב "פֿינף חדשים" קען אויפנעמען א זיבן-טאגיקן טעות, קען אויך "1260 טעג". און די גאנצע צייט-ליניע פון דעם קומענדיגן קאפיטל איז אפהענגיק פון 1260 זיין גענוי צום טאג. אין דעם מאמענט וואס איך געב עלאסטיסיטי צו איין נבואישער נומער האב איך עס געגעבן צו אלע פון זיי, און מערץ 2027. ווערט ווייך צוזאמען מיט אלעס אנדערש. דאס איז א צו הויכער פרייז פאר זיבן טעג.

און יוחנן רונדט נישט אויף. דאָס איז דער טייל וואָס ענדיקט עס, און עס איז ענדיקט זיך פֿון זיין אייגענעם טעקסט.

יוחנן גיט די זעלבע פּערזאָנלעכע צוויי מאָל, אין צוויי פֿאַרשידענע איינהייטן:

זיי וועלן טרעטן אונטער די פֿיס די הייליקע שטאָט פֿאַר צוויי און פֿערציק חדשים. — התגלות 11:2... "זיי וועלן נביאות זאָגן פֿאַר צוועלף הונדערט און זעכציק טעג. — התגלות 11:3 "זיי וועט ווערן געפֿיטערט פֿאַר טויזנט צוויי הונדערט און זעכציק טעג. — התגלות 12:6 "די מאַכט צו האַנדלען פֿאַר צוויי און פֿערציק חדשים איז אים געגעבן געוואָרן. — התגלות 13:5

צוויי און פערציק חדשים. צוועלף הונדערט און זעכציק טעג. די זעלבע דריי און א האלב יאר, געגעבן ביידע וועגן, קאפיטלעך אפגעטיילט.

$$42 \times 30 = 1260.$$

גענוי. נישט אומגעפער. יוחנן'ס חדשים זענען דרייסיק-טאגיקע חדשים, און זיין קיילעכדיקע פֿאַרעם און זיין פינקטלעכע פֿאַרעם שטימען איבער מיטן טאָג. ער איז אַ שרייבער וואָס האָט דעמאָנסטרירט, אין זיין אייגענעם בוך, אַז ווען ער גיט אַ ציפער אין חדשים, קאָנווערטירט עס זיך צו טעג אָן אַ רעשט.

אַזוי אין יוחנן'ס באַנוץ, פינף חדשים איז 150 טעג. נישט "ארום 157". הונדערט און פופציק, פונקט, לויט דער אַריטמעטיק וואָס ער אַליין גיט.

וואָס מיינט אַז דער זיבן-טאָגיקער אונטערשייד איז נישט קיין ראָונדינג טעות. עס איז אַן עכטער אונטערשייד צווישן צוויי רעאַלע נומערן, און עס זאָגט אונדז עפעס.

וואָס עס דערציילט אונדז

ליינט ווידער התגלות 9:5, לאַנגזאַם, און באַמערקט וואָס עס זאָגט טאָקע

"און זיי איז נישט ערלויבט געווען קיינעם צו הרגענען, נאר צו פייניגן פינף חדשים"

דאָס איז אַן אויסזאָג וועגן ווי לאַנג די פייניגונג דויערט. דאָס איז אַ שיעור וואָס ווערט געשטעלט אויף די היישעריקן.

זיי מעגן פייניגן, זיי מעגן נישט הרגענען, און זייער ליצענץ לויפט פינף חדשים —

עס איז נישט קיין אויסזאג אז גאט קערט זיך צוריק ביים סוף פון די פינף חדשים. עס זאגט קיינמאל נישט דאס. איך האב געלייענט די דויער פון א געשעעניש ווי כאילו עס וואלט געווען א מעסטונג פון די פענצטער, און דאס זענען אנדערע זאכן.

די פֿענצטער איז 157 טעג. די יסורים זענען 150 טעג. די יסורים זיצט אינעווייניק אין

פֿענצטער.

גאַרנישט דאַרף מען אַפּרונדן, אויסציען אָדער זיך אַנטשולדיקן דערפֿאַר. די נומער איז געווען פֿינקטלעך די גאַנצע צייט; איך האָב פשוט געבעטן עס צו מעסטן עפעס וואָס עס האָט נישט געמאַסטן.

?וואו אינעווייניק אין פענצטער

די פסוק זאגט נישט, און איך גיי נישט אויסטראכטן א פלאצירונג

איך האָב געקוקט. אויב די 150 טעג לויפן פֿון דעם טאָג וואָס דער אורטייל ענדיקט זיך, ענדיקן זיי זיך דעם 21סטן סעפטעמבער 2030, זעקס טעג פֿאַר יום תרועה. אויב זיי לויפן אַזוי אַז זיי ענדיגן זיך אין יום תרועה, הייבן זיי זיך אָן דעם 30סטן אַפּריל 2030, זעקס טעג נאָך דעם ווי דער אורטייל ענדיקט זיך. קיין איינע פֿון די דאָטעס איז נישט קיין יום־טובֿ. קיין איינע פֿון זיי איז נישט אַנגעצייכנט אויף קיין אופן. עס איז נישטאָ קיין טעקסטואַלער העק צו הענגען אַ פּלאַצירונג אויף, און אויב איך וואָלט אויסגעקליבן איינעם וואָלט עס געווען דעקאַראַציע אַנשטאָט עקסעגעזע.

אַלזאָ: אַ פֿענצטער פֿון 157 טעג, וואָס ענטהאַלט 150 טעג פֿון יסורים, פּאַזיציאַנירט אין אים דורך אינפֿאַרמאַציע וואָס מיר האָבן נישט.

איך וואָלט גיכער איבערגעלאָזט אַ ליידיגע אָרט אין דער צייט-ליניע וואָס די שריפט לאָזט איבער ווי עס אַנצופֿילן מיט עפעס וואָס איך האָב אויסגעטראַכט. אויב דאָס איז נישט באַפֿרידיקנדיק, איז עס נישט באַפֿרידיקנדיק אין דער ריכטיקער ריכטונג.

וואָס די פינף חדשים זענען פֿאַר

די אַריטמעטיק האָט זיך פֿאַרענדיקט, די אינהאַלט איז ווערט אַ מאַמענט, ווייל ס'איז גרינג צו לייענען התגלות 9 ווי ריין שרעק און פֿאַרפֿעלן וואָס איז פֿרעמד וועגן אים.

די היישערדיקן ווערן געגעבן מאַכט "ווי די סקאַרפיאַנען פון דער ערד האָבן מאַכט." און דערנאָך ווערן צוויי גרענעצן אויף זיי געשטעלט. זיי מעגן נישט אַנרירן דאָס גראַז אָדער קיין גרינע זאָך. און — די "גרעניץ וואָס איז וויכטיק — "זיי זענען נישט געווען ערלויבט צו הרגענען קיינעם."

אַ משפט וואָס איז אויסדריקלעך פֿאַרווערט צו הרגענען איז נישט קיין עקזעקוציע. עס איז אַ רוף.

מענטשן "וועלן זוכן טויט און וועלן אים נישט געפֿינען." יעדער ארויסגאַנג איז פֿאַרמאַכט אַחוץ איינס. דאָס איז אַ שרעקלעכע זאָך צו לייענען און עס איז נישט קיין פֿאַרניכטונג; עס איז אַ פּעריאָד אין וועלכער די וואָס טוען נישט תשובה ווערן געהאַלטן, באַוואוסטזיניק, נישט קענענדיק אַנטלויפֿן אין טויט, מיט דער טיר צו תשובה נאָך אַפֿן.

רחבעם גיט דעם בילד זיין מקור. ווען ישראל האט געבעטן דעם נייעם מלך צו פארלייכטערן זיין פאטער'ס יאך, האט ער געענטפערט:

מִן טָאָטֵה אֵהָט אֵיך בָּאָשֶׁרֶאָפֶט מִיט פֿיטשן, אָבער אֵיך וועל אֵיך באַשטראָפֿן מִיט סקאַרפיאַנען. —" מלכים 1 12:11

רחבעם האָט עס געזאָגט ווי אַ שטאַלץ און עס האָט צעטיילט דאָס קעניגרייך — די געשעעניש וואָס האָט פּראָדוצירט די צוויי הייזער וועמענס זאַצן דאָס גאַנצע בוך האָט געציילט. וואָס אַ

שטאַלצער יונגער מלך האָט געסטראשעט, וועט גאָט טאַקע טאָן, און ער וועט עס טאָן נישט צו צעשטערן נאָר צו פֿאַרטרייבן.

פינף חדשים פון סקאַרפּיאַנען, און קיין דערלויבעניש צו הרגענען. די רחמנות אין יענעם פּאַסאַזש איז דער טייל וואָס קיינער ציטירט נישט.

וואָס קאָפיטל 11 גיט אונדז

- די פֿענצטער פֿון דעם אויסלויף פֿון יהודהס אורטייל ביז יום תרועה איז 157 טעג. (שטאַפל 1 (ציילט עס —
- יאנקלס אייגענער טעקסט באַשטימט זיין חודש ביי דרייסיק טעג: 42 חדשים און 1260 טעג, געגעבן פאר דער זעלבער צייט, און $42 \times 30 = 1260$ פונקטליך. פינף חדשים אין יאנקלס באַנוץ איז 150 טעג. (שטאַפל 2.)
- דעריבער מעסט נישט התגלות 9:5 דאָס פֿענצטער. עס זאָגט ווי לאַנג די היישעריקן האָבן דערלויבעניש צו פֿיניקן. (לעוועל 2 — דאָס איז וואָס דער זאָץ זאָגט.)
- די 150 טעג זיצן אינעם 157-טאגיקן פֿענצטער. וואו אינעווייניק זאגט די שריפט נישט, און דאס בוך טרעפט נישט. (געגעבענע לימיט.)
- די יסורים זענען אויסדריקליך פארבאטן צו הרגענען. עס איז א רוף, נישט קיין עקזעקוציע — די סקאַרפּיאַנען מיט וועלכע רחבעם האט זיך גערימט, באנוצט דורך גאָט צו טרייבן מענטשן צו תשובה בשעת די טיר איז אפן. (שטאַפל 3 — לייענען, נישט אריטמעטיק.)
- גאַרנישט איז געווען אָפּגערונדעט. די נומער איז געווען פינקטלעך; דער טעות איז געווען משינער, ווען איך האָב געבעטן עס צו מעסטן דאָס אומרעכטע.

קאפיטל 12 — 1290 • 1260 • 1250 • 1335

פיר נומערן, פון צוויי מחברים, זעקס הונדערט יאר אפגעטיילט. דאס קאפיטל באציט זיך צו אלע פיר און ווייזט וואו זיי לאנדן

עס אנטהאלט אויך דאס שטארקסטע איינציקע שטיקל אינערליכע באווייז אין בוך — א רעזולטאט וואס די סיסטעם איז נישט געבויט געווארן צו פראדוצירן — און איין פראבלעם וואס איך האב נישט געלייזט, וואס איך וועל פארלייגן פאר איין אנשטאט איבערצולאזן פאר עמיצן אנדערש צו געפינען.

די צייל-רעגולאציעס, איבערגעזאגט

פֿון קאָפיטל 1, וויל אַלץ דאָ הענגט אָפּ פֿון זיי:

1. אריינגערעכנט ביידע ענדפונקטן. טאג 1 איז דער אָנהייב דאָטע.
2. דער טאָגליכט דאָטע. א העברעישער טאָג הייבט זיך אָן ביי זון-אונטערגאַנג; וואו אַ יום-טובֿ גייט פֿון "אָוונט פֿונעם 27סטן ביז אָוונט פֿונעם 28סטן", איז דער דאָטע גענוצט דער 28סטער.

דאס מיינט אז די קעסטל וואס איז געצייכנט " ארייננעמען ענד-דאטום, timeanddate.com אויף אין קאלקולאציע", איז אנגעצייכנט, יעדעס מאל. נעמט עס אראפ און יעדע ענטפער אונטן קומט ארויס איין קורץ.

די צוויי אַנקערס

אַלץ ציילט זיך פֿון אַינעם פֿון צוויי דאָטעס אין 2027.

מערץ 2027 — די תועבה פון פארניכטונג. אויף דעם אבזערוואציאנעלן קאלענדאר **27-28** איז דאס ערשטע פרוכט: דעם אָוונט פון 27 מערץ ביזן אָוונט פון 28 מערץ. לויט כלל 2 הייבט זיך אן די ציילונג דעם 28 מערץ. מען מוז זאגן אז איך בין נאך נישט זיכער צי דער אונד פון פארניכטונג וועט פארקומען אויף דעם דאטום אדער צי נאר פויפסט לעא שטיצט דעם ניי-אטאמאנישן ארדענונג דעם טאג. מיר וועלן זען.

סטן אפריל 2027 — די שפעטערע רעגנס. דער לעצטער טאָג פֿון דער צווייטער פֿעסט פֿון מצות **27** דעם 21סטן טאָג פֿונעם צווייטן חודש, דער נאַכמאַכנדיקער פסח פֿון במדבר ט' פֿאַר די — . וואָס האָבן נישט געקענט האַלטן דעם ערשטן. די ציילונג הייבט זיך אָן דעם 27סטן אַפריל.

דרייסיק טעג באַזונדער. האַלט די נומער

די פיר ציילן

וועלכע איז	טעג	צו	פֿון	שריפט	ציילן
יום כיפור — 10 תשרי	1290	טן 7סטן מערץ אקטאבער 2030	28 מערץ 2027	דניאל 12:11	1290
יום כיפור — 10 תשרי	1260	טן 7 אקטאבער 2030	סטן 27 אפריל 2027	התגלות 11:3, 12:6	1260
יום תרועה — ערב פון תשרי 1	1250	סטן 27 סעפטעמבער 2030	סטן 27 אפריל 2027	מתיא 24:22	1250
כ"ה כסלו — חנוכה	1335	סטן 21 דעצעמבער 2030	סטן 27 אפריל 2027	דניאל 12:12	1335

יעדער איינער פון זיי לאַנדט אין אַ באַשטימטער צייט. קאָנטראָלירט זיי אַליין; דאָס איז וואָס די באַגלייטנדיקע וועבזייטל און די עקספּלאַרער בלאַט זענען פֿאַר.

די דרייסיק טעג וואָס זענען אויסגעפֿאַלן

איצט דעם רעזולטאַט האָב איך נישט געבויט.

דניאל גיט 1290 טעג. יוחנן גיט 1260 טעג. צוויי מחברים, זעקס יאָרהונדערטער באַזונדער, שרייבן אין פֿאַרשידענע שפּראַכן אויף פֿאַרשידענע קאָנטינענטן וועגן דער זעלביקער צייט.

$$1290 - 1260 = 30.$$

און די צוויי אַנקערס אין 2027 — ערשטפּרוכטן און דער לעצטער טאָג פֿון דער צווייטער מצות, אידענטיפֿיצירט זעלבשטענדיק ווי יום-טובֿים אויף אַ קאַלענדאַר אויסגערעכנט פֿון . לבנה-קאָנוואַנגקציעס — זענען דרייסיק טעג באַזונדער.

סטן מערץ ביז 26סטן אפריל איז דרייסיק טעג. די 1260 הייבט זיך אן דעם 27סטן 28

איך האָב דאָס נישט דאָרט אַרײַנגעלייגט. דאָס איז דער אונטערשייד צווישן צוויי נומערן וואָס איך האָב נישט אויסגעקליבן, וואָס פאַסט צו דער ריס צווישן צוויי דאַטעס וואָס איך האָב נישט באַשטימט. די דרייסיק טעג פון אַפּפּירונג — דאָס פֿענצטער אין וועלכן די וועלט נעמט אַ זיט נאָכדעם וואָס דער אַנטיכריסט ווערט אַנטפלעקט און איידער די שפּעטערע רעגנס פּאַלן — ווערן נישט אַרײַנגעשטעלט אין דעם ציטפּלאַן. זיי פּאַלן אַרויס פֿון דער אַפּרעכענונג.

דאָס איז דער טעסט וואָס איך האָב פֿאַרגעלייגט אין קאַפיטל 3: אַ סיסטעם וואָס באַשרייבט עפּעס רעאַל, טענדירט צו פּראָדוצירן ענטפֿערס צו פֿראַגעס וואָס קיינער האָט עס נישט געפֿרעגט. דאָס איז דער קלאַרסטער ביישפּיל אין דעם בוך. אַ פּאַסיק סיסטעם פּראָדוצירט פונקט וואָס עס איז געווען פּאַסיק צו פּראָדוצירן. דאָס האָט פּראָדוצירט אַ דרייסיק-טאַגיקן פֿענצטער וואָס צוויי נביאים, שרייבנדיק זעקס הונדערט יאָר באַזונדער, האָבן אויסגעקליבן נומערן דרייסיק באַזונדער.

די צען טעג וואָס זענען אויך אויסגעפּאַלן

דאס זעלבע פאסירט ביים אנדערן עק.

$$1260 - 1250 = 10.$$

צען טעג צווישן דעם טאָג וואָס די געטרייע ווערן גענומען און דעם טאָג וואָס גאָטס צאָרן איז פֿאַרענדיקט. עס איז פונקט איין פאָר באַשטימטע צייטן אין דעם העברעישן קאַלענדאַר וואָס

זענען צען טעג באַזונדער:

יום תרועה דעם ערשטן תשרי און יום כיפור דעם צענטן תשרי. די טעג צווישן זיי זענען די טעג פון יראה.

און די ציילן לאַנדן אויף ביידע עקן פון יענעם פאָר. די 1250 ענדיקט זיך ביי יום תרועה. די 1260 ענדיקט זיך ביי יום כיפור.

יאָשקע האָט געזאָגט אַז די טעג וועלן ווערן פֿאַרקירצט:

אויב יענע טעג וואָלטן נישט געווען פארקירצט, וואָלט קיין לעבן נישט געראַטעוועט געוואָרן; אָבער" צוליב די אויסדערוויילטע וועלן יענע טעג ווערן פארקירצט. " - מתיא 24:22

פארקירצט מיט וויפּיל? מיט צען — דער אונטערשייד צווישן דעם פולן מאס פון דער צרה און דעם טאג וואס די געטרייע ווערן ארויסגענומען דערפון. ישעיה גיט דאס בילד פון וואס עס פאסירט אין יענע צען טעג:

קומט, מיין פאלק, גייט אריין אין אייערע צימערן און פארמאכט אייערע טירן הינטער זיך; באַהאַלט זיך" אויף אַ קורצע וויילע ביז דער צארן וועט זיך אויסלאָזן. " — ישעיה 26:20

צען טעג הינטער פארמאכטע טירן בשעת צאָרן לויפט זיין וועג, צווישן די צוויי יום-טובֿים וואָס זענען צען טעג באַזונדער. קיין נומער איז נישט אויסגעקליבן צו מאַכן דאָס אַרבעטן.

די פראבלעם וואס איך האב נישט אויסגעלייזט

דאָ איז די שוועריקייט, און עס געהערט אין הויפט טעקסט.

דניאל 12:11 פֿאַרבינדט נישט די 1290 צו איין געשעעניש. עס פֿאַרבינדט עס צו צוויי

פון דער צייט וואָס דער שטענדיקער קרבן ווערט אָפּגעשאַפֿט און די תועבה פֿון פֿאַרניכטונג ווערט" אויפֿגעשטעלט, וועלן זיין 1290 טעג.

?וואָסער רעגולערער קרבן, אויב עס איז נישטאָ קיין בית־המקדש

CLH — אַ פּלאַן פֿאַר אַן ערזאַץ פֿאַר דעם נישט-געלייזטן פּאַסאַזש אין קאַפּיטל 12

אין האָב געזאָגט אין דער ערשטער אויסגאַבע פֿון דעם קאַפּיטל אַז אין האָב נישט געהאַט קיין קלאַרע ענטפֿער אויף דעם, און אין האָב נישט געהאַט. אין האָב איצט איינס, און עס איז נישט די ענטפֿער וואָס אין האָב געהאַפֿט אויף, ווייל עס פֿאַרפֿליכטעט מיר צו עפעס וואָס זאָל פֿאַסירן אין דער עפֿנטלעכקייט אין זיבן חדשים פֿון דעם ווי דאָס בוך גייט אין דרוק.

דניאל 12:11 גיט צוויי מאַרקערס, נישט איין:

"פון דער צייט וואָס דער שטענדיקער קרבן ווערט אָפּגעשאַפֿט און די תועבה פֿון פֿאַרניכטונג ווערט" אויפֿגעשטעלט, וועלן זיין 1290 טעג."

די תועבה וואָס דאָס בוך האָט אַ באַריכט וועגן. די רעגולערע קרבנות האָט עס נישט געטאָן — ווייל עס איז נישטאָ קיין טעמפל, עס איז נישטאָ קיין מזבח אין באָנוץ, און די כלים פֿונעם טעמפל אינסטיטוט זענען אין אַ געביידע אויף משגב לדרך גאָס און וואָרטן אויף אַ הייליק אָרט וואָס עקזיסטירט נישט.

אַלזאָ איז אָדער דניאלס ערשטער מאַרקער ליידיק, אָדער אין האָב געזוכט דאָס אומרעכטע. אין האָב לאַנג פֿאַרבאַכט פרווון צו מאַכן עס דאָס צווייטע. דאָס וואָרט לאָזט מיר נישט.

דאָס וואָרט בייגט זיך נישט

אין האָב געוואָלט אַז "תמיד" זאָל מיינען שטענדיקע גאָטסדינסט אין אַן אַלגעמיינעם זין. דאָס איז נישט אַזוי, און אין וועל זיך ריכטיק אַרגומענטירן אַנשטאָט זיך צו באַווייזן דערויף.

אין יעדן פּאַל אין דניאל — 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 און 12:11 — איז די פֿאַרעם הַתָּמִיד, מיטן באַשטימטן אַרטיקל, וואָס שטייט ווי אַ קיצור פֿאַר עֲלֵת. הַתָּמִיד, די שטענדיקע ברענט־אָפֿער פֿון שמוות כ"ט:ל"ח-מ"ב און במדבר כ"ח:ג-ח: אַ לאַם אין דער פֿרי, אַ לאַם בײַ דער פֿינצטערניש, יעדן טאָג אַן אַ פּוּזע. דניאל ניצט קיינמאָל נישט דאָס וואָרט פֿאַר תְּפִילָה, פֿאַר איבערגעגעבנקייט, צי פֿאַר גאָטסדינסט אין אַבסטראַקט. נישט איין מאָל. און ח'י"א שטעלט דאָס הייליקע אָרט אין דער זעלבער זאַץ ווי די קרבן.

אין האָב געלייענט די אַרגומענטן פֿאַר דעם לויזערערן זין. דאָס זענען אַרגומענטן וואָס אין וואָלט געווען צופֿרידן צו אָננעמען. זיי איבערלעבן נישט קאָנטאַקט מיט דער קאָנקרעטן אַנאַנץ.

אַלזאָ די ערלעכע מסקנא איז די אומבאַקוועמע: כדי דניאלס ערשטער מאַרקער זאָל האָבן אַ רעפֿערענץ דעם 28סטן מערץ 2027, מוז אַ שטענדיקע קרבן לויפֿן פֿאַר יענעם דאָטום. וואָס מיינט אַז עס מוז אָנהייבן. וואָס מיינט אַז עס מוז אָנהייבן באַלד.

שטאַפּל 3 — דאָס איז אַ משפּט וועגן ווי דניאל ניצט אַ וואָרט, נישט אַן אַריטמעטישע רעזולטאַט. (אַבער דאָס איז אַ משפּט קעגן מיין אייגענער באַקוועמעלעכקייט, וואָס איז די איינציקע סאַרט וואָס איז ווערט פֿיל.)

עס דאַרף נישט קיין טעמפל. עס דאַרף אַן מזבח.

דאָ איז די זאַך וואָס האָט געביטן מיין מיינונג צי דאָס איז מעגלעך, און אין האָב עס פֿאַרפעלט פֿאַר יאָרן ווייל אין האָב געקוקט אויף דעם אומרעכטן בנין.

די צוריקגעקומענע גלות האבן צוריקגעשטעלט די שטענדיגע קרבן איידער עס איז געווען א בית המקדש עס אריינצולייגן :

זיי האָבן אויפֿגעשטעלט דעם מזבח אויף זיין יסוד, ווייל זיי האָבן מורא געהאַט פֿאַר די פֿעלקער פֿון די"

לענדער; און זיי האָבן געבראַכט אויף אים ברענט־אַפּפּערס צו גאָט, ברענט־אַפּפּערס אינדערפֿרי און אַוונט... אָבער דער יסוד פֿון דעם טעמפל פֿון גאָט איז נאָך נישט געלייגט געוואָרן." — עזרא 3:6, 6

ליינט דאָס צוויי מאָל. די עולת תמיד — מאָרגן און אַוונט, די גענויע קרבן וועגן וואָס דניאל רעדט — איז געלאָפֿן אויף אַן איבערגעבויטן מזבח אויף אַפּענעם פעלד, מיטן טעמפל־פּלאַץ אַ קאַנסטרוקציע־גרוב, און עס איז געלאָפֿן אַזוי יאָרן איידער דער יסוד איז געלייגט געוואָרן.

קיין טעמפל. קיין משכן. אַ מזבח, אַ כהונה, און אַ לאַם

דאָס איז די גאַנצע באַדאַרף, און דאָס איז אַ באַדאַרף פֿון אַ גאָר אַנדערשער אָרדענונג ווי בויען דעם דריטן בית המקדש. אַ בית המקדש איז אַ יאָרצענדלינג־לאַנגער נאַציאָנאַלער פּראָיעקט וואָס פֿאָדערט די דעמאָליציע אָדער פֿאַרשייבונג פֿון סטרוקטורן וואָס אַ פֿינפֿטל פֿון דער מענטשהייט באַטראַכט ווי הייליק. אַן מזבח איז אַ שטיין, אַ ראַמפע, און דערלויבעניש צו שטיין ערגעץ.

שטאַפל 1 אויף וואָס עזרא 3 זאָגט — לייענט עס אַליין. שטאַפל 3 אויף דער מסקנה אַז דניאל'ס (מאַרקער איז צופֿרידן אויף דעם זעלבן וועג)

וואָס עקזיסטירט שוין

איך שפּעקוליר נישט צי די שטיקלעך קענען צוזאַמענגעשטעלט ווערן. זיי טוען דאָס מערסטנס

- א **שטיינערנער מזבח גרייט פֿאַרן בית המקדש**, געבויט לויט די הלכה'ישע ספּעציפֿיקאַציעס פֿון נישט־געשניטענע שטיינער, איז פֿאַרטיק געוואָרן און געווידמעט דעם לעצטן טאָג פֿון חנוכה, דעצעמבער 2018. ער איז געבויט געוואָרן כדי צו ווערן צענומען און אַריבערגעפֿירט.
- דער **טעמפל אינסטיטוט** האט פאבריצירט די כלים, די כהונה'ישע קליידער, און די גאלדענע מנורה, און טרענירט שוין יארן כהנים אין דעם דינסט.
- די **רויטע קעלבע פּראָגראַם** איז אַקטיוו און, זינט 2026, איז עס אריבער אין אַ נאַציאָנאַלער טרענירונג פּראָגראַם.

וואָס פעלט איז נישט קיין עקוויפּמענט, נישט קיין קליידער, נישט קיין טרענירטע כהנים, און נישט קיין פּלאַן. **וואָס פעלט איז אַ פּלאַץ צו שטיין און דערלויבעניש צו שטיין דאָרט.** דאָס איז דער גאַנצער ריס, און איך וועל עס נישט מינימיזירן: עס איז אַ פּאָליטישע און רעליגיעזע באַריערע פֿון דער ערנסטסטער סאַרט אויף דער ערד, און עס האט זיך געהאלטן פֿאַר ניין און פֿופֿציק יאָר.

די באַריערע וואָס באַוועגט זיך איצט

און דאָ איז פֿאַרוואָס איך בין גרייט צו זאָגן זיבן חדשים אַנשטאָט זיבן יאָר.

די אָרדענונג וואָס האָט געהאַלטן יידן פֿון דאַוונען אויף דער הר הבית — דער **סטאַטוס קוואָ**, אַ סכּום פֿאַרשטענדענישן צווישן ישראל און יאָרדאַניע אונטער וועלכע דער וואַקף אַדמיניסטרירט דעם אָרט און נישט־מוסלמענישע דאַוונען איז פֿאַרווערט — איז קלאַר פֿאַרשוואונדן געוואָרן אין 2026. דריי דאָטעדיגע פּונקטן, אַלע פֿון זיי געמאַלדן און קאַנטראָלירבאַר:

וואָס האָט זיך געביטן דאָטע

**סטן 21
יאנואר
2026**

ישראל פאליציי, נאכגעפאלגנדיג א פארלאנג פון דער ישיבה אין הר הבית, האט ערלויבט יידישע באזוכער צו טראגן געדרוקטע פסוקים - אריינגערעכנט די עמידה - אויפן הר צום ערשטן מאל. ביז לעצטנס, זענען באזוכער וואס מען האט געכאפט דאווענען ארויסגעווארפן אדער ארעסטירט געווארן, און תפילה זאכן זענען געווען פארבאטן.

וואָס האָט זיך געביטן דאָטע

מער ווי דריי טויזנט יידישע באַזוכער זענען אַרױפגעגאַנגען ביז מיטאָג. ליטורגישע מאַטעריאַלן זענען ערלױבט געוואָרן. אַרום אַ טױז זענען אַרעסטירט געוואָרן פֿאַר דאַוונען אויף דער מערב זײַט. יאָרדאַניעס אויסערן מיניסטעריום האָט עס גערופֿן "אַ פֿלאַגראַנטע פֿאַרלעצונג פֿון דעם היסטאָרישן און לעגאַלן סטאַטוס קוואַ" און (תשעה באב) "באַשולדיקט די פּאָליציי אין "פֿאַרלײכטערן די אַקציעס".

טן 16 אויגוסט 2026 ישראלדיקע פּאָליציי האט נאכאמאל פארלייכטערט די באגרענעצונגען אויף יידישע תפילות אויפן ארט — א וואך פאר איך האב געשריבן דעם פאראגראף.

דאָס איז נישט קיין סטאַטישע באַריערע. דאָס איז אַ באַריערע וואָס ווערט צעוואָרפֿן אין שטיקלעך, אין פּובליק, מיט די אָפּאַזיציעס פון די וואַקף און די קעניגרייך פון יארדאניע רעקאָרדירט אין די צייטונגען יעדעס מאָל.

איצט די דיסציפלין, ווייל דאָס איז פונקט וואו אַ בוך ווי דאָס גייט צו ווייט. תפילה איז נישט קיין קרבן. די דיסטאַנץ צווישן אַ מענטש וואָס קען לײענען די עמידה אויפֿן באַרג און אַ לאַם ווערט דאָרט געאָפּפערט אינדערפרי און אַוונט איז ריזיק, און גאַרנישט אין דער טאַבעלע אויבן שליסט עס אָפּ. וואָס די טאַבעלע שטעלט פעסט איז שמאַלער און איך וועל נישט באַהויפטן מער ווי דאָס: די אָרדענונג וואָס מאַכט אַ מזבח אוממעגלעך איז נישט פֿיקסירט, עס באַוועגט זיך, און עס האָט זיך באַוועגט דריי מאָל דעם יאָר אין דער זעלבער ריכטונג.

שטאַפּל 2 — יעדע שורה איז דאָטירט און געקוואַלירט. די מסקנא דערפון איז מיינע און עס איז אין) (בעסטן פאַל שטאַפּל 3

וואָס דאָס בוך דעריבער פֿאַרויסזאָגט

איך וואָלט גיכער זיין ספּעציפֿיש און פאַלש ווי וואָג און נישט-פאַלשיפּיאַבאַל, אַזוי:

א שטענדיקע ברענט-אפּפֿער — א מזבח, א כהונה, א לאם אינדערפרי און אוונט — הייבט זיך אן אין ירושלים פארן 28סטן מערץ 2027. און דערנאך ווערט עס אפגעשטעלט

ביידע העלפטן זענען פארלאנגט. דער תמיד קען נישט אפגעשאפן ווערן דעם 28סטן מערץ 2027 אחוץ אויב ער לויפט דעם 27סטן מערץ 2027. דניאל'ס קלאַז דאַרף אַ זאַך וואָס עקזיסטירט כדי צו באַשרײַבן זײַן באַזײטיקונג.

איך האָלט נישט קיין מיינונג וועגן דעם מעכאַניזם, דעם אָרט אויפֿן באַרג, דעם לעגאַלן אינסטרומענט, אדער ווער עס טוט עס, און איך וועל נישט אויסטראַכטן קיין איינס כדי דאָס בילד זאָל זיך פֿילן פֿולשטענדיק. איך האָלט אַז דער ראָם פֿאָדערט עס, און אַז דער ראָם איז דערפֿאַר וואָס איך האָב אײַך געוויזן די אַריטמעטיק.

(שטאַפּל 4 — פּראָפּעטיש. דאָס איז וואָס די ראָם פֿאַרויסזאָגט, נישט וואָס מען האָט מיר געזאָגט)

איין טענה איז געענטפערט, ווייל ס'איז א גוטע

יעדער מזבח אויפגעשטעלט אין 2027 וואָלט געווען אומלעגטימער. קאָנטעסטירטע כהונה, קיין אש" פון דער רויטער קו, קיין סנהדרין וואָס רױב יידן דערקענען. עס קען נישט זיין דער עכטער תמיד און גאָט "וואָלט נישט גערעכנט זיין אַוועקגעמען".

דניאל ענטפֿערט דאָס אין דעם זעלבן קאָפּיטל פֿון וואָנען דאָס וואָרט שטאַמט.

ווען אנטיאכוס האט אפגעשטעלט די קאנטינענטלעכע קרבן, איז **די כהונה וואס האט עס אדמיניסטרירט געווען געקויפט און פארדארבן**. יאסאן האט געקויפט די הויך כהונה; מענעלאוס האט אים איבערגעבאטן דערפאר. דאס איז געווען דער צושטאנד פון דעם אמט ווען דער *תמיד* איז אוועקגענומען געווארן — און די שריפט רופט נאך אלץ די קרבן *דער תמיד*, און רעכנט נאך אלץ זיין אוועקנעמען אלס א עבירה, און דניאל הענגט נאך אלץ א נבואישע צאל דערויף.

א שטענדיקע קרבן דארף נישט זיין אין גוטן שטאנד כדי איר אפשאפן זאל זיך רעגיסטרירן אין הימל. דאס איז נישט מיין אויספיר; דאס איז די היסטארישע סיטואציע פון דעם פסוק.

אויב קיין מזבח דערשיינט נישט

דעמאלט האט דניאל'ס ערשטער מאַרקער נישט קיין רעפערענץ, די 1290 הייבט זיך נישט אָן וואו איך האָב געזאָגט אַז זי הייבט זיך אָן, און דאָס אָפּטייל איז דורכגעפאַלן. דער אַרגומענט וועגן אַבסורד וואָלט איבערגעלעבט אויף זיין אייגענעם פֿוס; דאָס וואָלט נישט

איידער דאָס פּאַסירט וויל איך איין אַלטערנאַטיוו אויף דער רעקאָרד, וויל איך טראַכט אַז עס איז ווערט צו באַטראַכטן כאַטש איך ר' נישט דערויף.

עס איז דא פונקט איין אינסטיטוציע אויף דער ערד וואס באשרייבט זיך אלס אן אייביגע קרבן וואס ווערט געאפערט אין יעדן ארט. דאס איז די מעסע — רוי'ס אייגענע טענה, דעפינירט אין טרענט, באזירט אויף מלאכי 1:11, און פארלאנגט נישט קיין טעמפל בכלל. און עס איז שוין אוועקגענומען געווארן איין מאל: דעם 8טן מערץ 2020 האט די דיאצעז פון רויס אפגעזאגט אלע עפנטלעכע מעסעס, און אינערהאלב צוויי וואכן האבן דיאצעסן איבער איטאליע, אירלאנד, די פיליפינען, שפאניע און רוב פון די פאראייניגטע שטאטן געטאן דאס זעלבע. פאר א צייט פון וואכן איז די אייביגע קרבן נישט עפנטלעך געאפערט געווארן ערגעץ אין דער מערב וועלט.

אויב דאָס איז דער *תמיד*, דעמאלט וואָס פּאַסירט אין מערץ 2027 איז אַן אַקט פון דער רוימישער קירך קעגן זיך אַליין אונטער **לעאָ דער פערצנטער**, אין דער ריכטונג פון זיך צופאַסן צום איסלאַם, און די אַפּפּאַל פֿון 2 טעסאַלאַנישער 2 איז אַן אַפּפּאַל פֿון דער גרעסטער גרופע פֿון פּראָפּעסיאָנעלע קריסטן אויף דער ערד. דאָס איז מיין מיינונג וועגן אַ לעבעדיקן מענטש אין אַן עפֿנטלעכן אַמט, אַנגעבאַטן ווי אַ מיינונג, און איך וואָלט גיכער געזאָגט עס קלאָר ווי עס אַנצוהערענישן.

אבער איך שטעל עס צווייטנס, און די סיבה איז די קאנקארדאנץ. דניאל'ס *תמיד* איז די שטענדיקע קרבן יעדעס מאל וואס ער ניצט עס, און איך קען נישט פארשפרייטן א לייענונג ווייל עס איז באקוועמער ווי די וואס דארף א מזבח אין ירושלים אינערהאלב זיבן חדשים. די מעסע לייענונג איז א מעגלעכקייט וואס מען האלט אין רעזערוו. דער מזבח איז די פאזיציע.

שטאַפּל 4 איבעראל, און אַפּענגיק אויף דער אידענטיפיקאַציע פון דער חיה מיט איסלאם, וואָס ווערט אַרגומענטירט אין לערנען געשיכטע איידער עס כאַפּאַנז און ווערט אנגענומען אלא ווי פארטיידיקט (דאָ).

וואָס דאָס אָפּטייל גיט אונדז

- דניאל'ס הַתְּמִיד איז די שטענדיקע ברענט קרבן אין **אַלע פינף** פון אירע געשעענישן און מיינט קיינמאָל נישט גאָטסדינסט בכלל. (*שטאַפּל 3 — און עס איז אַ משפט געמאַכט קעגן מיין אייגענער באַקוועמלעכקייט*).
- עזרא 3:3-6 האט צוריקגעשטעלט יענע קרבן אויף א מזבח **איידער דער יסוד פון דעם בית המקדש איז געלעגט געווארן**, ממילא דארף דער מארקיר א מזבח, נישט א הייליגע פלאץ. (*שטאַפּל 1 אויפן טעקסט*).
- דער מזבח, די כלים, די קליידער און די טרענירטע כהנים **עקזיסטירן שוין**; דער פעלנדיקער עלעמענט איז לאקאציע און דערלייבעניש. (*שטאַפּל 2*).

- די אָרדענונג וואָס פֿאַרווערט ייִדישע גאַטסדינסט אויף דער באַרג **האַט זיך דריי מאָל גערוקט אין 2026**, אין דער זעלבער ריכטונג, צוליב רעקאָרדירטע יאָרדאַנישע אָפּאַזיציע. תּפֿילה איז נישט קיין קרבן און דאָס פֿאַרמאַכט נישט דעם ריס — עס ווײַזט אַז די באַריערע איז נישט פֿיקסירט. (שטאַפּל 2 אויף די געשעענישן, שטאַפּל 3 אויף דער מסקנא.)
- **דעריבער: אַ שטענדיקע קרבן הייבט זיך אָן אין ירושלים פֿאַר דעם 28סטן מערץ 2027 און ווערט דערנאָך אָפּגעשטעלט.** אויב נישט, איז די סעקציע פֿאַלש און איך האָב אײַך דאָס געזאָגט פֿון פֿריער. (שטאַפּל 4.)
- געהאלטן אין רעזערוו: די מאַסע ווי די אייביגע קרבן, מיט מערץ 2020 ווי אַ באַווייז אַז אַזאַ זאָך קען אָפּגעשאַפן ווערן גלאַבאַל אָן אַן אַרמיי. (שטאַפּל 4.)

די תועבה ווערט אויפגעשטעלט אין מערץ 2027. אזויפיל דערציילט דאס בוך. אבער וועלכע ? רעגולערע קרבן ווערט אפגעשאפן אין מערץ 2027

לויטן לייענען פון דעם בוך, איז דער רעגולערער קרבן געווארן געענדיגט דורך משיח ביים קרייץ אין יאר 30 לספירה — דאס איז קאפיטל 8'ס ארגומענט וועגן דניאל 9:27, און איך האלט נאך אלץ דערביי. עס שטייט נישט קיין טעמפל אין אויגוסט 2026 בשעת איך שרייב דאס בוך און קיין איבערגעבויטע קרבן סיסטעם צו אפשאפן. ממילא האט דער ערשטער פון דניאל'ס צוויי מארקערס נישט קיין רעפערענץ אין דעם מאמענט וואס די ציילונג הייבט זיך אן. זינט דאס באציט זיך צו א נאך-צוקונפטיגן געשעעניש, קען איך נאר שפעקולירן דערויף אן קיין פעסטע באווייזן.

איך האָב נישט קיין קלאַרע ענטפֿער. דאָ זענען די צוויי וואָס שײַנען מיר ווערט צו באַטראַכטן, און איך האָלט נישט פֿעסט צו קיין איינס פֿון זיי.

דאָס העברעישע וואָרט איז **מיד ת** (תמיד), וואָס מיינט *שטענדיק*, אָדער *רעגולער*. אין דניאל 8:11-13 שטייט עס פֿאַר די שטענדיקע ברענט קרבן, אָבער דאָס וואָרט אַליין באַצייכנט קאָנטינווּטעט אַנשטאָט דאָס חיה. אויב *תמיד* ווערט געלייענט ווי די קעסיידערדיקע דינסט פֿון גאָט אַנשטאָט ספּעציפֿיש דער קרבן ריט, דאָן וואָס ווערט אָפּגעשאַפֿט אין מערץ 2027 איז די וועלט'ס אָנגייענדיקע דינסט — פֿאַרטרעטן ווען די חיה ווערט באַשטעטיקט און די פֿעלקער קערן זיך אום. יענע לייענונג האָט עטלעכע שטיצע אין ווי דניאל 8 ניצט דעם טערמין, און עס איז באַקוועם פֿאַר מיר, וואָס איז אַ סיבה צו האַלטן עס לויז.

די צווייטע מעגלעכקייט איז אז די צוויי קלאַזן נעמען אָן איין צוזאַמענגעשטעלטע געשעעניש וואָס ווערט באַשריבן פֿון צוויי זייטן, אין וועלכן פֿאַל די שוועריקייט איז גראַמאַטיש אלא ווי היסטאָריש. דאָס אויסצוגלייכן פֿאַדערט אַ משפט וועגן העברעישער גראַמאַטיק וואָס איך וועל נישט פֿאַלשן.

די 1335, און וואו עס אַנקערט

דניאל גיט א פערטע נומער אין דעם קומענדיקן פסוק:

ווי געבענטשט איז דער וואָס וואָרט און דערגרייכט די 1335 טעג! — דניאל 12:12

געציילט פון די שפעטע רעגנס דעם 27סטן אפריל 2027, איז טאג 1335 דעם 21סטן דעצעמבער 2030 — וואס איז כ"ה כסלו, דער ערשטער טאג פון חנוכה, דער יום טוב פון דער ווידער-איינווייגונג פונעם בית המקדש. געבענטשט איז דער וואס ווארט און קומט אן צו דער איינווייגונג.

לאָזט מיר געבן מיין ספּעקולאַציע וועגן ווי די זאָכן וועלן זיך אויסשפּילן אויף דער ערד. ווען מיר

ווערן אויפגעכאפט אויף יום תרועה, הייבט גאָט אָן אויסצוגיסן זיינע שיסלען פון צאָרן פֿאַר צען טעג. ער וועט אַרויסרופן ישראל'ס און אפשר איראַן'ס און/אַדער פּאַקיסטאַן'ס נוקלעאַרע וואָפּן און משפטן די פעלקער וואָס זענען אַרויפֿגעגאַנגען קעגן ירושלים. מיר וועלן זיין זיכער אין אונדזערע צימערן אין נײַ ירושלים מיט אונדזערע טירן פֿאַרמאַכט בשעת די וועלט ברענט. אַ דריטל פֿון דער מענטשהייט, מערסטנס מוסולמענער, וועלן שטאַרבן אין יענע צען טעג. די וואָס וועלן איבערלעבן וועלן ווייטער וואָרטן און דערגרייכן די 1335 טעג, חנוכה, ווען יאָשקע וועט צוריקקומען מיט אונדז אַלע און היילן די פעלקער.

איך געפֿין דאָס פֿאַרכאַפּנדיק. דאָ איז וואָס איז אומבאַקוועם דערביי.

דניאל 12:11 און 12:12 זיצן איינער לעבן דעם צווייטן, און ווערן נארמאלערהייט געלייענט ווי זיי טיילן איין אנפאנגספונקט. אויב די 1335 ציילט זיך פון דעם זעלבן טאג ווי די 1290 — 28 מערץ 2027 — לאנדעט עס דעם 21 נאוועמבער 2030, וואס איז גארנישט.

כדי צו דערגרייכן חנוכה, מוז דער 1335 זיך פֿאַראַנקערן צו די שפעטערע רעגנס אָנשטאַט צו דער תועבה. דאָס איז וואָס דער משיח 2030 פּראָיעקט'ס קאַלענדאַר טוט, קלאָר: זייער איינטראַג פֿאַר 27 אַפריל 2027 לייענט זיך "אָנהייב פֿון 1260 און 1335". אַזוי איז דאָס זייער דערקלערטע ראָם און נישט מיין דערפינדונג. אָבער עס איז נאָך אַלץ אַ ברירה, און די פשוטערע לייענונג פֿון צוויי שכנותדיקע פסוקים איז אַז ביידע נומערן ציילן פֿון דעם זעלבן מאָמענט.

שטאַפּל 3. דער רעזולטאַט איז אויפֿפֿאַלענד. די פֿאַראַנקערונג וואָס איז נויטיק צו באַקומען עס איז (קאָנטעסטירבאר, און די אַלטערנאַטיווע פֿאַראַנקערונג פּראָדוצירט גאַרנישט

די גאנצע מיקראַ-ציטליין

וואָס	טאָג	דאַטע
אַבאַמינאַציע פֿון פֿאַרניכטונג · ערשטפֿרוכטן	הייבט זיך אן 1290	סטן מערץ 282027
די אפפאל — די וועלט נעמט א זייט	טעג 1-30	מערץ - 26 אפריל 28 2027
שפעטערע רעגנס · לעצטער טאָג פֿון צווייטער מצות	און 1335 1260 אָנהייבן	סטן אפריל 272027
יהודה'ס אורטייל עקספירירט · 21 ניסן	—	סטן אפריל 242030
,יום תרועה — תחיית המתים, אויפֿרעגונג, צוריקקער	טאָג 1250	סטן סעפטעמבער 272030
די טעג פון ירא · הינטער פארמאכטע טירן · צאָרן	צען טעג	סטן סעפטעמבער - 7טן 27 2030 אקטאבער
יום כיפור — ביידע ציילן נאָענט	טאָג 1260 און טאָג 1290 סוף	טן אקטאבער 72030
סוכות הייבט זיך אן	—	טן אקטאבער 122030
חנוכה · געבענטשט איז דער וואָס וואָרט	טאָג 1335	סטן דעצעמבער 212030

וואָס קאָפּיטל 12 גיט אונדז

- אַלע פֿיר ציילן לאַנדן אויף באַשטימטע צייטן, אויף דער אינקלוסיווער הערשאַפֿט דערקלערט אין קאָפּיטל 1 (שטאַפּל 1 — רעפּראָדוצירבאר).
- און די צוויי אַנקערס זענען דרייסיק טעג באַזונדער. די , $1260 - 1290 = 30$, אַפּאָסטאָסי פֿענצטער פּאַלט אַרויס פון דער אַריטמעטיק אַנשטאַט צו ווערן אַרינגעשטעלט. דאָס איז דער שטאַרקסטער אינערלעכער רעזולטאַט אין דעם בוך. (שטאַפּל 1.)
- און עס איז דא פונקט איין פאַר באַשטימטע צייטן צען טעג , $1250 - 1260 = 10$, באַזונדער. די טעג ווערן אַפּגעקירצט דורך פונקט די טעג פון יראה. (שטאַפּל 1 אויף דער אַריטמעטיק; שטאַפּל 3 אויף לייענען מתי 24:22 אויף דעם וועג.)
- טאָג 1335 איז 25 כסלו, די ווידער-איינווייניג פונעם בית המקדש — אָבער נאָר אויב די 1335 איז פֿאַרבונדן מיט די שפּעטערע רעגנס אַנשטאַט מיט דער תועבה , און דניאל 12:11-12 ווערט נאָרמאַלערװײַז געלייענט ווי אַ טייל פֿון אַן אָנהייב. (שטאַפּל 3)
- **נישט געלייזט: דניאל 12:11 פארבינדט דעם 1290 צו דער אפשאפונג פון דעם רעגולערן קרבן ווי אויך צו דער תועבה, און די ראם האט נישט קיין קלארע רעפערענץ פארן ערשטן אין מערץ 2027.**

קאפּיטל 13 — די סעודה סעקווענץ

ביז איצט איז אַלץ געווען אַריטמעטיק. דאָס קאָפּיטל איז אַ מוסטער, און אַ מוסטער איז אַ ווייכערע סאַרט באַװײַז, אַזוי איך וועל האַלטן די טענות אַקאָרדינגלי באַשײדן.

די טענה איז דאָס: די באַשטימטע צייטן פון ויקרא כ"ג זענען נישט זיבן רעליגיעזע יום־טובֿים. זיי זענען אַ סדר, און יאָשקע האַלט עס אין אַרדענונג.

די זיבן

די באַשטימטע צייטן פֿון גאָט, וואָס איר זאָלט אויסרופֿן ווי הייליקע צוזאַמענפֿירונגען - משינע" באַשטימטע צייטן זײַנען די. " - ויקרא כג:ב

העברעאיש איז **דִּים ע. ו' מ' (מועדים)**, און דאָס מיינט נישט **יום־טובֿים** . אַ **מועד** איז אַן אַפּווינטמענט.

אַ באַשטימטע זיצונג וואָס איז פֿאַרויסגעמאַכט צווישן פֿאַרטייען וואָס ביידע פּלאַנירן עס צו — האַלטן. דאָס וואָרט ווערט גענוצט וועגן דער צייט וואָס גאָט באַשטימט זיך צו טרעפֿן מיט זײַן פֿאָלק.

עס זענען זיבן, אין צוויי קלאַסטערס

פּרילינג	טאָג
1 פסח — פסח	י"ד ניסן
2 אומגעזויערטע ברויט — מצות	ניסן 15-21
3 ערשטפּרוכטן — יום הביכורים	טאָג נאָך שבת אין יענער וואָך
4 וואָכן — שבועות	טעג נאָך ערשטפּרוכטן 50

האַרבסט	טאָג	
5	תשרי 1	טרומייטן — יום תרועה
6	תשרי 10	כפרה — יום כיפור
7	תשרי 15-21	סוכות — סוכות

פיר אין פרילינג, צוזאמענגעזאמלט אין אכט וואכן. דריי אין הארבסט, צוזאמענגעזאמלט אין דריי. און צווישן דעם פערטן און פינפטן, א ריס פון בערך פיר חדשים אין וועלכע גארנישט ווערט באשטימט בכלל.

די ערשטע פיר, געהאלטן אויף דעם טאָג

אויף דעם טאָג?	וואָס ער האָט געטאָן	וואָס עס האָט געפֿאָדערט	סעודה
יא	געקרייציקט	דאָס לאָם וואָס איז געשאַכטן געוואָרן בײַ דער נאַכט י״ד ניסן	פסח
יא	קערפער אין קבר, זעענדיג קיין פארפילונג	זויערטייג — די בילד פון קאַרופּציע — אַוועקלייגן	אומגעזויערטע ברויט
יא	אויפגעשטאנען, "די ערשטע פירות די ערשטע גארב פון דער שניט פון	איז דערלאַנגט געוואָרן	ערשטע פרוכטן
יא	דער רוח איז אויסגעגאסן געוואָרן, אויף שבועות, פופציק טעג שפעטער	די שניט איז געזאמלט געוואָרן, פופציק טעג שפעטער	וואָכן

פאלוס באהאנדלט נישט די קארעספאנדענץ ווי דעקאראטיוו. "משיח, אונדזער פסח, איז אויך גע'הרג'עט געווארן" — נישט ווי א פסח לאם, נאר די זאך אליין. "משיח איז אויפגעשטאנען פון די טויטע, די ערשטע פרוכט פון די וואס שלאפן." ער ניצט דעם נאמען פון דעם יום-טוב אלס די באשרייבונג פון דעם געשעעניש.

פיר אפוינטמענטס. פיר געהאלטן, אין סדר, דעם טאג. נישט אין דער ריכטיגער צייט. דעם טאג.

דאָס איז די באַמערקונג אויף וועלכער דער רעשט פֿון דעם קאַפיטל רוט זיך, און עס איז ווערט זיך אַפּצושטעלן ווי גרינג עס וואָלט געקענט גיין אַנדערש. אַ צלייבונג איז נישט קיין פּלאַנירטע געשעעניש; עס פּאַסירט ווען אַ המון און אַ גובערנאַטאָר באַשליסן אַז עס פּאַסירט. אַז עס איז געפֿאַלן דעם 14טן ניסן, און די תּחיית המתים דעם ערשטן טאָג, און דער רוח דעם טאָג שבועות, איז אָדער די ענגסטע סעריע פֿון צופֿעלן אין דער היסטאָרישער רעקאָרד, אָדער דאָס איז וואָס דאָס וואָרט מועד מיינט. אַן אַפּוינטמענט וואָס ווערט אַפּגעהאַלטן.

די דריי וואָס ווערן נישט געהאַלטן

דערנאך שטעלט זיך אפ דער מוסטער. יום תרועה, יום כיפור און סוכות האבן קיינמאל נישט געהאט זייער תשובה געשעעניש.

יעדעס יאר זינט דעמאלט האבן די טרומייטן געבלאזן דעם ערשטן תשרי און גארנישט איז געשען. יעדעס יאר איז דער טאג פון כפרה געקומען און פארביי. דאס איז נישט קיין טענה פון

שטילשווייגן — דאס איז די באמערקונג אז א סעקווענץ וואס איז געווארן געהאלטן פונקטליך, פיר מאל נאכאנאנד, האט פיר באשטימונגען אויסגעשטאנען און האט נישט געהאלטן קיין איינע פון זיי אין צוויי טויזנט יאר.

אדער איז דער מוסטער קיינמאל נישט געווען קיין מוסטער, אדער די איבעריגע דריי זענען נאך פארויס.

פארוואס דער ריס איז די פאָרעם פון דער קירך תקופה

און דאָ איז וואו דער קאַלענדאַר אַליין זאָגט עפעס וואָס די קאַפיטלעך וועגן דניאל האָבן געדאַרפט אַרגומענטירן פֿאַר.

צווישן שבועות און יום תרועה איז דא א צייט-פעריאד פון בערך פיר חדשים אן קיין באשטימטע צייט. נישט איין. דער פּרילינגס-קלאסטער ענדיגט זיך, און דערנאך גארנישט ביזן שופר.

דער תורה'ס אייגענער יום-טוב קאַלענדאַר האט אַ ליידיגע אָרט אין מיטן — און דער ליידיגע אָרט פאַלט פונקט דאָרט וואו די פיר געהיטענע יום-טובים ענדיגן זיך און די דריי נישט געהיטענע הייבן זיך אָן.

קאַפיטל 8 האט געדארפט שווער ארבעטן צו פארטיידיגן אן איבעררייסונג אין דניאל'ס זיבעציגסטער וואך, און איך האב איין קלאר געזאגט אז גארנישט אין דניאל מעלדט אזאנס. ויקרא כ"ג מעלדט אויך נישט אזאנס. אבער עס האט איינס, איינגעבויט אין יאר, אין דעם זעלבן ארט.

איך וואָלט נישט געבויט קיין צייטפלאַן אויף דעם. ווי באַשטעטיקונג פֿאַר אַ ריס טענהט אויף אַנדערע גרינדן, איז עס עפעס ווערט.

שטאַפּל 3. די קאַרעספּאָנדענץ איז רעאַל; וואָס עס מיינט איז אינטערפּרעטאַציע. עמעצער קען) האַלטן אַז די פיר-חודשיקע ריס איז לאַנדווירטשאַפטלעך - די אינטערוואַל צווישן די תבואה שניט און די פרוכט שניט - און זיין גאָר גערעכט וועגן דעם, און עס וואָלט נישט מאַכן די אַבסערוואַציע ווייניקער.) אינטערעסאַנט

דער נעקסטער אין סדר

אויב די סדר ווערט געהאלטן אין אַרדענונג, איז די נעקסטע אַפּוינטמענט די פינפטע, און עס איז נאָר דאָ איין קאַנדידאַט.

יום תרועה. 1 תשרי. די סעודה פון טרומאָץ

וואָס איז באַשטימט פֿאַר יענעם טאָג איז ווערט צו לייענען קעגן וואָס קריסטן ערוואָרטן ביי דער צוריקקער פֿון משיח. דאָס איז דער איינציקער יום-טובֿ וואָס פֿאַלט אויף אַ נייעם לבנה — דער טאָג וועמענס אָנהייב האָט מען נישט געקענט אָנמעלדן פֿון פֿריער ווייל עס האָט אָפּגעהאַנגען פֿון דער זעאונג פֿון דעם האַלבמאַן, אַזוי אַז וואַכטער האָבן געוואָרט און קיינער האָט נישט געוואוסט די שעה. דאָס איז אַ טאָג פֿון בלאַזן, פֿון שרעק און אַרויסרופֿן. און אין דער יידישער טראַדיציע טראָגט עס די זכרון פֿון קרוינונג: דער טאָג וואָס אַ מלך ווערט געלויבט. אַ טרומייט. אַ טאָג וואָס קיינער האָט נישט געקענט פֿעסטשטעלן פֿון פֿריער. אַ מלך האָט פֿראַקלאַמירט. און די תחית המתים ביי דער לעצטער טרומייט.

דערנאך צען טעג, די טעג פון ירא — וואָס קאַפיטל 12 האָט געפֿונען זיצן אין דער אַריטמעטיק ווי דער חילוק צווישן 1260 און 1250, און וואָס ישעיה באַשריבט ווי אַן אינשפּאַרונג הינטער פֿאַרמאַכטע טירן בשעת כּעס לויפֿט איר גאַנג.

דערנאך יום כיפור — כפרה, דער אורטייל פארמאכט, די ביכער אויסגעארבעט. קאפיטל 12'ס צוויי לאנגע ציילן ענדיגן זיך ביידע דארט.

דערנאך סוכות — די איינזאמלונג, גאט וואָס וואוינט מיט זיין פאָלק, וואו התגלות ענדיגט זיך: "דער משכן פון גאט איז צווישן מענטשן, און ער וועט וואוינען צווישן זיי." איך בין נאָך נישט זיכער וואָס פונקט פאָסירט אין דעם מאַמענט. צי וואוינט יאָשקע מיט אונדז אויף דער ערד, נאָכדעם וואָס ער איז צוריקגעקומען צו קעמפן מיט זיינע שונאים? צי וואוינט ער מיט אונדז אין נייער ירושלים אָדער אין "הימל", אויף אַ צייט? דער סוף פון התגלות'ס ציטאָט באַציט זיך צו דער אָנקומעניש פון נייער ירושלים און דעם טאטן וואָס קומט אויף דער ערד צו הערשן אויף אייביק.

טרומייט, דערנאך צאָרן אויסגעהאלטן הינטער פארמאכטע טירן, דערנאך כפרה, דערנאך וואוינונג. דאס איז די סדר וואס ויקרא כ"ג שטעלט, און דאס איז די סדר אין וועלכע די טעג ציילן פון קאפיטל י"ב לאנדן אן ווערן געבעטן דערצו.

וואָס דאָס ווייזט און וואָס נישט

עס ברענגט נישט קיין יאָר. גאָרנישט אין דעם קאָפיטל דאָטירט עפעס; יום תרועה קומט יעדן האַרבסט און איז שוין דריי טויזנט יאָר.

וואָס עס טוט איז זאָגן איין ווי דאָס יאָר, וואָס ווערט פראָדוצירט דורך קאָפיטלען 6 ביז 10, זאָל אויסזען ווען עס קומט אָן. די אַריטמעטיק זאָגט 2030. די סעודה־סעקווענץ זאָגט אַז אויב די אַריטמעטיק איז ריכטיק, פאָלט די צוריקקער אויף יום תרועה אַנשטאָט אויף אַן אַרביטערן דאָטע — און די האַרבסט־סעודות פון 2030 זענען 27-28 סעפטעמבער און 7 אָקטאָבער.

צוויי אומאפהענגיקע זאכן מוזן זיך איינשטימען כדי דאס זאל ארבעטן: א יאר לויט די זייגערס, און א טאג לויט דער סעקווענץ. זיי טוען דאס.

וואָס קאָפיטל 13 גיט אונדז

- די מועדים זינען באַשטעלונגען, נישט יום־טובֿים — פֿיקסירטע פֿאַרזאַמלונגען וואָס זינען פֿאַרויס באַשטימט געוואָרן. (שטאָפּל 2 — די העברעישע.)
- יאָשקע האָט געהאַלטן די פֿיר פֿרילינג־באַשטימונגען אין דעם טאָג, אין סדר, און דער נִיער טעסטאַמענט נעמט זיי אַזוי אָן. (שטאָפּל 2.)
- די דריי הערבסט אפוינטמענטס האבן נישט קיין ענטפער-געשעעניש און האבן נישט געהאט קיין איינס אין צוויי טויזנט יאר. (שטאָפּל 2 — אַבזערוואַציע.)
- דאס תורה'ס יום־טובֿ יאר אנטהאלט א פיר-חודש'דיגע שפאלט פונקט אין דעם ארט וואו די געהיטענע יום־טובֿים ענדיגן זיך און די נישט־געהיטענע הייבן זיך אן. (שטאָפּל 3 — באַשטעטיגונג פארן שפאלט וואס ווערט טענה'ט אין קאפיטל 8, נישט קיין באווייז דערפון.)
- אויב די סדר גייט ווייטער אין דער זעלבער צייט, איז די נעקסטע באשטימונג יום תרועה : נייער לבנה, טרומייט, קראנונג, און א טאג וועמענס אנפאנג האט מען נישט געקענט אנמעלדן פון פאראויס. (שטאָפּל 3.)
- די סדר ווי ויקרא כג שטעלט זיך אן — טרומייט, דערנאך צען טעג, דערנאך כפרה, דערנאך וואוינונג — איז די סדר אין וועלכע קאפיטל 12'ס ציילן לאנדן. (שטאָפּל 1 אויף די ציילן; שטאָפּל 3 אויף דער באַדייטונג.)

קאפיטל 14 — וואו די צוויי קאלענדאַרן שטימען זיך איין

קאפיטל 2 האט איין געזאגט אז די שוואכסטע לינק אין דעם בוך איז דער קאלענדאר, און אז די דאטום 27-28 מערץ 2027 עקזיסטירט נאר אונטער דער אבזערוואציאנעלער רעכענונג. דאס האט מיר געקאסט עפעס צו זאגן.

דאָס קאָפיטל איז די אַנדערע העלפט פֿון יענעם בוך, און דאָס איז די בעסטע נייעס אין בוך.

די טענה וואָס דאָס קאָפיטל ענטפֿערט

אַ סקעפטיקער וואָס האָט קערפֿול דורכגעלייענט קאָפיטל 2 האָט אַ פֿאַרניכטנדיקע שורה: פֿאַר זיך, און זי גייט אַזוי:

דו האסט געבויט דיין אייגענעם קאלענדאר און דערנאָך אַנטדעקט אַז דייע דאָטעס פֿאַלן אויף דייע "אייגענע יום־טובֿים. פֿאַרשטייט זיך, אַז זיי טוען דאָס. יעדן קאלענדאר קען מען מאַכן צו פֿראָדוצירן יום־טובֿים וווּ דו דאַרפֿסט זיי. ווייז מיר אַ דאָטע וואָס איבערלעבט אַ קאלענדאר וואָס דו האָסט נישט "אויסגעקליבן."

דאָס איז אַ גערעכטע אַרויסרוף, דאָס איז די ריכטיקע אַרויסרוף, און עס פֿאַרדינט אַ גלייכע ענטפֿער אַנשטאָט אַ פֿאַרטיידיקונג פֿון מײַן קאלענדאר.

דאָ איז די ענטפֿער.

דער פֿאַרגלייך

איך האָב דורכגעפירט יעדן יום־טובֿ, אין יעדן יאָר פֿון 2025 ביז 2030, אויף ביידע קאלענדאַרן: די אַבסערוואַציאָנעלע רעכענונג וואָס דאָס בוך פֿאַלגט, און דער פֿיקטירטער רבינישער קאלענדאר וואָס די ייִדישע וועלט ניצט זינט בערך דעם פֿערטן יאָרהונדערט. צוויי סיסטעמען געבויט אויף נישט-קאָמפּאַטיבלע כללים — איינע שטעלט דעם ערשטן חודש לויט דער לונאַרער קאָנדזשונקציע וואָס איז געווען נאָענט צום פֿרילינג-גלייכגעוויכט, די אַנדערע לויפֿט אַ ניינצן-יאָריקן ציקל מיט פֿיר פֿאַרלענגערונגס-כללים פֿאַרבונדן.

יאָר	אונטערשייד צווישן די צוויי קאלענדאַרן
2025	ביז 1 טאָג 0
2026	טאָג 1
2027	ביז 31 טעג 30
2028	ביז 2 טעג 1
2029	ביז 2 טעג 1
2030	טאָג אין פֿרילינג · נול אויף יעדן האַרבסט־פֿעסט 1

.צוויי זאכן אין יענער טאבעלע זענען וויכטיג, און זיי ציען אין פארקערטע ריכטונגען.

ערשטנס, די "שלעכטע נייעס", נאכאמאל

איז דער איינציקער אויסנאם יאר אין דעם קייט. אין יענעם איין יאר לייגט דער **2027** פעסטער קאלענדאר אריין זיין דרייצנטן חודש, אדר ב', און די גלייכגעוויכטיקייט-רעגולאציע טוט נישט. אבזערוואציאנעלער פסח 2027 פאלט דעם 22סטן מערץ; רבנישער פסח 2027 פאלט דעם 21סטן אפריל. א פולער לונא-חודש אפגעטיילט.

און 2027 איז דאָס יאָר אויף וועלכן דער נאָענטער דאָטע ווענדט זיך. איך האָב דאָס געזאָגט אין קאָפיטל 2 און איך זאָג עס ווידער דאָ, אין דעם קאָפיטל וואָס זאָל זיין גוטע נייעס, ווייל אַ

לייענער וואָס געדענקט נאָר די גוטע העלפט וועט שלעכט באַדינט ווערן.

אויב דער פעסטער קאַלענדאַר איז דער ריכטיקער, איז 27-28 מערץ 2027 נישט קיין יום-טובֿ און דער אַרגומענט פֿון "ערשטפֿרוכטן" פֿאַר אים פֿאַרשווינדט.

איצט די גוטע נייעס

.קוק נאכאמאל אויף די לעצטע שורה

אין 2030, שטימען די צוויי קאַלענדאַרן פונקט איבער. נישט אַפּראָקסימאַטיוו. צום טאָג, אויף יעדן האַרבסט יום-טובֿ:

פאַרפעסטיקט ראַביניש	אַבסערוואַציאָנעל	סעודה
סטן סעפטעמבער 28 2030	סטן סעפטעמבער 28 2030	יום תרועה — 1 תשרי
טן אקטאבער 7 2030	טן אקטאבער 7 2030	יום כיפור — 10 תשרי
טן אקטאבער 12 2030	טן אקטאבער 12 2030	סוכות הייבט זיך אן — 15 תשרי
סטן דעצעמבער 21 2030	סטן דעצעמבער 21 2030	כ"ה כסלו — דער 1,335סטער טאָג

פיר דאטומען. צוויי סיסטעמען וואָס זענען נישט מסכים מיט אַ חודש אין 2027. קיין אונטערשייד אין 2030.

וואָס דאָס קויפט טאַקע

זאָג עס אַזוי פינקטלעך ווי איך קען וויל עס איז גרינג דאָ צו איבערקלערן און איך האָב געזען מענטשן טאָן עס.

דער ציל איז נישט אַפהענגיק פֿון מיין קאַלענדאַר. דער אָנהייב יאָ

אַ לייענער וואָס אַפּוואָרפט אַלץ אין קאַפיטל 2 — וואָס מיינט אַז די אַפּשאַצונג איז אַן עקסצענטרישקייט און דער פֿיקסירטער רבנישער קאַלענדאַר איז דער איינציקער לעגיטימער העברעישער קאַלענדאַר וואָס עס איז פֿאַראַן — קומט נאָך אַלץ אָן צו יום תרועה דעם 28סטן סעפטעמבער 2030 און יום כיפור דעם 7טן אָקטאָבער 2030. יענע דאָטעס זענען נישט קיין אַרטיפּאַקט פֿון אַ היים־געמאַכטן קאַלענדאַר. דאָרטן לאַנדן ביידע קאַלענדאַרן. איר קענט אַרויסוואַרפֿן מיין גאַנצן צווייטן קאַפיטל און דער סוף בלייבט אָן ענדערונגען.

אלעס אין קאַפיטל 12 וואס ענדיגט זיך אין הארבסט 2030 בלייבט דעריבער איבער דעם קאַלענדאַרן אביעקציע גאנץ: די 1260 און די 1290 וואס ענדיגן זיך אויף יום כיפור, די 1250 וואס דערגרייכט יום תרועה, די צען טעג פון יראה צווישן זיי, און דער 1,335סטער טאג וואס לאנדעט אויף חנוכה.

וואָס בלייבט נישט איבער איז דער 2027 אַנקער פֿון וואָנען די ציילן הייבן זיך אָן. די ציילן זענען קאַלענדאַר-אומאַפהענגיק אין סוף און קאַלענדאַר-אַפהענגיק אין אָנהייב, און דאָס איז אַן אומבאַקוועמע אַבער פינקטלעכע באַשרייַבונג פֿון וואו דאָס בוך שטייט.

און איצט די דיסציפלין

דאָס איז פונקט דער פונקט וואו אַ בוך ווי דאָס גרייכט צום וואָרט "נסומעראַס", און איך וועל נישט.

די קאַנווערגענץ איז נישט קיין נס. דאָס איז וואָס צוויי לוינזאַלער סיסטעמען טוען ווען זיי פאַלן

אין פאָזע, און איר קענט זיי זען טאָן דאָס אין 2025, 2026, 2028 און 2029 אין דער זעלבער טאָבעלע. ביידע זענען אַפּראָקסימאַטיוו צו דער זעלבער לבנה. רובֿ יאָרן שטימען זיי פּאַלט אָן אינטערקאָלאַציע אַנדערש און זיי דיווערדזשירן מיט אַ חודש. אַז chmal נאָענט; מאָן 2030 איז איינע פון די נאָענטע יאָרן איז נישט קיין סימן. דאָס איז אַריטמעטיק

איר ווערט איז דעפענסיווע, נישט באווייזנדיק. עס באווייזט נישט דעם דאטום. עס נעמט אוועק אן אביעקציע דערצו — און די אביעקציע וואס עס נעמט אוועק איז די שטארקסטע וואס א סקעפטיקער האט קעגן די הארבסט דאטומען.

דאָס איז אַלץ וואָס עס טוט. עס איז ווערט אַ קאָפיטל וויל די אַפּאָזיציע איז געווען ווערט צו ענטפֿערן, נישט וויל די אַפּמאָך באַווייזט עפעס.

אויב איך וואָלט אייך געזאָגט אַז די שאַנסן קעגן צוויי קאַלענדאַרן וואָס זאָלן זיך מסכים זיין זענען אַסטראָנאָמיש, וואָלט איך געטאָן די זאך וואָס דאָס בוך איז געשריבן קעגן. זיי שטימען אַפּט צו. זיי שטימען צו אין 2030. דאָס איז גענוג, און עס איז נישט מער ווי גענוג.

וואָס קאָפיטל 14 גיט אונדז

- איבער 2025-2030 שטימען די צוויי קאַלענדאַרן געוויינטלעך איבער אין א טאג אדער צוויי; זיי זענען נישט קיין קאַנקורענט סיסטעמען וואָס פּראָדוצירן פּאַרשידענע יאָרן. (טייער 1 — אויסגערעכנט, און רעפּראָדוצירבאר אין דער וועבזייטל.)
- איז דער איינציקער אויסנאָם, וואָס דיווערדזשירט מיט אַ גאַנצן לונגאַרן חודש — און **2027** דאָס איז דאָס יאָר אויף וועלכן דער נאָענטער דאַטע רוט. (לעוועל 1 אויף דער חשבון; די וואָלנעראַביליטי איז רעאַל און דערמאָנט צוויי מאָל.)
- איז א יאר פון גענויע אפמאך וועגן יום תרועה, יום כיפור, סוכות און כ"ה כסלו. **2030** (שטאפל 1.)
- דעריבער זענען די דאַטעס פֿאַר האַרבסט 2030 נישט אַפהענגיק פֿון דעם בוך'ס קאַלענדאַר און איבערלעבן דעם קאַלענדאַר אַבדזשעקשאַן אינגאַנצן. דער אַנקער פֿאַר 2027 טוט נישט. (שטאפל 2.)
- די הסכמה איז נישט קיין וואונדער — דאס איז וואס לויטאַלאַרע סיסטעמען אין פאָזע טוען. איר ווערט איז אז עס נעמט אוועק אן אביעקציע, נישט אז עס באווייזט א דאטום. (אויסגעזאגט אזוי אז קיינער זאל נישט קענען באשולדיגן דאס בוך אין באהויפטן מער.)

טייל זעקס — קעגנערשאפט

קאפיטל 15 — די שטארקסטע אפאָזיציעס

איך האָב פרובירט צו ענטפֿערן אויף די טענות וואו זיי זענען אויפֿגעקומען, אַנשטאָט זיי אַלע צו לאָזן פֿאַרן סוף, וויל אַן אַרגומענט וואָס פֿאַרלענגערט זינע שוועריקייטן טרענירט דעם לייענער צו נישט פֿאַרטרויען אים. אָבער עטלעכע טענות זענען נישט וועגן אַ באַזונדערן קאָפיטל. זיי זענען וועגן דעם גאַנצן אונטערנעמונג.

דאָ זענען זיי, אין דער שטאַרקסטער פֿאַרעם וואָס איך קען זיי שטעלן. איך האָב פרובירט צו זאָגן יעדן איינעם ווי זיין בעסטער פֿאַרטיידיקער וואָלט עס געטאָן, נישט ווי אַ שטרוימאַן וואָלט עס געטאָן. אויף צוויי פֿון זיי איז מײַן ענטפֿער אַז דער אַפּאָזיציע־קענער איז גערעכט.

1. "קיינער וויסט נישט דעם טאָג אָדער די שעה".

דו טוסט די איינע זאך וואָס יאָשקע האָט אויסדריקלעך פֿאַרבאָטן. ער האָט געזאָגט אַז קיינער וויסט נישט — נישט די מלאכים, נישט אַלילו דער זון. ווער ביסטו? יעדע דור ברענגט אַרויס מענטשן ווי דו, און דער פֿאַקט אַז דו האָסט אַ ספרעדשיט מאַכט דיר נישט אַנדערש פֿון די מענטשן מיט טשאַרטס אין 1844 און 1988. די אינסטרוקציע איז געווען צו היטן, נישט צו רעכענען.

דאָס איז די טענה וואָס כמעט יעדערער הייבט אויף ערשט, און די ווערסיע אויבן איז שטאַרקער ווי וואָס איך הער געוויינטלעך, אַזוי לאַמיר עס נעמען ערנסט.

דריי זאכן זענען אמת אויף איין מאל

דאָס ערשטע איז אַז מתיא 24:36 איז וועגן דעם טאָג און דער שעה, און איך טענה אויך נישט. דאָס בוך נעמט אַ דאָטע וואָס איז געקומען דורך אַן אויספיר פון טעקסטן און געשיכטע, אין פובליק, מיט די אַרבעט געוויזן און יעדע נומער קאָנטראָלירבאר. דאָס איז אַן אַנדער אַקט פון טענהן אַז מען האָט מיר געזאָגט. איך האָב קיינמאָל נישט טענהט אַז מען האָט מיר געזאָגט.

די צווייטע איז אז דער פסוק איז געווען אמת ווען עס איז געזאגט געווארן. קיינער וויסט נישט אז דאס איז א דערקלערונג וועגן א צושטאנד פון ענינים, נישט א באפעל אז דער צושטאנד פון ענינים איז שטענדיק. דניאל איז געזאגט געווארן אז די ווערטער זענען "פארבארגן און פארזיגלט ביזן סוף" — וואס איז א שפראך וואס ערווארטעט א שפעטערע עפענונג, נישט א שטענדיקע.

די דריטע איז די וואָס איך געפֿין די שווערסטע צו אַרגומענטירן פֿאַרביי, און עס איז אויף דער זייט פֿונעם אַפּאָזיציע. מענטשן האָבן גענוצט פונקט די דאָזיקע לאַגיק צו באַרעכטיקן פונקט די דאָזיקע טעטיקייט פֿאַר צוויי הונדערט יאָר, און זיי האָבן אַלע געווען אומרעכט. דאָס איז נישט גאַרנישט. דאָס איז אַ שטאַרקער פריאַר קעגן מיר און איך האָלט עס אַליין.

וואָס איך וואָלט געזאָגט איז אַז דער באַפֿעל צו היטן איז נישט קאָמפּאַטיבל מיט דער אינסטרוקציע צו מאַכן קיין מסקנות נישט. יאָשקע האָט געשטראָפּן די פרושים פֿאַר לייענען דעם הימל און נישט די סעזאָן. ער האָט געזאָגט צו אַ קירך אַז אויב זי וועט נישט אויפּוואַכן וועט ער קומען אויף איר ווי אַ גנב — וואָס מיינט אַז די אַלטערנאַטיווע איז פֿאַראַן. וואָך זיין האָט אינהאַלט, אַדער דאָס וואָרט מיינט גאַרנישט.

די אַבדזשעקשאַן ווערט נישט אויפגעלייזט. זי ווערט געענטפערט — דורך אַ מאַן וואָס איז באַוואוסטזיניק אַז יעדער איינער פֿאַר אים האָט געדאַכט דאָס זעלבע.

2. "דו האסט ערשט געפונען דאס יאר און געארבעט צוריק".

מיט אַ תנ"ך, אַ קאָלקולאַטאָר און גענוג מאַטיוואַציע, קען יעדער דערגרייכן יעדן יאָר. איר האָט 390, 40, זיבן, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, דריי קאַלענדאַרן און פיר קאַנדידאַט דעקלערט צו שפילן זיך מיט. זיכער לאַנדט עפעס אויף 2030. איר וואָלט געפֿונען עפעס פֿאַר 2028 אויך.

דאָס איז די טענה וואָס איך רעספּעקטיר אַמייסטנס וויל דאָס איז די וואָס איך וואָלט אויפֿגעהויבן, און קאַפיטל 3 איז געשריבן געוואָרן צו ענטפֿערן אויף איר איידער די מסקנות זענען אַנגעקומען.

דריי טעסטן, און איך וואָלט אַלע דריי אַנגעווענדט צו ווער עס יז אַנדערש'ס סיסטעם

זענען די פאראמעטערס אויסגעקליבן געווארן אומאפהענגיק פונעם ציל? 390 און 40 זענען אין

יחזקאל 4. זיבן איז אין ויקרא 26. אכציק איז אין תהילים 90. 1260 און 1290 און 1335 זענען אין התגלות און דניאל. נישט קיין איינע פון די נומערן איז אויסגעקליבן געווארן דורך מיר. וואס איך קלייב אויס איז וואו יעדע זייגער הייבט זיך אן — דעריבער פארברענגען קאפיטלעך 6 און 7 רוב פון זייער לענג צו פארטיידיגן אנפאנג דאטומען אנשטאט צו טאן אריטמעטיק.

וויפיל פרייע פאראמעטערס, און ווי גראב? צוויי פער זייגער: דער אנקער, און וויפיל מאל דער מולטיפליער ווערט אנגעווענדעט. די צווייטע איז אן עכטע ברירה און קאפיטל 3 זאגט אזוי. אבער דער מולטיפליער איז זיבן, ממילא יעדע צוגעלייגטע אנווענדונג סקאלירט אלעס מיט זיבן. פאר ישראל: קיין מולטיפליער גיט נישט 311 פאר דער ציווילער רעכענונג, איינס גיט 2030, צוויי גיט דאס יאר 18410. פאר יהודה: איינס גיט 350, צוויי גיט 2030, דריי גיט 13790. פונקט איין שטעלונג פער זייגער לאנדעט ערגעץ אין דער רעקארדירטער געשיכטע. דאס איז נישט קיין ציפערבלאט. דאס איז א שליסל מיט איין גלייבליכע פאזיציע.

צי ברענגט די סיסטעם רעזולטאטן פאר וועלכע זי איז נישט געבויט געוואָרן? דאָס איז דער שטאַרקסטער טעסט, און די ענטפֿער איז ניין. אַ פּאַסיקע סיסטעם ברענגט פונקט וואָס זי איז געווען פּאַסיק צו פּראָדוצירן. די דאָזיקע סיסטעם האָט פּראָדוצירט אַ דרייסיק-טאַגיקע פֿענצטער פֿון אַפּפּאַל פֿון דעם חילוק צווישן דניאלס 1290 און יוחנס 1260 — צוויי נומערן געשריבן זעקס יאָרהונדערטער באַזונדער — וואָס פּאַסן צו אַ ריס צווישן צוויי יום-טובֿ דאָטעס באַשטימט דורך לבנה קאָנדזשונקציע. און זי האָט פּראָדוצירט אַ צען-טאַגיקן אינטערוואַל וואָס שטעלט זיך אַרויס צו זיין די איינציקע צען-טאַגיקע פּאַר פֿון באַשטימטע צייטן אין דעם העברעישן קאַלענדאַר. קיין איינס פון זיי איז נישט געווען געצילט.

וואו דער אַבדזשעקטאָר באַקומט אַן עכטן שלאָג : די דור זייגער. זעקס מעגלעכע סעטינגס, איינע גיט 2030, און דאָס איז די וואָס איך נוצ. קאָפיטל 9 דרוקט די גריד און ראַנגקט יענעם זייגער לעצט. אויף יענעם, לאַנדט די אַבדזשעקשאַן.

3. "יחזקאל 4 איז נישט קיין זייגער."

יחזקאל האט געגעבן א סימן פאר א באלאגערטן דור וועגן א קומענדיקן גלות. גארנישט אין דעם פסוק ווייזט אויף א צייל-אפ וואס לויפט צוויי און א האלב טויזנט יאר נאך זיין טויט. איר האט גענומען א שטיקל נבואה וואס איז געווען באשריבן אין זעקסטן יארהונדערט פאר דער ציילונג און עס פארוואנדלט אין א סטאפ-וואטש.

ריכטיק ווי ווייט עס גייט, און דאָס איז די שאַרניר, אַזוי איך וועל עס נישט ווייכער מאַכן.

דער פּאַסאַזש איז אַ סימן וועגן גלות. וואָס דער פּאַסאַזש טוט אויך איז קוואַנטיפיצירן — 390 און 40, מיט אַ קלאָרן קאָנווערסיע קורס אַטאַשט, אַ טאַג פֿאַר יעדן יאָר. גאָט האָט נישט געזאָגט יחזקאל צו ליגן דאָרט אַ לאַנגע צייט. ער האָט געגעבן נומערן און געגעבן אַ נאָמען פֿאַר דער איינהייט. נומערן וואָס זענען אַרויסגעגעבן געוואָרן גענוי, מיט אַ באַשטימטער קאָנווערסיע, זענען אַרויסגעגעבן צו ווערן געציילט; דניאל האָט געציילט ירמיהו'ס זיבעציק אויף דעם זעלבן וועג און האָט מתפלל געווען ווען זיי זענען אויסגעלאָפן.

דער עכטער שוואַכער פונקט איז נישט דאָס ציילן. עס איז די אַנקערונג. אַז די 390 לויפן פאַרויס פֿון דער 701 פֿאַר דער ציילונג, און די 40 לויפן אַרויף ביז דער 70 פֿאַר דער ציילונג, קומט פֿון לייענען יחזקאל'ס לינקע זייט און רעכטע זייט ווי ריכטונג אויף אַ רעכטס-צו-לינקס צייטליניע. קאָפיטל 4 זאָגט קלאָר אַז אַ לייענער וואָס נעמט לינקס און רעכטס ווי פשוט צפון און דרום פֿאַרלירט גאַרנישט וועגן דער אידענטיטעט פֿון די צוויי הייזער און באַקומט נישט קיין

זייגער — און אַז אויף יענעם לייענען, האט דאָס בוך נישט קיין אָנהייב דאָטעס

אין האַלט די לייענונג צוליב וואָס עס ברענגט ווייטער, און קאָפּיטל 4 גיט צו אַז דאָס איז אַ באַרעכטיקונג דורך רעזולטאַט אלא ווי זעלבסט-באַווייז. דאָס איז די גרעסטע איינציקע אָפהענגיקייט אין דעם בוך און דאָס איז אַן אינטערפּרעטאַציע.

4. "ויקרא 26 מיינט שטרענגקייט, נישט געדויער".

זיבן-פאכיק איז אן אידיאם. בראשית ד'ט"ו איז נישט אריטמעטיק. דו האסט פארוואנדלט א העברעאישן פארשטארקער אין א מאַלטיפליקאציע סימן ווייל די מאַלטיפליקאציע ברענגט דין וואו דו ווילסט גיין, און די מערהייט פון קאמענטאטארן לייענען עס אזוי ווי אין טו.

די מערהייט לייענט עס יא אזוי, און קאפּיטל 5 זאגט אזוי אין יענע ווערטער אנשטאט ווארטן צו ווערן געכאפט.

וואָס קאָפּיטל 5 טענהט איז שמאַלער ווי די מערהייט איז פאַלש. דאָס איז אַז שטרענגקייט איז נישט קיין מעסטבאַרע קוואַנטיטעט - עס איז נישטאָ קיין איינהייט אין וועלכער איין הונגער איז זיבן מאָל אַ צווייטער - בשעת די געדויער האט איינס. אַ שטראָף ווערט געגעבן איבער צייט, אַזוי עס האט צוויי דימענסיעס, ווי שווער און ווי לאַנג, און זיבן מאָל די שטראָף איז אַ טענה וועגן אַ סך הכל געמאַכט פון ביידע. נאָר איינע פון די צוויי דימענסיעס קען טראָגן אַ קאָנטראָלירבאַרן פאַקטאָר פון זיבן.

דאָס פראָדוצירט אַ גאָפּל אָן קיין באַקוועמען אַרויסגאַנג. אָדער זיבן מאָל איז קוואַנטיטאַטיוו, אין וועלכן פאַל עס טראָגט אויף אַ סך-הכל מיט אַ צייט-דימענסיע — אָדער עס איז ריין אידיאָם פֿאַר פֿולקייט, אין וועלכן פאַל עס פֿאַרמערט גאַרנישט און די פֿיר עסאַקאַלאַציעס זענען באַטאָנונג אַנשטאַט אַ לייטער.

און אין דאָרף נישט אַז שטרענגקייט זאָל זיין פאַלש. אין דאָרף אַז די דויער זאָל זיין פֿאַראַן. דער לייענער וואָס איז זיכער אַז ויקרא 26 איז וועגן שטרענגקייט קען זיין גאָר גערעכט און דאָס בוך אַרבעט נאָך אַלץ; ער וואָלט באַשריבן די דימענסיע אין וועלכער אין רעכנט נישט.

קאָפּיטל 5 שטעלט אויך ארויס, אין לענג, א קלענערן ארגומענט קעגן דער שטרענגקייט-לייענונג וואס אין וויל נישט דרוקן ווייל עס ארבעט נישט. אויב איר ווילט וויסן וואס דאס בוך טוט מיט אן (ארגומענט וואס שטעמפלט עס, דארט איז וואו צו קוקן)

5. "דיין קאַלענדאַר איז אויסגעטראַכט".

איר אָפּוואָרפט דעם קאַלענדאַר וואָס די ייִדישע וועלט האָט געהאַלטן פֿאַר זעכצן יאָרהונדערטער לטובת איינעם וואָס איז אויסגערעכנט פֿון אַסטראָנאָמישע טאַבעלעס, און דערנאָך מעלדט איר אַז אייערע דאָטעס פֿאַלן אויף יום-טובֿים. זיי פֿאַלן אויף אייערע יום-טובֿים. וויזט מיר אַ דאָטע וואָס איבערלעבט אַ קאַלענדאַר וואָס איר האָט נישט אויסגעקליבן.

גערעכט, און ס'איז די ריכטיגע אויפגאבע. קאפּיטל 14 עקזיסטירט צו ענטפערן דערויף.

די האַרבסט 2030 דאָטעס איבערלעבן עס אינגאַנצן. ביידע קאַלענדאַרן — דער אַבסערוואַציאָנעלער וואָס דאָס בוך פֿאַלגט און דער פֿיקסירטער רבנישער — שטעלן יום תרועה דעם 28סטן סעפטעמבער 2030, יום כיפור דעם 7טן אָקטאָבער 2030, סוכות דעם 12טן אָקטאָבער, און כ"ה כסלו דעם 21סטן דעצעמבער. אַ לייענער וואָס אָפּוואָרפֿט קאָפּיטל 2 אינגאַנצן לאַנדט נאָך אַלץ אויף יעדן איינעם פֿון זיי. דער סוף איז קאַלענדאַר-אומאַפהענגיק.

דער 2027 אָנקער איבערלעבט עס נישט. אין 2027, און אין 2027 אַליין איבער די זעקס יאָר וואָס איך האָב געקוקט, דיווערדזשירן די צוויי קאַלענדאַרן מיט אַ גאַנצן לונאַר חודש, ווייל דער פֿיקסירטער קאַלענדאַר לייגט אַרײַן אדר ב' און די עקווינאַקס כלל טוט נישט. לויט דער רבנישער חשבון, איז 27-28 מערץ 2027 בכלל נישט קיין יום־טובֿ.

אַזוי די פּאַזיציע איז צעטיילט. די ציל איז קאַלענדאַר-אומאַפהענגיק; די אָנהייב איז נישט. דאָס ווערט געזאָגט אין קאַפיטל 2, ווידער אין קאַפיטל 14, און ווידער דאָ, ווייל דאָס איז די זאך וואָס איז מערסט מסתמא אמת און נישט באַגריסן.

6. "יעדער דאָטע-בעשטעלער איז געווען פּאַלש".

מילער. ראָסעל. וויסענאַנט. קעמפּינג. יעדער איינער פון זיי האָט געהאַט שריפט, אַריטמעטיק און ערלעכקייט. יעדער איינער האָט געהאַט אנהענגער וואָס האָבן פאַרקויפט זייערע הייזער. די באַזע קורס אויף דעם טעטיקייט איז נול, און איר האָט מיר געגעבן קיין סיבה צו טראַכטן אַז איר זענט די אויסנאַם.

די באַזע ראָטע איז רעאַל און איך וועל נישט זיין קייט וועגן דעם.

די געוויינטלעכע ענטפער — ניין מיידלעך האבן געזאגט ניין, ממילא קען די צענטע זאגן יא — איז אן ענטפער צו א שלעכטער ווערסיע פון דעם ארגומענט. די גוטע ווערסיע איז נישט קיין לאגישע טענה; עס איז א סטאטיסטישע, און סטאטיסטישע ארגומענטן ווערן נישט אפגעווארפן דורך אויפווויזן אז זיי זענען נישט דעדוקטיוו. א גאר לאנגע סעריע פון דורכפעלער איז באווייזט, און עס איז באווייזט קעגן מיר.

וואָס איך קען אָנבאַטן איז נישט קיין סיבה צו טראַכטן אַז איך בין ספּעציעל. דאָס איז אַן אַנדער וועג פון דורכפאַל.

יעדער נאמען אויף יענער ליסטע האט געבעטן צו ווערן געגלייבט. דאס בוך בעט צו ווערן געטשעקט. יעדע נומער אין איר איז רעפּראָדוצירבאר פון געזאגטע איינגאבעס דורך געזאגטע פּללים; די וועבזייטל רעכנט איבער און מעלדט דורכפעלער; די עקספּלאַרער בלאַט לאַזט אַ פֿינדלעכן לייענער טוישן יעדע הנחה און זען ווי די מסקנא גייט ווייטער. איך האָב געדורקט די גריד וואָס מאַכט די דור זייגער פארשעמט, די עסאַקאַלאַציע וואָס האָט צעבראַכן מיין אייגענעם אַרגומענט, דעם אָנקער טעות וואָס האָט געשטעלט יהודה'ס זייגער אויף 1990, און אַ צוויי-און-פערציק-ציפּעריק נומער וואָס איך האָב זיך אָפּגעזאָגט צו נוצן.

אויב דאָס בוך איז פּאַלש, איז די מאַשינערי צו ווייזן אַז עס איז פּאַלש אין בוך.

דאָס איז נישט קיין טענה צו זיין גערעכט. דאָס איז די איינציקע זאך וואָס איז ווערט צו אָנבאַטן אַנשטאָט.

7. "דיינע פיר זייגערס זענען נישט אומאפהענגיק".

ישראל און יהודה קומען ביידע פון יחזקאל ד' און ויקרא כ"ו און דארפן די זעלבע אויסטייטשונג טריט. יהודה און אייער יובל זייגער הייבן זיך ביידע אן פון יאר 30 לספירה. אייער קאנווערגענץ איז איין ראם וואס שטימט מיט זיך אליין.

דו ביסט גערעכט, און איך האב עס שוין געזאגט פריער ווי דו האסט. קאפיטל 9 קוקט איבער יעדן זייגער פאר געטיילטע קוועלער, געטיילטע אנקער און געטיילטע אינטערפּרעטאציע טריט, און קומט צום אויספיר פונקט דאס. איך האב ארויסגענומען די פראזע "פיר אומאפהענגיקע זייגערס" פון בוך.

וואָס בלייבט איבער איז קלענער: איין ראָם, צוויי מאָל אָנגעווענדט מיט כמעט קיין געטיילטע

אינפוטס — 390 קעגן 40, אַנקערס זיבן יאָרהונדערטער באַזונדער, איין מאַלטיפליקאַציע קעגן צוויי — לאַנדנדיק צוויי מאַל אין דעם זעלבן יאָר. דאָס איז אַ קאָנסיסטענסי קאָנטראָל אויף אַ ראָם אַנשטאַט צוויי עדות צו אַ פּאַקט. קאָפיטל 7 האָט געוויזן ווי לייכט יענער ראָם גיט 1990 אָדער 2420 ווען אַן אַנקער באַוועגט זיך, אַזוי די קאָנטראָל איז נישט טריוויאַל.

ווייניגער ווי עס האָט אויסגעזען. מער ווי גאַרנישט.

8. "דו ניצט אַ מינאַריטעט כראָנאָלאָגיע ווען עס פאַסט דיר."

די מערהייט רעכענונג פון טיבעריאָס'ס פּאָפּצנטן יאר גיט 28 אדער 29 לספירה און א צלייבונג ארום 33 לספירה. איר ניצט די מינאריטעט קא-רעגענסי רעכענונג, וואס גיט 26 לספירה און 30 לספירה — די איינציגסטע ציפערן וואס מאכן אייער זייער צוגיין. און אייערע פיר פסחים אין יוחנן פארלאנגען ליינענען "5:1 אלס א פסח ווען די גריכישע זאגט נאר "א סעודה.

ביידע אמת, ביידע אנטפלעקט אין קאפיטל 7 און נאכאמאל אין קאפיטל 8.

אויב די צלייבונג איז געווען 33 לספירה, לויפן יהודה'ס פערציג יאר ביז 73 לספירה — נישט קיין פסח באַלאַגערונג פון ירושלים נאר דער פאל פון מצדה — און יהודה'ס זייער שליסט זיך נישט. דער יובל זייער באוועגט זיך מיט אים ווייל ער טיילט דעם אנקער.

ישראל'ס זייער איז נישט בארירט. עס איז אנגערט אין 701 פאר דער ציווילער רעכענונג און איז נישט באזירט אויף קיין נייעם טעסטאמענט כראנאלאגיע בכלל.

אַלזאָ: פֿון די צוויי שטאַרקסטע זייגערס, רוט איינער אויף אַ קאָנטעסטירטער דאָטע פֿונעם ערשטן יאָרהונדערט און איינער נישט, און זיי לאַנדן אויף דעם זעלבן יאָר. דאָס איז עפעס ווערט. עס איז נישט ווערט צו טאָן ווי דער קאָנטעסטירטער איז באַשלאָסן.

וואָס איז געבליבן

אַכט טענות. אויף צוויי פון זיי — די זעלבשטענדיקייט פון די זייגערס, און די זעקס-צעל גריד פון דער דורות זייגער — איז דער קעגנער פשוט גערעכט, און דאָס בוך איז געענדערט געוואָרן צו זאָגן דאָס. אויף די איבעריקע האָב איך געגעבן די בעסטע ענטפֿער וואָס איך האָב און אַנגעצייכנט וווּ עס לויפט אויס.

אויב איר האָט שוין אַזוי ווייט געלייענט און איר זענט נאָך נישט איבערצייגט, וואָלט איך דאָס בעסער געוואָלט ווי די אַנדערע אָפּציע. דער ערגסטער רעזולטאַט פֿאַר אַזאָ בוך איז אַז אַ ליינער גלויבט עס וויל דער מחבר האָט געקלונגען זיכער.

וואָס איך וואָלט אַנשטאַט געבעטן איז דאָס. נעמט נישט די מסקנא אויף מיין אויטאָריטעט. נעמט די מעטאָדע: זאָגט אייערע כללים איידער איר ציילט, מאַרקירט אייערע שוואַכסטע לינקס אין אייער אייגענעם טעקסט, און לאַזט אַ נומער וואָס איר ווילט זיין פֿאַלש. אויב איר טוט דאָס מיט די קאָפיטלעך און די גאַנצע זאָך פֿאַלט צוזאַמען, וועט דאָס בוך סײַ ווי סײַ זיין ווערט צו שרייבן, און איך וועל וועלן הערן פון אייך.

אינפאָ@פּורעלייף2030.קאָם

purelife2030.com/the-numbers.html

אַפּענדיקס

אַפּענדיקס א — הויפט צייטליניע

יעדע דאטירטע געשעעניש אויף וועלכער דאָס בוך איז באַהאַנדלט, 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג ביזן 21סטן דעצעמבער 2030. העברעישע דאַטעס זענען רבנישע און זענען אויסגערעכנט געוואָרן, נישט קאַפּירט. די לעוועלען פֿאַר די שטאַפּל ווערן דערקלערט אין קאַפּיטל 3. יעדע שורה דאָ האָט אַ קאַפּיטל הינטער זיך.

#	דאַטע	העברע געשעעניש דאַטע	זייגער	שריפט	שטאַפּל
1	722 פאר דער ציווילער רעכענונג	פאל פון שומרון; הויז פון ישראל דעפאָרטירט דורך אַשור	ישראל	2 מלכים 17:5-6	היסטאָריש · 2
2	701 פאר דער ציווילער רעכענונג	סנהריב'ס באַלאַגערונג פון — ירושלים דורכפאַלט ישראל'ס 390 יאר הייבן זיך אן	ישראל	יחזקאל 4:5; מלכים 19 2	אינטערפרעטאַטיוו · 3
3	458 פאר דער ציווילער רעכענונג	ארטאקסערקסעס ערשטער באפעלט די רעסטאָוואַרציע פון ירושלים (עזרא ז)	דניאל 9	עזרא 7; דן 9:25	היסטאָריש · 2
4	409 פאר דער ציווילער רעכענונג	סוף פון די ערשטע 7 וואָכן (49 יאָר) — ירושלים ווידער אויפגעבויט	דניאל 9	דן 9:25	אַריטמעטיק · 1
5	311 פאר דער ציווילער רעכענונג	ישראל'ס 390 יאר גייען אויס. קיין תשובה נישט. זאָך געמערט מיט זיבן	ישראל	ויקרא 26:18, 21, 24, 28	אַריטמעטיק · 1
6	לספירה 26 (טבת א)	יאָשקע האָט געטויפט סוף פון דער — 69סטער וואָך; די 70סטע וואָך הייבט זיך אַן	דניאל 9	3:1,21- 23; דן 9:25	לוקאס · 3 אינטערפרעטאַטיוו

7	טן אפריל 57 נאך דער ציווילער רעכענונג 30	קרייצונג פסח —	יהודה / דן 9:26-27 קאר 1 5:7 דניאל 9	3 אינטערפרעטאַטיוו	
#	דאַטע	העברעיש געשעעניש	זייגער	שריפט	שטאַפל
		מיטן פון דער 70סטער וואָך. יהודה'ס 40 יאר הייבן זיך אן.			
8	סטן מאי 24 לספירה 30	משיח שבועות — דער גייסט איז אויסגעגאסן געוואָרן; די קירך־תקופה הייבט זיך אָן		אַפּאָסטלענע 2	3 אינטערפרעטאַטיוו
9	פסח, יאר 70 לספירה (מיטן ~ אפריל)	יהודה לעצטע באַלאַגערונג פון ירושלים הייבט זיך — אָן יהודה'ס 40 יאר ענדיגן זיך. קיין תשובה נישט		היסטאָריש 2 לוקאס 21:20	
10	אוו 9-10 לספירה 70 (~4 אויגוסט)	יהודה דער בית המקדש איז פארברענט		מתי 24:2	היסטאָריש 2
11	לספירה 350	יהודה'ס ערשטער פארמערטער אורטייל (280 יאר) ליידט אויס. נאך אלץ קיין תשובה נישט.	יהודה	ויקרא 26:24,28	1 אַריטמעטיק
12	טן מאי 14 1948	ישראל איז ווידער געבוירן געוואָרן ווי אַ נאַציע	דור	מתי 24:32-34	היסטאָריש 2
13	סטן 23 יאנואר 1950	די כנסת דערקלערט ירושלים די הויפטשטאט צו 2 60 —	דור	תהילים 90:10; מתי 24:34	3 אינטערפרעטאַטיוו

היסטאָריש · 2 — מאַרקער חמאס אטאקע אויף
ישראל — שמיני עצרת
טן 7 14
אקטאבער
2023

פּראָפּעטיש · 4 דן 12:11; 2 צרות אַבאַמינאַציע פֿון
פֿאַרניכטונג
דא 2 — די שרעקלעכקייט
איז
אויפשטעלן
אדר 2סטן מערץ 15
18, (שבת) 2027
5787

#	שטאַפל	שריפט	זייגער	געשעעניש	העברעיש ע דאַטע	דאַטע
16	פּראָפּעטיש · 4	דן 12:11	צרות טאָג 1 פֿון די 1290 די 30 טעג פֿון אפּפאל הייבן זיך אן	אדר 2 19, 5787	סטן מערץ 28 2027 (זון)	
17	אַריטמעטיק · 1	טעס 2:3	צרותטאָג 30 — די אַפּאָסטאָסי ענדיקט זיך	ניסאן 19 5787	סטן אפריל 26 2027 (מאָנטיק)	
18	פּראָפּעטיש · 4	התגלות 11:3; דן 12:12	צרותשפּעטערע רעגנס פּאַלן — טאָג 1 פֿון די 1260 און פֿון די 1335	ניסאן 20 5787	סטן אפריל 27 2027 (דינסטיק)	
19	פּראָפּעטיש · 4	ויקרא כג:ה	עקספיירי (Pesach), פסח M2030 — קאַלענדאַר 14טן פֿונעם 1טן חודש	ניסאן 12 5790	טן אפריל 15 2030 (מאָנטיק)	
20	פּראָפּעטיש · 4	התגלות 9:5	עקספיירישטראָפֿן עקספייערן — 21 ניסן, לעצטער טאָג פֿון מצות. די פֿינף חדשים הייבן זיך אָן	ניסאן 21 5790	סטן אפריל 24 2030 (מיטוואך)	
21	פּראָפּעטיש · 4	ויקרא כג:כד; מתי ישעיה 24:22; 26:19-21	צוריקקער יום תרועה טאָג 1250 — אויפשטייאונג, אויפרייסונג, צוריקקער. די טעג ווערן פארקירצט	סטן 29 אלול, 5790	סטן 27 סעפטעמבער 2030 (פֿרייטיק)	
22	פּראָפּעטיש · 4	ויקרא כג:כז; דן 12:11	צוריקקער יום כיפור טאָג 1260 — און טאָג 1290 ענדיגן זיך ביידע. די צען טעג פֿון צאַרן ענדיקן	טן 10 תשרי, 5791	טן אקטאבער 7 2030 (מאָנטיק)	
23	פּראָפּעטיש · 4	ויקרא כג:ל"ד; זכריה 14:16	צוריקקער סוכות־פֿעסט הייבט זיך אָן — די	י"ד תשרי 5791	טן 11 אקטאבער 2030 (פֿרייטיק)	
				העברעישע		

#	דאָטע	דאָטע	געשעעניש	זייגער	שריפט	שטאָפּל
טויזנטיעריגע קעניגרייך						
24	21	כסלו כ"ה	— טאָג 1335	צוריקקער	דן 12:12	פּראָפּעטיש · 4
		דעצעמבער	געבענטשט איז ער			
		5791 (שבת) 2030	ווער וואָרט' חנוכה: די			
			טעמפל			
			וויידערגעוויידמעט			

אַפּענדיקס ב — יעדע קאָלקולאָציע, רעפּראָדוצירבאר

וואָס, (701 BC = -700) יאָר שפּאַנונגען ווערן קאָלקולירט אין אַסטראָנאָמישע יאָר נומערן מאַכט די פעלנדיק יאָר נול סטרוקטורעל אוממעגלעך צו מאַכן אַ טעות. קאָנווערט צוריק אין BC. (1 - n) אַ רעזולטאַט פון 0 אָדער ווייניקער איז AD; רעזולטאַט איז positive די סוף: אַ

#	עס באַשטעטיקט	אַפּעראַציעאַנהייב וואָס	יאָרן	רעזולטאַט	הערשן לייענט זיך ווי
1	ישראל: אריגינעלער אורטייל עקספירירט	-700	פאר 701 דער ציווילער רעכענונג + 390	-310	יחזקאל 4:5 — 390 טעג, פאר 311 א טאג פאר א יאר (יחזקאל דער ציווילער 4:6. רעכענונג
2	ישראל: אורטייל געמערט מיט זיבן	-700	פאר 701 דער ציווילער + רעכענונג (390 x 7)	2030	ויקרא 26:18,21,24,28 — זיבן מאָל מער'. געדינט' פאָרויס פון דער באַלאַגערונג, וואָס פֿאַר ישראל עפֿנט איר טערמין (יחזקאל'ס לינקע זייט). זע קאָפיטל 7
3	יהודה: אריגינעלער אורטייל עקספירירט	30	לספירה 30 + 40	70	יחזקאל 4:6 — 40 טעג, א טאג פאר א יאר פון דער צלייבונג ביז דער באַלאַגערונג פון ירושלים.
4	יהודה: ערשטע מאָלטיפליקאַציע	70	70+ לספירה (40 x 7)	350	ויקרא 26 — ערשטע 7 x 40 = 280, געדינט פאראויס פון דער באַלאַגערונג אין 70 לספירה.
5	יהודה: צווייטע מאָלטיפליקאַציע	70	70+ לספירה (40 x 7 x 7)	2030	ויקרא 26 — צווייטע 7^2 x 40 = 1960. 280' נישט' — די קוואַדראַטישע זיבן איז

דער פונקט. סערווירט פאראויס פון דער באַלאַגערונג, וואָס						
לייענט זיך ווי	רעזולטאַט	יאָרן	אַפעראַציעאַנהייבן	וואָס	עס	#
הערשן	אַט				באַשטעטיקט	
ווייל יהודה ענדיגט איר טערמין (יחזקאל'ס רעכטע זייט). זעה קאפיטל 7						
הושע 6:2; 2 פעטרוס 3:8. פערציק יוביליען פון 50 יאר	2030	2030	2000	30+ לספירה 2000	30 קרייצונג + 2000 יאָר (יוביליען 40)	6
תהילים 90:10 (80 יאָר); מתי כ"ד:ל"ד. כנסת שטימע פון 23 יאנואר 1950, 60 צו 2.	2030	2030	80 80 + 1950	1950 די ירושלים האָט זיך צוריקגעקערט	פֿון	7
דניאל 9:25 — 7 וואָכן פון פאר 409 יאָרן. דער ציווילער רעכענונג	409	-408	49 פאר 458 דער ציווילער + רעכענונג 49	457 דניאל 9: זיבן ערשטע וואָכן	די	8
x דניאל 9:25 — (7 + 62) יאָר. 7 = 483	26	26	483 פאר 458 דער ציווילער + רעכענונג 483	457 דניאל 9: ניין און זעכציק וואָכן ביז משיח	און	9
געוויזן מיט כוונה. 1948 גיט נישט 2030 — דעריבער נוצט דאס בוך דעם 1950 רעסטאָוראַציע פון דער שטאָט.	2028	2028	80 80 + 1948	1948 ישראל ווידערגעבוירן + א דור (די אַבדזשעקשאַן)	ישראל +	10

אַפּענדיקס ג — דער טאָג ציילט זיך

אַלע ציילן זענען אַריינגערעכנט ביידע ענדפונקטן : טאָג 1 איז דער אָנהייב דאַטע. צו רעפּראָדוצירן זיי טשעק אַריינגעמען ענד דאַטע אין קאַלקולאַציע — יעדע ציילונג, יעדעס, timeanddate.com אויף מאָל.

העברעיש (סוף)	סוף איז	צו	אָנהייב איז	פֿון	שריפט	ציילן
טן תשרי, 5791	יום כיפור — 10	טן 7 תשרי אקטאב ער 2030	ערשטע פרוכטן — די שרעק פון פארניכטונג	סטן 28 מערץ 2027	דניאל 12:11	1290
ניסאן 19 די אפפאל ענדיגט זיך	סטן 26	די אפפאל הייבט זיך אן	סטן 28	טעס 2		30

5787	אפריל 2027	מערץ 2027	2:3	
טן תשרי 10, 5791	יום כיפור — 10 תשרי אקטאב ער 2030	שפעטערע רעגנס — לעצטער טאָג פֿון דער צווייטער מצות	סטן 27 אפריל 2027	התגלות 11:3; 12:6
סטן 29 אלול ווערן פארקירצט מיט סעפטע 5790	יום תרועה — די טעג סטן 27 אלול ווערן פארקירצט מיט סעפטע צען מבער 2030	שפעטערע רעגנס — די עדות באַפֿולמעכטיקט	סטן 27 אפריל 2027	מתיא 24:22
העברעיש (סוף)	סוף איז	צו	אַנהייב איז	פֿון
כסלו כ"ה חנוכה — כ"ה כסלו, 5791	דער בית המקדש דעצעמב וויידער איינגעוויידמעט ער 2030	שפעטערע רעגנס געבענטשט איז ער 'ווער וואָרט	סטן 27 אפריל 2027	דניאל 12:12
טן תשרי 10, 5791	יום כיפור זיבן יאָר צום טאָג ער 2030	חמאַס אַטאַק שמיני עצרת אקטאבע ר 2023	טן 7	מאַרקער 2558
סטן 29 אלול, 5790	יום תרועה די טיר שליסט זיך סעפטע מבער 2030	כ"א ניסן (רביניש) שטראָפֿן עקספּייערן; — פֿינף חדשים אַנהייבן	סטן 24 אפריל 2030	התגלות 9:5

דערייזט: 1290 – 1260 = 30, און די צוויי אַנקערס זענען 30 טעג באַזונדער. 1260 –
1250 = 10, און יום תרועה און יום כיפור זענען 10 טעג באַזונדער. קיין שייכות איז נישט
געווען דיזיינט. זעה קאפיטל 12

אַפענדיקס ד — יום־טובֿ קאַלענדאַר 2025-2030, ביידע רעכענונגען

די אבזערוואציאנעלע דאטומען זענען די פובליקירטע קאלענדאר פונעם משיח 2030
פראיעקט (עקווינאקס פלוס לונארע קאנדזשונקציע, ירושלים צייט). רבנישע דאטומען זענען
דא אויסגערעכנט געווארן. אלע דאטומען זענען די טאג- צייט דאטום; יעדער יום-טוב הייבט זיך
אן ביי זון-אונטערגאנג דעם פריערדיגן אוונט. זעה קאפיטלען 2 און 14

גאָפּ	ראַביניש אַבסערוואַציאָנעל	סעודה	יאָר
זעלביק טן אפריל 122025 טן אפריל 122025	פסח (14טער, 1טער חודש)	122025	2025
זעלביק טן אפריל 132025 טן אפריל 132025	מצות ברויט הייבט זיך אן (15טן)	2025	2025
נישטא	—סטן	אפריל 2025	2025

2025	שבועות / וואָכן	טן יוני 2025	—	נישטא
2025	יום תרועה / טרומאָץ (1 תשרי)	22 סעפטעמבער 2025	23 סעפטעמבער 2025	טאָג 1
2025	יום כיפור / כפרה (י' תשרי)	1 אקטאבער 2025	2 אקטאבער 2025	טאָג 1
2025	סוכות / סוכות הייבט זיך אן	6 אקטאבער 2025	7 אקטאבער 2025	טאָג 1
2026	פסח (14טער, 1טער חודש)	22 אפריל 2026	12 אפריל 2026	טאָג 1
2026	מצות ברויט הייבט זיך אן (15טן)	32 אפריל 2026	22 אפריל 2026	טאָג 1
2026	ערשטע פרוכטן	52 אפריל 2026	—	נישטא
2026	שבועות / וואָכן	25 סטן מיי 2026	—	נישטא
2026	יום תרועה / טרומאָץ (1 תשרי)	13 סעפטעמבער 2026	12 סעפטעמבער 2026	טאָג 1
2026	יום כיפור / כפרה (י' תשרי)	22 סטן 2026	21 סטן 2026	טאָג 1
2026	סוכות / סוכות הייבט זיך אן	27 סטן 2026	26 סטן 2026	טאָג 1
2027	פסח (14טער, 1טער חודש)	22 מערץ 2027	21 אפריל 2027	טעג 30
2027	מצות ברויט הייבט זיך אן (15טן)	23 מערץ 2027	22 אפריל 2027	טעג 30
יָאָר	סעודה	אַבסערוואַציאָנעל	ראַביניש	גאָפ
2027	ערשטע פרוכטן	28 מערץ 2027	— סטן	נישטא
2027	צווייטער פסח (14טער, 2טער חודש)	20 אפריל 2027	21 סטן 2027	טעג 31
2027	צווייטע אומגעזויערטע ברויט ענדיגט זיך (21סטן)	27 אפריל 2027	28 סטן 2027	טעג 31
2027	שבועות / וואָכן	17 מאי 2027	—	נישטא
2027	יום תרועה / טרומאָץ (1 תשרי)	1 סעפטעמבער 2027	2 אקטאבער 2027	טעג 31
2027	יום כיפור / כפרה (י' תשרי)	10 סעפטעמבער 2027	11 אקטאבער 2027	טעג 31
2027	סוכות / סוכות הייבט זיך אן	15 סעפטעמבער 2027	16 אקטאבער 2027	טעג 31
2028	פסח (14טער, 1טער חודש)	9 אפריל 2028	10 אפריל 2028	טאָג 1
2028	מצות ברויט הייבט זיך אן (15טן)	10 אפריל 2028	11 אפריל 2028	טאָג 1
2028	ערשטע פרוכטן	15 אפריל 2028	—	נישטא
2028	שבועות / וואָכן	42 יוני 2028	—	נישטא
2028	יום תרועה / טרומאָץ (1 תשרי)	19 סעפטעמבער 2028	21 סטן 2028	טעג 2

		2028	
2028 יום כיפור / כפרה (י' תשרי)	סטן 28	סטן 30	טעג 2
	סעפטעמבער 2028	סעפטעמבער 2028	
2028 סוכות / סוכות הייבט זיך אן	3	5	טעג 2
	2028	2028	
2029 פסח (14טער, 1טער חודש)	28	30	טעג 2
2029 מצות ברויט הייבט זיך אן (15טן)	29	31	טעג 2
2029 ערשטע פרוכטן	12	—	נישטא
2029 שבועות / וואָכן	21	—	נישטא
2029 יום תרועה / טרומאַץ (1 תשרי)	9	10	טאָג 1
	2029	2029	
2029 יום כיפור / כפרה (י' תשרי)	18	19	טאָג 1
	2029	2029	
2029 סוכות / סוכות הייבט זיך אן	23	24	טאָג 1
	2029	2029	
2030 פסח (14טער, 1טער חודש)	16	17	טאָג 1
2030 מצות ברויט הייבט זיך אן (15טן)	17	18	טאָג 1
2030 אומגעזויערטע ברויט ענדיגט זיך (21סטן)	23	24	טאָג 1
	2030	2030	
2030 ערשטע פרוכטן	21	—	נישטא
	2030	סטן	
2030 שבועות / וואָכן	10	—	נישטא
	2030	סטן	
2030 יום תרועה / טרומאַץ (1 תשרי)	28	28	זעלביק
	2030	2030	ער טאָג
2030 יום כיפור / כפרה (י' תשרי)	7	7	זעלביק
	2030	2030	ער טאָג
2030 סוכות / סוכות הייבט זיך אן	12	12	זעלביק
	2030	2030	ער טאָג
2030 חנוכה 8טער טאָג (ענדיקט זיך 1335)	21	21	זעלביק
	2030	2030	ער טאָג

כראָנאָלאָגיע הערות — E אָפּענדיקס

יעדן אַנקער וואָס אַ קריטיקער קען אַטאַקירן, מיטן געלערנטן קייט און דער סיבה פֿאַר דער אויסוואַל וואָס איז געמאַכט געוואָרן.

סנהעריבס דורכגעפאלענע באַלאַגערונג — דאָס בוך ניצט 701 פֿאַר דער ציווילער רעכענונג . אַלטערנאַטיוון: אומבאַשטרייט.

פארפעסטטיקט דורך די אַשורישע עפאָנאַם קאַנאַן, סנאַכעריב'ס פריזמע און מלכים ב' י"ח-י"ט. די באַלאַגערונג פון ירושלים איז דורכגעפאלן: אַשור'ס אייגענע אַנאַלן זאָגן אַז חזקיהו איז געווען פארשפארט 'ווי אַ פויגל אין קעידזש' אָבער באַהויפטן קיינמאַל נישט אַז די שטאָט איז געפאלן.

פעסט. א מינדערהייט (שעא) פארשלאגט א צווייטע קאמפאניע בערך 686-688 פאר דער ציווילער רעכענונג; די מערהייט האלט איין קאמפאניע אין 701.

דער פאל פון שומרון — דאס בוך ניצט 722 פאר דער ציווילער רעכענונג (נאר קאנטעקסט) . אלטערנאטיוון: 720 פאר דער ציווילער רעכענונג (סארגאן דער צווייטער)

מלכים 2 6-17:5 און באַבילאָנישע קוועלער געבן קרעדיט צו שאַלמאַנעסער דער פינפטער, וועמענס דרייַיאָריקע באַלאַגערונג ענדיגט זיך בערך 722. סארגאן דער צווייטער באהויפטעט פערזענליכע קרעדיט; געלערנטע דאטירן זיין אייננעמען אדער אונטערדריקן אן אויפשטאנד צו 720.

נישט גענוצט אין קיין חשבון. אויסגערעכנט כדי קיינער זאל נישט מיינען אז מען האט זיך שטילערהייט דערויף פארלאזט. זעה קאפיטל 6

ארתחשטא'ס באפעל צו עזרא — דאס בוך ניצט 458 פאר דער ציווילער רעכענונג . אלטערנאטיוון: 457 פאר דער ציווילער רעכענונג

פאר דער קריסטלעכער צייטרעכענונג גייט נאך א נישט-צוטריט יאר, ניסן-באזירטע 458 פערסישע קעניגלעכער רעכענונג פון דער צוטריט פון 465/464 פאר דער קריסטלעכער צייטרעכענונג. 457 פאר דער קריסטלעכער צייטרעכענונג גייט נאך דער צוטריט יאר רעכענונג פלוס דעם יידישן תשרי ציווילן קאלענדאר און דעם ~7-חודשן ארטאבאנוס אינטעררעגנום. ביידע זענען פארטיידיגלעך

דאס בוך ניצט 458 פאר דער ציווילער רעכענונג. ווער עס יז וואס רעכנט פון 457 פאר דער ציווילער רעכענונג וועט געפינען יעדן דאטום אין דניאל 9 א יאר שפעטער, און דער ארגומענט פון קאפיטל 8 בלייבט איבער יענעם פארשייבונג אן קיין ענדערונג

טער יאָר פון טיבעריוס — דאָס בוך ניצט 26 לספירה . אַלטערנאַטיוון: 27 לספירה · 1528/29 לספירה

די מערהייט רעכענונג ציילט פון אויגוסטוס' טויט (19טן אויגוסט 14) און גיט ארויס שפעט 28 פרי 29. די קא-רעגענטשאפט רעכענונג ציילט פון טיבעריוס' קא-גלייכע פראווינציאלע / אויטאריטעט בערך 11-13 לספירה און ברענגט ארויס 26-27 לספירה

די שוואַכסטע היסטאָרישע אָרבינדונג אין דער קייט. דאָס בוך ניצט די מינאַריטעט קא-רעגענטשאַפֿט רעכענונג, און קאָפיטלען 7 און 8 זאָגן דאָס אַנשטאָט פּרעזענטירן 26 לספירה ווי אומבאַשטרעקט

קרייציקונג — דאס בוך ניצט 5טן אפריל יאר 30 לספירה . אלטערנאטיוון: יאר 33 לספירה · יאר 31 לספירה

פסח, י"ד ניסן. פארלאנגט די טויפע פון 26 לספירה פלוס אַ 3.5-יאָר מיניסטעריום (פיר פסחים: יוחנן 2:13, 5:1, 6:4, 11:55)

פעסט געגעבן 26 לספירה — אבער עס פאלט מיט דער טיבעריוס רעכענונג אויבן אנשטאט אומאפהענגיק פון אים

— די באַלאַגערונג פון ירושלים הייבט זיך אָן — דאָס בוך ניצט פסח יאָר 70 לספירה . אַלטערנאַטיוון

יוסף בן מתתיהו: טיטוס'ס כוחות האבן גענוצט די פסח מאסן צו פארמאכן די ווענט אום י"ד ניסן, בערך מיטן אפריל יאר 70 לספירה.

פעסט, און דאָס איז דער ריכטיקער אַנקער פֿאַר אַ פסח-צו-פסח צייל. זעט קאָפיטל 10

בית המקדש חרוב — דאס בוך ניצט 9-10 אויסטראליע, יאר 70 לספירה . אלטערנאטיוון: ~4טן אויגוסט יאר 70 לספירה.

יוסף זאגט 10 אב; משנה תענית ד, ו זאגט ט אב. בעערעך 3.5 חדשים נאָך די סידזש אנגעהויבן.

פעסט, און דער אונטערשייד איז וויכטיג. מיין פריערדיגער בוך האט געזאגט אז דער בית המקדש איז חרוב געווארן ביי פסח. עס איז נישט געווען — די באַלאַגערונג האט זיך אנגעהויבן ביי פסח און דער בית המקדש איז פארברענט געווארן בערך דריי און א האלב חדשים שפעטער. דער קארעקטירטער פאקט איז דער וואס יהודה'ס זיגער דארף טאקע.

— פאר דער ציווילער רעכענונג — דאס בוך ניצט ישראל'ס 390 אויסגאבן. אלטערנאטיוון **311**.

פריילינג 311 פאר דער ציווילער רעכענונג איז די תקופה פון דער סעלעווקישער תקופה (1 ניסן = 3טן אפריל 311 פאר דער ציווילער רעכענונג), שפעטער אנגענומען דורך די יידן ווי דער מינין שטרות, די 'תקופה פון קאנטראקטן' געניצט אין א' מקבים און אין יידישע לעגאלע דאקומענטן פאר איבער א טויזנט יאר.

קיין איינעמען, שלאכט אדער ענדערונג פון הערשאפט איז נישט פארגעקומען אין יהודה אין 311 פאר דער ציווילער רעכענונג. די באדייטונג איז נאר קאלענדריש, און קאפיטל 6 זאגט אזוי. די פשוטע ווערסיע איז נאך אלץ אויפפאלנד.

עקספייערז. אלטערנאטיוון: 351-352 לספירה x7 לספירה — דאס בוך ניצט יהודה'ס ערשטע **350**.

דער יידישער אויפֿשטאַנד קעגן קאָנסטאַנטיוס גאָלום איז דאָטירט 351-352, נישט 350. גאָלום איז געוואָרן קיסר אין מערץ 351; אורסיקינס האָט חרובֿ געמאַכט דיאָקעסאַרעאַ (סעפּאַריס) און חרובֿ געמאַכט טיבעריאַס און ליד.

דערנעבן, נישט גענוי. גארנישט ספעציפיש איז באשטעטיקט אין יאר 350 אליין, און די אריטמעטיק איז נישט אפהענגיק פון עפעס וואס איז געשען יענעם יאר. זעה קאפיטל 7.

די כנסת דערקלערט ירושלים הויפטשטאט — דאס בוך ניצט דעם 23סטן יאנואר 1950. אלטערנאטיוון: דעצעמבער 1949 איבערצוג.

באשטעטיקט: די שטימע איז געווען 60 צו 2 דעם 23סטן יאנואר 1950. בן-גוריון האט געמאלדן דעם אריבערגאנג צום כנסת דעם 5טן און 13טן דעצעמבער 1949, נאך דער יו-ען שטימע פון 9טן דעצעמבער צו אינטערנאציאנאליזירן די שטאט.

פעסט. די 1948 טענה — 1948 + 80 = 2028 — ווערט אויפגעברענגט און געענטפערט אין קאפיטל 9, וואו די פולע גריד פון מעגלעכע קאמבינאציעס איז געדרוקט.

— חמאס אטאקע — דאס בוך ניצט 7טן אקטאבער 2023. אלטערנאטיוון.

שבת דעם 7טן אקטאבער 2023, שמיני עצרת. פונקט זיבן יאר פאר דעם 7טן אקטאבער 2030.

פעסט.